

Dziennik Urzędowy C 300

Unii Europejskiej

Tom 47

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

4 grudnia 2004

Zawiadomienie nr	Treść	Strona
	I Informacja	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2004/C 300/01	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-153/01 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EFOGR — Rozliczenia — Lata 1996-1998 — Decyzja 2001/137/WE)	1
2004/C 300/02	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-255/01 (wniosek Symvoulis tis Epikrateias o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Panagiotis Markopoulos i in. przeciwko Ypourgos Anaptyxis i in. (Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ósma dyrektywa 84/253/EWG — Art. 11 i 15 — Zatwierdzanie osób odpowiedzialnych za dokonywanie ustawowej kontroli dokumentów rachunkowych — Możliwość zatwierdzenia osób, które nie złożyły z wynikiem pozytywnym egzaminu z kwalifikacji zawodowych — Warunki zatwierdzania obywateli innych Państw Członkowskich)	1
2004/C 300/03	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 października 2004 r. w sprawach połączonych C-397/01 do C-403/01 (wnioski Arbeitsgericht Lörrach o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Bernhard Pfeiffer (C-397/01), Wilhelm Roith (C-398/01), Albert Süß (C-399/01), Michael Winter (C-400/01), Klaus Nestvogel (C-401/01), Roswitha Zeller (C-402/01), Matthias Döbele (C-403/01) przeciwko Deutsches Rotes Kreuz, Kreisverband Waldshut eV (Polityka socjalna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 93/104/WE — Zakres stosowania — Ratownicy, którzy jeżdżą w ambulansach ratunkowych w ramach służby ratowniczej organizowanej przez Deutsches Rotes Kreuz — Zakres definicji „transport drogowy” — Maksymalny tygodniowy czas pracy — Zasada — Skutek bezpośredni — Wyjątek — Przesłanki)	2
2004/C 300/04	Wyrok Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 5 października 2004 r. w sprawie C-475/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Naruszenie art. 90 akapit 1 WE — Podatek akcyzowy od alkoholu i napojów alkoholowych — Stosowanie do ouzo niższej stawki podatkowej niż do innych napojów alkoholowych — Zgodność tych stawek z dyrektywą, która nie została zaskarżona w terminie wskazanym w art. 230 WE)	3
2004/C 300/05	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie 36/02: (wniosek Bundesverwaltungsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Omega Spielhallen- und Automatenaufstellungs-GmbH przeciwko Oberbürgermeisterin der Bundesstadt Bonn (Swobodne świadczenie usług — Swobodny przepływ towarów — Ograniczenia — Porządek publiczny — Godność ludzka — Ochrona podstawowych wartości chronionych przez konstytucję krajową — „Zabawa w zabijanie”)	3

2004/C 300/06	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-39/02: (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania)): Mærsk Olie & Gas A/S przeciwko Firma M. de Haan en W. de Boer (Konwencja brukselska — Postępowanie w przedmiocie ustanowienia funduszu ograniczenia odpowiedzialności z tytułu używania statku morskiego — Powództwo o odszkodowanie — Art. 21 — Zawisłość sporu — Tożsamość stron — Sąd, do którego najpierw wniesiono powództwo — Tożsamość podstawy i przedmiotu — Brak — Art. 25 — Pojęcie orzeczenia — Art. 27 pkt 2 — Odmowa uznania)	4
2004/C 300/07	Wyrok Trybunału (drugiej izby) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-55/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Art. 1, 6 i 7 dyrektywy 98/59/WE — Pojęcie „zwolnień grupowych” — Przypadki równoznaczne ze zwolnieniami — Niepełna transpozycja)	4
2004/C 300/08	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-64/02 P, Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przeciwko Erpo Möbelwerk GmbH (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Sformułowanie DAS PRINZIP DER BEQUEMLICHKEIT — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Odróżniający charakter — Art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)	5
2004/C 300/09	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-103/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/689/EWG — Pojęcie ilości odpadów — Zwolnienie z wymogu uzyskania zezwolenia)	5
2004/C 300/10	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-113/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów — Dyrektywa 75/442/EWG w sprawie odpadów — Akt krajowy przewidujący środki sprzeciwu przeciwko przesyłaniu odpadów przeznaczonych do odzysku w przypadku, gdy 20 % odpadów nadaje się do odzysku w Państwie Członkowskim, a procent odpadów nadających się do odzysku w kraju przeznaczenia jest niższy — Akt Państwa Członkowskiego klasyfikujący działanie do punktu R 1 (odzysk poprzez spalanie) aneksu II B dyrektywy 75/442 lub do punktu D 10 (usuwanie poprzez spalanie) aneksu II A tej dyrektywy nie według kryterium faktycznego wykorzystania, lecz według kryterium wartości opałowej spalanego odpadu)	6
2004/C 300/11	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-136/02 P: Mag Instrument Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Trójwymiarowe kształty latarek kieszonkowych — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Odróżniający charakter)	6
2004/C 300/12	Wyrok Trybunału (pierwszej izby) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-173/02: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 — Wspólna organizacja rynku mleka i przetworów mlecznych — Decyzja Komisji zakazująca pomocy związanej z nabywaniem kwot mlecznych)	7
2004/C 300/13	Wyrok Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 19 października 2004 r. w sprawie C-200/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Immigration Appellate Authority): Kunqian Catherine Zhu, Man Lavette Chen przeciwko Secretary of State for the Home Department (Prawo pobytu — Dziecko mające obywatelstwo Państwa Członkowskiego, ale przebywające w innym Państwie Członkowskim — Rodzice będący obywatelami państwa trzeciego — Prawo pobytu matki w tym drugim Państwie Członkowskim)	7
2004/C 300/14	Wyrok Trybunału (w pełnym składzie) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-222/02: Peter Paul, Cornelia Sonnen-Lütte, Christel Mörkens przeciwko Republice Federalnej Niemiec (wniosek Bundesgerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Instytucje kredytowe — System gwarancji depozytów — Dyrektywa 94/19/WE — Dyrektywy 77/780/EWG, 89/299/ EWG i 89/646 EWG — Środki nadzoru podejmowane przez właściwe organy w celu ochrony deponentów — Odpowiedzialność właściwych organów nadzoru bankowego za straty spowodowane zaniedbaniami w nadzorze)	7

2004/C 300/15	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-247/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Sintesi SpA przeciwko Autorità per la Vigilanza sui Lavori Pubblici (Dyrektywa 93/37/EWG — Zamówienia publiczne — Udzielanie zamówień — Uprawnienie instytucji zamawiających do dokonywania wyboru kryterium spośród kryteriów najniższej ceny i oferty najkorzystniejszej ekonomicznie)	8
2004/C 300/16	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-276/02: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Pomoc Państwa — Pojęcie — Niepłacenie przez przedsiębiorstwo podatków i składek na ubezpieczenie społeczne — Stanowisko władz krajowych wobec oświadczenia o zaprzestaniu płacenia (długów))	8
2004/C 300/17	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-288/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Transport morski — Swoboda świadczenia usług — Kabotaż morski)	9
2004/C 300/18	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-298/02: Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EFOGR — Pomoc produkcyjna w odniesieniu do przetworów owocowych i warzywnych — Rozporządzenie (EWG) nr 1558/91 — Art. 1 — Gruszki i brzoskwinie — Decyzja 2002/524/WE)	9
2004/C 300/19	Wyrok Trybunału (pierwszej izby) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-299/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom państwa — Artykuły 43 WE i 48 WE — Przepisy krajowe wprowadzające jako warunek wpisu statku do rejestru okrętowego w Niderlandach wymóg przynależności państwowej Wspólnoty lub EOG dla akcjonariuszy, członków organów zarządzających i osób fizycznych, którym powierzono bieżący zarząd wspólnotową spółką będącą właścicielem statku — Przepisy krajowe wymagające obywatelstwa Wspólnoty lub EOG oraz miejsca zamieszkania we Wspólnocie lub EOG od administratora spółki armatorów)	10
2004/C 300/20	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-312/02: Królestwo Szwecji przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Skarga o stwierdzenie nieważności — EFOGR — Potrącenia z finansowania przez Wspólnotę — Wsparcie dla producentów niektórych roślin uprawnych — Organizacja wspólnych rynków w sektorze wołowiny)	10
2004/C 300/21	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-313/02 (wniosek Oberster Gerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Nicole Wippel przeciwko Peek & Cloppenburg GmbH & Co. KG (Dyrektywa 97/81/WE — Dyrektywa 76/207/EWG — Polityka społeczna — Równość traktowania pracowników zatrudnionych w niepełnym i pełnym wymiarze godzin — Równość traktowania pracowników płci męskiej i żeńskiej — Wymiar i organizacja czasu pracy)	11
2004/C 300/22	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-328/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rolnictwo — Rozporządzenie (EWG) nr 3508/92 — Zintegrowany system zarządzania i kontroli pewnych systemów pomocy Wspólnoty)	11
2004/C 300/23	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-336/02 (wniosek Landgericht Düsseldorf o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft mbH przeciwko Brangewitz GmbH (Odmiany roślin — System ochrony — Art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 i art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1768/95 — Używanie przez rolników materiału ze zbioru — Świadczący usługi przygotowawcze — Obowiązek przekazania informacji posiadaczowi wspólnotowego prawa do ochrony)	12
2004/C 300/24	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-304/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 92/50/EWG — Procedura udzielania zamówień publicznych na usługi — Zadanie polegające na pomocy w realizacji inwestycji dotyczącej stacji uzdatniania wody — Udzielenie zamówienia poprzedniemu zwycięzcy konkursu na pomysł bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich)	12

2004/C 300/25	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-379/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Skatteministeriet przeciwko Imexpo Trading A/S (Wspólna Taryfa Celną — Pozycje taryfowe — Klasyfikacja w Nomenklaturze Scalonej — Maty ochronne pod krzesła na kółkach) 13
2004/C 300/26	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-402/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa — Dyrektywa 89/48/EWG i 92/51/EWG — Uznawanie dyplomów — Podjęcie działalności zawodowej nauczyciela w placówkach szpitalnych publicznej służby zdrowia i w służbie publicznej w administracji terenowej — Pojęcie „zawodu regulowanego” — Doświadczenie zawodowe — Art. 39 WE) 13
2004/C 300/27	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-409/02 P: Jan Pflugradt przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu (Odwołanie — Personel Europejskiego Banku Centralnego — Umowny charakter stosunku pracy — Zmiana zakresu obowiązków określonych w umowie o pracę) 14
2004/C 300/28	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-426/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Opłaty o skutku równoważnym — Wspólna polityka handlowa — Przywóz towarów pochodzących z Państw Członkowskich i państw trzecich — Opłaty pobierane za zatwierdzenie faktur) 14
2004/C 300/29	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-431/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Odpady niebezpieczne — Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 91/689/EWG) 15
2004/C 300/30	Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 5 października 2004 r. w sprawie C-442/02 (wniosek Conseil d'État o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): CaixaBank France przeciwko Ministère de l'Économie, des Finances et de l'Industrie (Swoboda przedsiębiorczości — Instytucje kredytowe — Ustawodawstwo krajowe, które zabrania oprocentowania rachunków depozytowych a vista) 15
2004/C 300/31	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-447/02 P: KWS Saat AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Bezwzględne podstawy odmowy — Charakter odróżniający — Kolor per se — Kolor pomarańczowy) 16
2004/C 300/32	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 19 października 2004 r. w sprawie C-472/02 (wniosek Cour d'appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Siomab SA przeciwko Institut bruxellois pour la gestion de l'environnement (Środowisko naturalne — Odpady — Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 dotyczące przesyłania odpadów — Właściwość organu wysyłki w zakresie kontroli klasyfikacji przedmiotu wysyłki (odzysk lub usuwanie) i wnoszenia sprzeciwu wobec wysyłki opartej na błędnej klasyfikacji — Sposoby wnoszenia sprzeciwu) 16
2004/C 300/33	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-8/03 (wniosek Tribunal de première instance dla Brukseli o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Banque Bruxelles Lambert SA (BBL) przeciwko Belgii (Szósta dyrektywa VAT — Art. 4 i 9 ust. 2 lit e) — Pojęcie podatnika — Miejsce świadczenia usług — SICAV (Fundusze inwestycyjne)) 17
2004/C 300/34	Wyrok Trybunału (piątej izby) z dnia 19 października 2004 r. w sprawie C-31/03 (wniosek Bundesgerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Pharmacia Italia SpA (Rozporządzenie (EWG) nr 1768/92 — Produkty lecznicze — Dodatkowe świadectwo ochronne — Uregulowania przejściowe — Zezwolenia udzielane kolejno dla weterynaryjnego produktu leczniczego oraz produktu leczniczego stosowanego u ludzi) 17
2004/C 300/35	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-55/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii (Pracownicy — Uznawanie dyplomów — Kontrolerzy cywilnego ruchu lotniczego — Niedopuszczalność) 18

2004/C 300/36	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-60/03 (wniosek Bundesarbeitsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Wolff & Müller GmbH & Co. KG przeciwko José Filipe Pereira Félix (Art. 49 WE — Ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług — Przedsiębiorstwa sektora budowlanego — Podwykonawstwo — Zobowiązanie przedsiębiorstwa jako poręczyciela do zapłaty wynagrodzenia minimalnego pracownikom zatrudnionym przez podwykonawcę)	18
2004/C 300/37	Wyrok Trybunału (drugiej izby) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-106/03 P: Vedral S.A. przeciwko Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Słowny i graficzny znak towarowy HUBERT — Sprzeciw właściciela krajowego słownego znaku towarowego SAINT-HUBERT 41 — Zdolność OHIM do występowania w charakterze strony pozwanej przed Sądem Pierwszej Instancji)	18
2004/C 300/38	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-143/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuł 28 WE — Krajowe przepisy wykonawcze poddające baterie alkaliczne reżimowi oznakowania)	19
2004/C 300/39	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-189/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Swobodne świadczenie usług — Ograniczenia — Prywatne agencje ochrony)	19
2004/C 300/40	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-193/03 Betriebskrankenkasse der Robert Bosch GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec (wniosek Sozialgericht w Sztutgarcie o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) (Zabezpieczenie społeczne — Zwrot kosztów leczenia poniesionych w innym Państwie Członkowskim — Art. 34 rozporządzenia (EWG) nr 574/72 — Kasa chorych stosująca w przypadku niewielkich kwot uproszczoną procedurę zwrotu w całości)	20
2004/C 300/41	Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-239/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Konwencja o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem — Art. 4 ust. 1 i art. 8 — Protokół dotyczący ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych — Art. 6 ust. 1 i 3 — Brak podjęcia odpowiednich środków w celu zapobiegania, zmniejszania i zwalczania masowego i długotrwałego zanieczyszczenia stawu Berre — Zezwolenie na zrzut)	20
2004/C 300/42	Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C-263/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Import równoległy — Import środków leczniczych pochodzących z innych Państw Członkowskich identycznych ze środkami leczniczymi już dopuszczonymi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Brak unormowań prawnych)	21
2004/C 300/43	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-275/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 89/665/EWG — Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane — Niepełna transpozycja)	21
2004/C 300/44	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 14 października 2004 r. w sprawie C-339/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 1999/22/WE — Trzymanie dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych — Brak transpozycji w przepisany terminie)	22
2004/C 300/45	Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-341/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Brak transpozycji dyrektywy 98/49/WE)	22

2004/C 300/46	Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-445/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Swobodne świadczenie usług — Wymogi postawione przez przyjmujące Państwo Członkowskie przedsiębiorstwom, które delegują na jego terytorium pracowników będących obywatelami państwa trzeciego)	22
2004/C 300/47	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 21 października 2004 r. w sprawie C-477/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2001/12/WE, 2001/13/WE i 2001/14/WE — Koleje wspólnotowe — Rozwój — Przyznawanie licencji przedsiębiorstwom kolejowym — Alokacja zdolności przepustowej, pobieranie opłat za korzystanie z infrastruktury oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa — Brak transpozycji w przepisany terminie)	23
2004/C 300/48	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-483/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2001/12/WE, 2001/13/WE oraz 2001/14/WE — Koleje wspólnotowe — Rozwój — Licencje dla przedsiębiorstw kolejowych — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej, pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej i przyznawanie świadectw bezpieczeństwa — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)	23
2004/C 300/49	Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 5 października 2004 r. w sprawie C-524/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko G. & E. Gianniotis EPE (Klauzula arbitrażowa — Zwrot wypłaconych kwot — Odsetki za zwłokę — Postępowanie zaoczne)	24
2004/C 300/50	Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 7 października 2004 r. w sprawie C-550/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2001/12/WE, 2001/13/WE oraz 2001/14/WE — Koleje wspólnotowe — Rozwój — Licencje dla przedsiębiorstw kolejowych — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej, pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej i przyznawanie świadectw bezpieczeństwa — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)	24
2004/C 300/51	Sprawa C-407/04 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-50/00 Dalmine SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Dalmine SpA dnia 24 września 2004 r. (faks z dnia 16 września 2004 r.)	25
2004/C 300/52	Sprawa C-409/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), wydanego dnia 2 sierpnia 2004 r., w sprawie The Queen na wniosek firm: 1) Teleos plc 2) Unique Distribution Ltd 3) Synectiv Ltd 4) New Communications Ltd 5) Quest Trading Company Ltd 6) Phones International Ltd 7) AGM Associates Ltd 8) DVD Components Ltd 9) Fonecomp Ltd 10) Bulk GSM 11) Librattech Ltd 12) Rapid Marketing Services Ltd 13) Earthshine Ltd 14) Stardex (UK) Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise	26
2004/C 300/53	Sprawa C-410/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale Amministrativo Regionale di Puglia, wydanym dnia 22 lipca 2004 r., w sprawie Associazione Nazionale Viaggiatori - A.N.A.V. przeciwko Comune di Bari i A.M.T.A.B. Servizio SpA	27
2004/C 300/54	Sprawa C-412/04: Skarga wniesiona w dniu 24 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	27
2004/C 300/55	Sprawa C-416/04 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 8 lipca 2004 r. w sprawie T-203/02 The Sunrider Corporation przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 29 września 2004 r. przez The Sunrider Corporation. Stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM był również Juan Espadafor Caba	29

2004/C 300/56	Sprawa C-417/04 P: Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-341/02 Regione Siciliana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Regione Siciliana dnia 29 września 2004 r.	30
2004/C 300/57	Sprawa C-421/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Audiencia Provincial de Barcelona - Sección Decimoquinta, wydanego dnia 28 czerwca 2004, w sprawie MATRATZEN CONCORD, AG przeciwko HUKLA-GERMANY, S.A.	31
2004/C 300/58	Sprawa C-423/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Social Security Commissioner, London, wydanego dnia 14 września 2004 r., w sprawie Sarah Margaret Richards przeciwko Secretary of State for Work and Pensions	31
2004/C 300/59	Sprawa C-424/04: Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	31
2004/C 300/60	Sprawa C-425/04: Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	32
2004/C 300/61	Sprawa C-426/04 P: Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) wydanego dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-175/03 Norbert Schmitt przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR), wniesione dnia 4 października 2004 r. przez Europejską Agencję Odbudowy (EAR)	32
2004/C 300/62	Sprawa C-430/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie Finanzamt Eisleben przeciwko Feuerbestattungsverein Halle e.V.	33
2004/C 300/63	Sprawa C-431/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Bundesgerichtshof, wydanego dnia 29 czerwca 2004 r., w sprawie skargi Massachusetts Institute of Technology	33
2004/C 300/64	Sprawa C-432/04: Skarga wniesiona dnia 7 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Edith Cresson	34
2004/C 300/65	Sprawa C-433/04: Skarga wniesiona dnia 8 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii	34
2004/C 300/66	Sprawa C-434/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Korkeimman oikeuden z dnia 6 października 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Jan-Erikowi Andersowi Ahokainenowi i Matiemu Leppikowi	35
2004/C 300/67	Sprawa C-435/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de la Cassation (Belgia), wydanym dnia 6 października 2004 r., w sprawie Sébastien Victor Leroy przeciwko Ministère public	35
2004/C 300/68	Sprawa C-436/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Hof van Cassatie van België wydanym dnia 5 października 2004 r. w sprawie Léopold Henri Van Esbroeck przeciwko Openbaar Ministerie	35
2004/C 300/69	Sprawa C-437/04: Skarga wniesiona 15 października 2004 r. przeciwko Królestwu Belgii przez Komisję Wspólnot Europejskich	36
2004/C 300/70	Sprawa C-442/04: Skarga wniesiona dnia 21 października 2004 r. przez Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie Unii Europejskiej	36
2004/C 300/71	Wykreślenie spraw połączonych C-451/02 i C-452/02	37

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2004/C 300/72	Wykreślenie sprawy C-237/03	37
2004/C 300/73	Wykreślenie sprawy C-256/03	37
SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI		
2004/C 300/74	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-310/00 MCI, Inc. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Konkurencja — Kontrola koncentracji — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes do wniesienia skargi — Kompetencja Komisji)	38
2004/C 300/75	Wyrok Sadu Pierwszej Instancji z dnia 30 września 2004 r. w sprawie T-246/02, Albano Ferrer de Moncada przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Sprawozdanie z oceny — Zwłoka w sporządzeniu — Naprawienie poniesionej szkody)	38
2004/C 300/76	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 września 2004 r. w sprawie T-313/02 David Meca-Medina, Igor Majcen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Konkurencja — Swoboda świadczenia usług — Przepisy antydopingowe przyjęte przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski (MKOl) — Przepisy czysto sportowe)	39
2004/C 300/77	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 30 września 2004 r. W sprawie T-16/03, Albano Ferrer de Moncada przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Sprawozdanie z oceny — Nieprawidłowości w postępowaniu — Uzasadnienie — Stwierdzenie nieważności sprawozdania — Naprawienie poniesionej szkody)	39
2004/C 300/78	Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 28 września 2004 r. w sprawie T-216/03, Mario Paulo Tenreiro przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (Urzednicy — Mobilność — Odmowa awansu — Porównawcze uwzględnienie zasług)	40
2004/C 300/79	Postanowienie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 2 września 2004 r. w sprawie T-291/02, González y Díez SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (EWWiS — Pomoc Państwa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezzasadność skargi — Umorzenie postępowania — Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów)	40
2004/C 300/80	Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 21 września 2004 r. w sprawie T-310/03 R, Kreuzer Medien GmbH przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej (Środki tymczasowe — Wniosek o zawieszenie wykonania — Dopuszczalność wniosku wniesionego przez interwenienta)	40
2004/C 300/81	Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 19 lipca 2004 r. w sprawie T-439/03 R II, Ulrike Eppe przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (Środki tymczasowe — Konkurs — Nowy wniosek — Dopuszczalność — Okoliczności niecierpiące zwłoki — Nieobecność)	41
2004/C 300/82	Sprawa T-277/04: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2004 r. przez Vitakraft-Werke Wührmann Sohn GmbH Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	41
2004/C 300/83	Sprawa T-324/04: Skarga wniesiona dnia 6 sierpnia 2004 r. przez F przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	42
2004/C 300/84	Sprawa T-333/04: Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez House of Donuts International przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	42
2004/C 300/85	Sprawa T-349/04: Skarga wniesiona dnia 23 sierpnia 2004 r. przez Parfümerie Douglas GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)	43
2004/C 300/86	Sprawa T-361/04: Skarga wniesiona w dniu 1 września 2004 r. przez Republikę Austriacką przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	44

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2004/C 300/87	Sprawa T-368/04: Skarga wniesiona dnia 13 września 2004 r. przez Luca Verheydena przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	44
2004/C 300/88	Sprawa T-372/04: Skarga wniesiona dnia 15 września 2004 r. przez Coopérative d'Exportation du Livre Français (C.E.L.F.) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	45
2004/C 300/89	Sprawa T-375/04: Skarga wniesiona dnia 17 września 2004 r. przez Grandits GmbH i pięciu pozostałych skarżących przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	45
2004/C 300/90	Sprawa T-0380/04: Skarga wniesiona dnia 22 września 2004 r. przez Ioannisa Terezakisa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	46
2004/C 300/91	Sprawa T-384/04: Skarga wniesiona dnia 22 września 2004 r. przez RB Square Holdings Spain S.L. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego	47
2004/C 300/92	Sprawa T-389/04: Skarga wniesiona dnia 23 września 2004 r. przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	47
2004/C 300/93	Sprawa T-390/04: Skarga wniesiona dnia 28 września 2004 r. przez Carlę Piccinni-Leopardi, Carlosa Martíneza Mongaya i Georgiosa Katalagarianakisa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	48
2004/C 300/94	Sprawa T-394/04: Skarga wniesiona 5 października 2004 r. przez Guido Stracka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	48
2004/C 300/95	Sprawa T-395/04: Skarga wniesiona w dniu 5 października 2004 r. przez Air One S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	49
2004/C 300/96	Sprawa T-406/04: Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. r. przez André Bonnetta przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich	50
2004/C 300/97	Sprawa T-407/04: Skarga wniesiona dnia 1 października 2004 r. przez Benedictę Miguelez Herreras przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	50
2004/C 300/98	Sprawa T-408/04: Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Anke Kröppelin przeciwko Radzie Unii Europejskiej	50
2004/C 300/99	Sprawa T-409/04: Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Benito Latino przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	51
2004/C 300/100	Sprawa T-411/04: Skarga wniesiona w dniu 6 października 2004 r. przez Jean-Paul Keppenne przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	51
2004/C 300/101	Sprawa T-415/04: Skarga wniesiona dnia 6 października 2004 r. przez Vittorię Tebaldi i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	52
2004/C 300/102	Sprawa T-417/04: Skarga wniesiona 15 października 2004 r. przez Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	52
2004/C 300/103	Sprawa T-418/04: Skarga wniesiona dnia 15 października 2004 r. przez Confcooperative i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich	53
2004/C 300/104	Sprawa T-420/04: Skarga wniesiona w dniu 10 października 2004 r. przez par Kennetha Blacklera przeciwko Parlamentowi Europejskiemu	54
2004/C 300/105	Wykreślenie sprawy T-251/99	54

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2004/C 300/106	Wykreślenie sprawy T-305/99	54
2004/C 300/107	Wykreślenie sprawy T-313/99	54
<hr/>		
II <i>Akty przygotowawcze</i>		
.....		
<hr/>		
III <i>Powiadomienia</i>		
2004/C 300/108	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 284 z 20.11.2004	55
<hr/>		
Sprostowania		
2004/C 300/109	Sprostowanie komunikatu opublikowanego w <i>Dzienniku Urzędowym</i> w sprawie C-310/01 (<i>Dz.U. C 55 z 8.3.2003</i>)	56

I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-153/01 Królestwo Hiszpanii przeciwko
Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾(EFOGR — Rozliczenia — Lata 1996-1998 — Decyzja
2001/137/WE)

(2004/C 300/01)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-153/01 mającej za przedmiot skargę zawierającą wniosek o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji na podstawie art. 230 WE, która wpłynęła do sekretariatu Trybunału w dniu 9 kwietnia 2001 r., Królestwo Hiszpanii (pełnomocnik: S. Ortiz Vaamonde) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: S. Pardo Quintillán), Trybunał (druga izba) w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J. N. Cunha Rodrigues, R. Schintgen oraz F. Macken (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2001/137/WE z dnia 5 lutego 2001 r. wykluczającej z zakresu finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione przez Państwa Członkowskie w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) w części, w której dokonuje ona w stosunku do Królestwa Hiszpanii korekty finansowej na kwotę 2.426.259.870 ESP odpowiadającą kwocie odsetek należnych na mocy regulacji prawnej dotyczącej opłat dodatkowych od produktów mlecznych.

2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.

3) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone czterema piątymi kosztów postępowania.

4) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona jedną piątą kosztów postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 186 z 30.6.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-255/01 (wniosek Symvoulio tis Epikrateias o
wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Panagiotis
Markopoulos i in. przeciwko Ypourgos Anaptyxis i in. ⁽¹⁾

(Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Ósma dyrektywa 84/253/EWG — Art. 11 i 15 — Zatwierdzenie osób odpowiedzialnych za dokonywanie ustawowej kontroli dokumentów rachunkowych — Możliwość zatwierdzenia osób, które nie złożyły z wynikiem pozytywnym egzaminu z kwalifikacji zawodowych — Warunki zatwierdzania obywateli innych Państw Członkowskich)

(2004/C 300/02)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-255/01, mającej za przedmiot wniosek złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) na skutek postanowienia z dnia 12 czerwca 2001 r., który wpłynął do Trybunału dnia 3 lipca 2001 r., o wydanie na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w postępowaniu Panagiotis Markopoulos i in. przeciwko Ypourgosowi Anaptyxisowi, Soma Orkoton Elegkton, przy udziale: Georgiosa Samothrakisa i in. i Christosa Panagiotidisa, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts, S. von Bahr i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M.-F. Contet, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Art. 15 ósmej dyrektywy Rady 84/253/EWG z dnia 10 kwietnia 1984 wydanej na podstawie art. 54 ust. 3 lit. g) Traktatu EWG w sprawie zatwierdzania osób odpowiedzialnych za dokonywanie ustawowych kontroli dokumentów rachunkowych pozwala wszystkim Państwom Członkowskim zatwierdzać osoby, które spełniają warunki przewidziane w tym artykule, a mianowicie te, które posiadają kwalifikacje w zainteresowanym Państwie Członkowskim do dokonywania ustawowej kontroli dokumentów, o których mowa w art. 1 ust. 1 i które ją wykonywały do dnia określonego w art. 15, bez potrzeby poddawania ich obowiązkowi uprzedniego złożenia z wynikiem pozytywnym egzaminu z kwalifikacji zawodowych.

Jednakże artykuł ten sprzeciwia się, aby Państwo Członkowskie korzystało z uprawnienia, przewidzianego w tym artykule, po upływie rocznego terminu, który zaczyna swój bieg począwszy od dnia zastosowania przepisów krajowych wdrażających tę dyrektywę i w każdym razie po dniu 1 stycznia 1990 r.

2) Art. 11 ósmej dyrektywy 84/253 pozwala przyjmującemu Państwu Członkowskiemu na zatwierdzenie podmiotów, już zatwierdzonych w innym Państwie Członkowskim, do dokonywania przez nich działalności polegającej na ustawowej kontroli dokumentów rachunkowych bez potrzeby poddania ich egzaminowi z kwalifikacji zawodowych, jeżeli kompetentne władze tego przyjmującego Państwa Członkowskiego uznają ich kwalifikacje za równoważne z tymi, które wymagane są przez ustawodawstwo krajowe ich Państwa Członkowskiego, zgodnie z tą dyrektywą.

(¹) Dz.U. C 289 z 13.10.2001.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 5 października 2004 r.

w sprawach połączonych C-397/01 do C-403/01 (wnioski *Arbeitsgericht Lörrach* o wydanie orzeczenia w trybie *prejudycjalnym*): *Bernhard Pfeiffer* (C-397/01), *Wilhelm Roith* (C-398/01), *Albert Süß* (C-399/01), *Michael Winter* (C-400/01), *Klaus Nestvogel* (C-401/01), *Roswitha Zeller* (C-402/01), *Matthias Döbele* (C-403/01) przeciwko *Deutsches Rotes Kreuz, Kreisverband Waldshut eV* (¹)

(Polityka socjalna — Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników — Dyrektywa 93/104/WE — Zakres stosowania — Ratownicy, którzy jeżdżą w ambulansach ratunkowych w ramach służby ratowniczej organizowanej przez Deutsches Rotes Kreuz — Zakres definicji „transport drogowy” — Maksymalny tygodniowy czas pracy — Zasada — Skutek bezpośredni — Wyjątek — Przesłanki)

(2004/C 300/03)

(język postępowania: niemiecki)

W sprawach połączonych C-397/01 do C-403/01, mających za przedmiot wnioski o wydanie orzeczenia w trybie *prejudy-*

cjalnym na mocy art. 234 WE, wniesione przez *Arbeitsgericht Lörrach* (Niemcy) postanowieniami z dnia 26 września 2001 r., które wpłynęły do Trybunału w dniu 12 października 2001 r., w postępowaniach: *Bernhard Pfeiffer* (C-397/01), *Wilhelm Roith* (C-398/01), *Albert Süß* (C-399/01), *Michael Winter* (C-400/01), *Klaus Nestvogel* (C-401/01), *Roswitha Zeller* (C-402/01), *Matthias Döbele* (C-403/01) przeciwko *Deutsches Rotes Kreuz, Kreisverband Waldshut eV*, Trybunał (wielka izba), w składzie: *V. Skouris*, prezes, *P. Jann*, *C. W. A. Timmermans*, *C. Gulmann*, *J.-P. Puissechet* i *J. N. Cunha Rodrigues*, prezesi izb, *R. Schintgen* (sprawozdawca), *F. Macken* i *N. Colneric*, *S. von Bahr* i *K. Lenaerts*, sędziowie, rzecznik generalny: *D. Ruiz-Jarabo Colomer*, sekretarz: *H. von Holstein*, zastępca sekretarza, wydał w dniu 5 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) a) Art. 2 dyrektywy Rady 89/391/EWG z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy oraz art. 1 ust. 3 dyrektywy Rady 93/104/WE z dnia 23 listopada 1993 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, iż działalność ratowników wykonywana w ramach medycznej służby ratowniczej w nagłych wypadkach - tak jak w przypadku rozpatrywanym przed sądem krajowym - wchodzi w zakres stosowania powołanych powyżej dyrektyw.

b) Definicję „transportu drogowego” w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 93/104 należy interpretować w ten sposób, iż nie obejmuje ona działalności medycznej służby ratowniczej w nagłych wypadkach, nawet jeśli polega ona - przynajmniej częściowo - na użyciu pojazdu i odwiezieniu pacjenta do szpitala.

2) Art. 18 ust. 1 lit. b) pkt i) pierwsze tiret dyrektywy 93/104 należy interpretować w ten sposób, iż przekroczenie maksymalnego tygodniowego czasu pracy wynoszącego 48 godzin, przewidzianego w art. 6 dyrektywy, jest ważne jedynie w przypadku swobodnie podjętej i wyraźnie wyrażonej zgody przez konkretnego pracownika. Wobec tego nie wystarczy, że umowa o pracę zainteresowanej osoby odsyła do układu zbiorowego, który zezwala na takie przekroczenie.

3) Art. 6 pkt 2 dyrektywy 93/104 należy interpretować w ten sposób, iż w okolicznościach takich jak te w przypadku rozpatrywanym przed sądem krajowym sprzeciwia się on regulacji Państwa Członkowskiego, która zezwala w sytuacji pozostawania w gotowości do pracy przez ratowników w ramach medycznej służby ratowniczej w nagłych wypadkach zapewnianej przez taką organizację jak *Deutsches Rotes Kreuz* - odpowiednio w drodze ponadzakładowego układu zbiorowego lub zakładowego układu zbiorowego opartego na powyższym układzie - na przekroczenie maksymalnego tygodniowego czasu pracy wynoszącego 48 godzin ustalonego w tym przepisie.

— Przepis ten spełnia wszystkie przesłanki wymagane do wywarcia skutku bezpośredniego.

— Sąd krajowy, przed którym toczy się spór wyłącznie między osobami fizycznymi, jest obowiązany podczas stosowania przepisów prawa wewnętrznego wydanych w celu transpozycji zobowiązań przewidzianych w dyrektywie do uwzględnienia całego prawa krajowego i do dokonania jego wykładni tak dalece jak to możliwe w świetle brzmienia i celu tej dyrektywy, aby móc dojść do wniosku zgodnego z celem zamierzonym przez tę dyrektywę. Zatem w postępowaniach głównych sąd odsyłający musi uczynić wszystko, co wchodzi w zakres jego właściwości, by nie dopuścić do przekroczenia maksymalnego tygodniowego czasu pracy, który został ustalony na 48 godzin na mocy art. 6 pkt 2 dyrektywy 93/104.

(¹) Dz.U. C 3 z 5.1.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(w pełnym składzie)

z dnia 5 października 2004 r.

w sprawie C-475/01: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Naruszenie art. 90 akapit 1 WE — Podatek akcyzowy od alkoholu i napojów alkoholowych — Stosowanie do ouzo niższej stawki podatkowej niż do innych napojów alkoholowych — Zgodność tych stawek z dyrektywą, która nie została zaskarżona w terminie wskazanym w art. 230 WE)

(2004/C 300/04)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-475/01, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: E. Traversa i M. Condou Durande), popierana przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnik: K. Manji), przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnicy: A. Samoni-Rantou i P. Mylonopoulos), której przedmiotem jest skarga na uchybienie zobowiązaniom Państwa na podstawie art. 226 WE, wniesiona 6 grudnia 2001 r., Trybunał (w pełnym składzie), w składzie V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues, prezesi izb, R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric, i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 5 października 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 68 z 16.3.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie 36/02: (wniosek Bundesverwaltungsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Omega Spielhallen- und Automatenaufstellungs-GmbH przeciwko Oberbürgermeisterin der Bundesstadt Bonn (¹)

(Swobodne świadczenie usług — Swobodny przepływ towarów — Ograniczenia — Porządek publiczny — Godność ludzka — Ochrona podstawowych wartości chronionych przez konstytucję krajową — „Zabawa w zabijanie”)

(2004/C 300/05)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie 36/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na mocy art. 234 WE, skierowany do Trybunału przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) postanowieniem z dnia 24 października 2001 r., wpisanym do rejestru Trybunału w dniu 12 lutego 2002 r., w ramach sporu zawisłego przed tym sądem między Omega Spielhallen- und Automatenaufstellungs-GmbH a Oberbürgermeisterin der Bundesstadt Bonn, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 14 października wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Prawo wspólnotowe nie stoi na przeszkodzie wydaniu przez władze krajowe zakazu prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na wykorzystywaniu do celów handlowych gier opartych na symulacji zabijania ludzi, uzasadnionego ochroną porządku publicznego w związku z naruszeniem w ramach tej działalności godności ludzkiej.

(¹) Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-39/02: (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Højesteret (Dania)): Mærsk Olie & Gas A/S przeciwko Firma M. de Haan en W. de Boer ⁽¹⁾

(Konwencja brukselska — Postępowanie w przedmiocie ustanowienia funduszu ograniczenia odpowiedzialności z tytułu używania statku morskiego — Powództwo o odszkodowanie — Art. 21 — Zawisłość sporu — Tożsamość stron — Sąd, do którego najpierw wniesiono powództwo — Tożsamość podstawy i przedmiotu — Brak — Art. 25 — Pojęcie orzeczenia — Art. 27 pkt 2 — Odmowa uznania)

(2004/C 300/06)

(Język postępowania: duński)

W sprawie 39/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczącego zastosowania Protokołu z dnia 3 czerwca 1971 r. o wykładni przez Trybunał Sprawiedliwości przepisów Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń w sprawach cywilnych i handlowych złożony przez Højesteret (Dania) postanowieniem z dnia 8 lutego 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 13 lutego 2002 r. w postępowaniu Mærsk Olie & Gas A/S przeciwko Firma M. de Haan en W. de Boer, Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, pełniący funkcję prezesa trzeciej izby, R. Schintgen (sprawozdawca) i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: H. von Holstein, zastępca sekretarza, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Wniosek wniesiony z jednej strony do sądu Umawiającego się Państwa przez właściciela statku w sprawie ustanowienia funduszu ograniczenia odpowiedzialności, który wskazuje potencjalnego poszkodowanego, a z drugiej strony, postępowanie o odszkodowanie wszczęte przed sądem innego Umawiającego się Państwa przez tego poszkodowanego przeciwko właścicielowi statku nie stanowią sporów w stanie zawisłości w rozumieniu art. 21 Konwencji z dnia 27 września 1968 r. o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, w wersji zmienionej Konwencją z dnia 9 października 1978 r. o przystąpieniu Królestwa Danii, Irlandii oraz Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.
- 2) Orzeczenie nakazujące ustanowienie, jak w sprawie przed sądem krajowym, funduszu ograniczenia odpowiedzialności, jest orzeczeniem w rozumieniu art. 25 Konwencji brukselskiej.
- 3) Nie można odmówić uznania w innym Umawiającym się Państwie, przy zastosowaniu art. 27 pkt 2 Konwencji brukselskiej,

orzeczeniu o ustanowieniu funduszu ograniczenia odpowiedzialności, wydanemu bez uprzedniego zawiadomienia wierzyciela, którego sprawa dotyczy, również w sytuacji, gdy ten wierzyciel wniósł odwołanie od tego orzeczenia w celu zakwestionowania właściwości sądu, który je wydał, pod warunkiem, że orzeczenie to zostało doręczone pozwanemu w należyty sposób i w odpowiednim czasie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(drugiej izby)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-55/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Art. 1, 6 i 7 dyrektywy 98/59/WE — Pojęcie „zwolnień grupowych” — Przypadki równoznaczne ze zwolnieniami — Niepełna transpozycja)

(2004/C 300/07)

(Język postępowania: portugalski)

W sprawie C-55/02 mającej za przedmiot skargę w sprawie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na mocy art. 226 WE, złożoną w dniu 22 lutego 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Sack i M. França) przeciwko Republice Portugalskiej (pełnomocnicy: L. Fernandes i F. Ribeiro Lopes), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, F. Macken, N. Colneric (sprawozdawca) i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Ograniczając pojęcie zwolnień grupowych do zwolnień z powodów strukturalnych, technologicznych lub koniunkturalnych i nie rozszerzając tego pojęcia na zwolnienia z wszelkich powodów niedotyczących pracownika, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które spoczywają na niej na mocy art. 1 i 6 dyrektywy Rady nr 98/59/WE z 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych.

- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
3) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-103/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/689/EWG — Pojęcie ilości odpadów — Zwolnienie z wymogu uzyskania zezwolenia)

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 października 2004 r.

(2004/C 300/09)

(Język postępowania: włoski)

w sprawie C-64/02 P, Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przeciwko Erpo Möbelwerk GmbH ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Sformułowanie DAS PRINZIP DER BEQUEMLICHKEIT — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Odróżniający charakter — Art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94)

(2004/C 300/08)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-64/02 P, której przedmiotem było odwołanie na mocy art. 49 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione do Trybunału w dniu 27 lutego 2002 r., Urząd Harmonizacji w Ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), (pełnomocnicy: A. von Mühlendahl oraz G. Schneider), popierany przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: P. Ormond, C. Jackson, M. Bethell, M. Tappin oraz D. Alexander), w której drugą stroną postępowania była Erpo Möbelwerk GmbH (adwokaci: S. von Petersdorff-Campen i H. von Rohr), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, R. Schintgen i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 21 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone;
- 2) Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) zostaje obciążony kosztami;
- 3) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej ponosi koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 109 z 4.5.2002.

W sprawie C-103/02, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, złożoną dnia 20 marca 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: R. Wainwright i R. Amorosi) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnicy: I. M. Braguglia, wspierany przez M. Fiorilliego), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie; rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie ustalając w dekrete z dnia 5 lutego 1998 r. w sprawie identyfikacji odpadów innych niż niebezpieczne podlegających uproszczonym procedurom odzyskiwania w znaczeniu art. 31 i 33 dekretu ustawodawczego nr 22 z dnia 5 lutego 1997 r. ilości maksymalnych dla poszczególnych rodzajów odpadów, które mogą podlegać odzyskiwaniu bez zezwolenia, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 10 i 11 ust. 1 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r.
- 2) Nie określając dokładnie rodzajów odpadów odnoszących się do norm technicznych 5.9 i 7.8 załącznika do wspomnianego dekretu, Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy art. 11 ust. 1 dyrektywy 75/442, zmienionej art. 3 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych.
- 3) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.
- 4) Każda ze stron ponosi własne koszty postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 118 z 18.5.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-113/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾

(Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów — Dyrektywa 75/442/EWG w sprawie odpadów — Akt krajowy przewidujący środki przeciwno przeciwko przesyłaniu odpadów przeznaczonych do odzysku w przypadku, gdy 20 % odpadów nadaje się do odzysku w Państwie Członkowskim, a procent odpadów nadających się do odzysku w kraju przeznaczenia jest niższy — Akt Państwa Członkowskiego klasyfikujący działanie do punktu R 1 (odzysk poprzez spalanie) aneksu II B dyrektywy 75/442 lub do punktu D 10 (usuwanie poprzez spalanie) aneksu II A tej dyrektywy nie według kryterium faktycznego wykorzystania, lecz według kryterium wartości opałowej spalanego odpadu)

(2004/C 300/10)

(Język postępowania: niderlandzki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C- 113/02, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom na podstawie art. 226 WE, wniesioną dnia 27 marca 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: H. van Lier, wspierany przez M. van der Woudego, i R. Wezenbeek-Geuke) przeciwko Królestwu Niderlandów (pełnomocnik: H. G. Sevenster) Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które spoczywają na nim na mocy art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar, jak również na mocy art. 1 lit. e) i lit. f) dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, w wersji zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. oraz decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r.

2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z dnia 15.6.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-136/02 P: Mag Instrument Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Trójwymiarowe kształty latarek kieszonkowych — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Odróżniający charakter)

(2004/C 300/11)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-136/02 P, mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 49 statutu WE Trybunału Sprawiedliwości, wniesione dnia 8 kwietnia 2002 r., Mag Instrument Inc., z siedzibą w Ontario, Kalifornia (Stany Zjednoczone Ameryki), (pełnomocnicy: początkowo - A. Nette, G. Rahn, W. von der Osten-Sacken i H. Stratmann, następnie - W. von der Osten-Sacken, U. Hocke i A. Spranger, adwokaci), w której drugą stroną postępowania jest Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (pełnomocnik: D. Schennen), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues oraz F. Macken (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Odwołanie zostaje odrzucone.

2) Mag Instrument Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 144 z 15.6.2002.

WYROK TRYBUNAŁU**(pierwszej izby)****z dnia 14 października 2004 r.****w sprawie C-173/02: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich⁽¹⁾****(Rozporządzenie (EWG) nr 3950/92 — Wspólna organizacja rynku mleka i przetworów mlecznych — Decyzja Komisji zakazująca pomocy związanej z nabywaniem kwot mlecznych)**

(2004/C 300/12)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-173/02, Królestwo Hiszpanii (pełnomocnik: S. Ortiz Vaamonde) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskiej (pełnomocnik: J. L. Buendía Sierra), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 Traktatu WE, wniesioną dnia 13 maja 2002 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 169 z 13.7.2002.

WYROK TRYBUNAŁU**(w pełnym składzie)****z dnia 19 października 2004 r.****w sprawie C-200/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Immigration Appellate Authority): Kunqian Catherine Zhu, Man Lavette Chen przeciwko Secretary of State for the Home Department⁽¹⁾****(Prawo pobytu — Dziecko mające obywatelstwo Państwa Członkowskiego, ale przebywające w innym Państwie Członkowskim — Rodzice będący obywatelami państwa trzeciego — Prawo pobytu matki w tym drugim Państwie Członkowskim)**

(2004/C 300/13)

(Język postępowania: angielski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-200/02, której przedmiotem jest wniosek o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Immigration Appellate Authority (Zjednoczone Królestwo), postanowieniem z dnia 27 maja 2002 r., które wpłynęło do trybunału dnia 30 maja 2002 r., wydanym w postępowaniu: Kunqian Catherine Zhu, Man

Lavette Chen przeciwko Secretary of State for the Home Department, Trybunał (w pełnym składzie), w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, prezesi izb, C. Gulmann, R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr i J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 19 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Art. 18 WE oraz dyrektywa Rady 90/364/EWG z dnia 28 czerwca 1990 r. w sprawie prawa pobytu przysługują, w okolicznościach takich jak przedstawione w postępowaniu głównym, małoletniemu obywatelowi Państwa Członkowskiego w wieku niemowlęcym objętym stosownym ubezpieczeniem zdrowotnym i który pozostaje na utrzymaniu jednego z rodziców, będącego obywatelem państwa trzeciego, którego środki są wystarczające, aby pierwszy z wymienionych nie stał się obciążeniem dla finansów publicznych przyjmującego Państwa Członkowskiego, prawo pobytu na czas nieograniczony na terytorium ostatniego państwa. W takim przypadku, te same przepisy umożliwiają rodzicom sprawującym opiekę nad tym obywatelem przebywanie wraz z nim w przyjmującym Państwie Członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 180 z 27.7.2002.

WYROK TRYBUNAŁU**(w pełnym składzie)****z dnia 12 października 2004 r.****w sprawie C-222/02: Peter Paul, Cornelia Sonnen-Lütte, Christel Mörkens przeciwko Republice Federalnej Niemiec (wniosek Bundesgerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym)⁽¹⁾****(Instytucje kredytowe — System gwarancji depozytów — Dyrektywa 94/19/WE — Dyrektywy 77/780/EWG, 89/299/EWG i 89/646 EWG — Środki nadzoru podejmowane przez właściwe organy w celu ochrony deponentów — Odpowiedzialność właściwych organów nadzoru bankowego za straty spowodowane zaniedbaniami w nadzorze)**

(2004/C 300/14)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-222/02, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 17 czerwca 2002, o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) postanowieniem z dnia 16 maja 2002 r., w postępowaniu: Peter Paul, Cornelia Sonnen-Lütte, Christel Mörkens przeciwko Republice Federalnej Niemiec, Trybunał (w pełnym składzie), w składzie: V. Skouris, przewodniczący, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, przewodniczący izb, C. Gulmann (sędzia sprawozdawca), J.-P. Puissechet, R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric, S. von Bahr i N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skoro dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów, przewiduje wypłatę odszkodowań deponentom, to wykładni art. 3 ust. 2 do 5 tej dyrektywy należy dokonywać w ten sposób, że przepis prawa krajowego zgodnie, z którym zadania krajowych organów nadzoru bankowego winny być wykonywane wyłącznie w interesie publicznym - co, zgodnie z prawem krajowym wyłącza możliwość ubiegania się przez osoby fizyczne o naprawienie szkody wynikłej z zaniedbania w nadzorze ze strony tych organów - nie jest sprzeczny z tymże artykułem dyrektywy.
- 2) Przepis prawa krajowego, zgodnie z którym zadania krajowych organów nadzoru bankowego winny być wykonywane wyłącznie w interesie publicznym - co zgodnie z prawem krajowym wyłącza możliwość ubiegania się przez osoby fizyczne o naprawienie szkody wynikłej z zaniedbania w nadzorze ze strony tych organów - nie jest sprzeczny z pierwszą dyrektywą Rady 77/780/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczącą podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, dyrektywą Rady 89/299/EWG z dnia 17 kwietnia 1989 w sprawie funduszy własnych instytucji kredytowych, jak również drugą dyrektywą Rady 89/646/EWG z dnia 15 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych dotyczących podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe, oraz zmieniająca dyrektywę 77/780.

(¹) Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-247/02 (wniosek Tribunale amministrativo regionale per la Lombardia o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Sintesi SpA przeciwko Autorità per la Vigilanza sui Lavori Pubblici (¹)

(Dyrektywa 93/37/EWG — Zamówienia publiczne — Udzielanie zamówień — Uprawnienie instytucji zamawiających do dokonywania wyboru kryterium spośród kryteriów najniższej ceny i oferty najkorzystniejszej ekonomicznie)

(2004/C 300/15)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-247/02, której przedmiotem jest wniosek, złożony przez Tribunale amministrativo regionale per la

Lombardia (Włochy), na skutek postanowienia z dnia 26 czerwca 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 8 lipca 2002 r., o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w postępowaniu: Sintesi SpA przeciwko Autorità per la Vigilanza sui Lavori Pubblici, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet i R. Schintgen (sprawozdawca), F. Macken i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: Múgica Azarmendi, główny administrator, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Przepis art. 30 ust. 1 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. dotyczącej koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane powinien być interpretowany w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom krajowym, które w sposób abstrakcyjny i generalny nakładają na instytucje zamawiające obowiązek stosowania wyłącznie jednego kryterium, jakim jest kryterium najniższej ceny, przy udzielaniu zamówienia publicznego na roboty budowlane w trybie przetargu nieograniczonego lub ograniczonego.

(¹) Dz.U. C 202 z 24.8.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-276/02: Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Pomoc Państwa — Pojęcie — Niepłacenie przez przedsiębiorstwo podatków i składek na ubezpieczenie społeczne — Stanowisko władz krajowych wobec oświadczenia o zaprzestaniu płacenia (długów))

(2004/C 300/16)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-276/02, Królestwo Hiszpanii, (pełnomocnik: S. Ortiz Vaamonde) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: V. Kreuschitz i J.L. Buendía Sierra), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 230 TWE, wniesioną do Trybunału Sprawiedliwości w dniu 23 lipca 2002 r., Trybunał (druga izba), w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet (sprawozdawca) oraz J.N. Cunha Rodrigues i F. Macken, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 września 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Decyzja Komisji nr 2002/935/z dnia 14 maja 2002 r. w sprawie pomocy przyznanej przez Państwo na rzecz Grupo de Empresas Álvarez jest nieważna;

2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 219 z 14.9.2002.

2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.

3) Każda ze stron poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 247 z 12.10.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 października 2004 r.

w sprawie C-288/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (¹)

(Transport morski — Swoboda świadczenia usług — Kabotaż morski)

(2004/C 300/17)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-288/02, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, w trybie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom, wniesioną w dniu 9 sierpnia 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K. Simonsson i M. Patakia) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnik: E.-M. Mamona), Trybunał (druga izba) w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann i R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator wydał w dniu 21 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Uznając Peloponez za wyspę i stosując jako państwo przyjmujące jej własne przepisy w materii załogi do wspólnotowych statków wycieczkowych o pojemności większej niż 650 gt, które wykonują kabotaż wyspowy Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 1, 3 i 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3577/92 z dnia 7 grudnia 1992 r. dotyczącego stosowania zasady swobody świadczenia usług w transporcie morskim w obrębie Państw Członkowskich (kabotaż morski).

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-298/02: Republika Włoska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(EFOGR — Pomoc produkcyjna w odniesieniu do przetworów owocowych i warzywnych — Rozporządzenie (EWG) nr 1558/91 — Art. 1 — Gruszki i brzoskwinie — Decyzja 2002/524/WE)

(2004/C 300/18)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-298/02 Republika Włoska (pełnomocnicy: I. M. Braguglia i M. Fiorilli) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Cattabriga i M. Moretto) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności w trybie art. 230 WE wniesioną dnia 21 sierpnia 2002 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, N. Colneric (sprawozdawca), J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešić i E. Levits, sędziowie; rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 261 z 26.10.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwszej izby)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-299/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa — Artykuły 43 WE i 48 WE — Przepisy krajowe wprowadzające jako warunek wpisu statku do rejestru okrętowego w Niderlandach wymóg przynależności państwowej Wspólnoty lub EOG dla akcjonariuszy, członków organów zarządzających i osób fizycznych, którym powierzono bieżący zarząd wspólnotową spółką będącą właścicielem statku — Przepisy krajowe wymagające obywatelstwa Wspólnoty lub EOG oraz miejsca zamieszkania we Wspólnocie lub EOG od administratora spółki armatorów)

(2004/C 300/19)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-299/02, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie art. 226 WE, wniesioną dnia 23 sierpnia 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: K.H.I. Simonsson i H.M.H. Speyart) przeciwko Królestwu Niderlandów (pełnomocnicy: H.G. Sevenster i S. Terstal) Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Przyjmując i utrzymując w mocy art. 311 Wetboek van Koophandel i art. 8:169 Burgerlijk Wetboek, ustanawiające wymogi w zakresie:

- przynależności państwowej akcjonariuszy spółki będącej właścicielem statku, który ma być wpisany do rejestru okrętowego w Niderlandach;
- obywatelstwa członków organów zarządzających spółki będącej właścicielem statku, który ma być wpisany do rejestru okrętowego w Niderlandach;
- obywatelstwa osób fizycznych, którym powierzono bieżący zarząd oddziałem wykonującym w Niderlandach żeglugę morską, niezbędną do wpisu statku do niderlandzkiego rejestru okrętowego;
- obywatelstwa administratorów spółek armatorów statków morskich wpisanych do rejestru okrętowego w Niderlandach oraz

— miejsca zamieszkania administratorów spółek armatorów statków morskich wpisanych do rejestru okrętowego w Niderlandach,

Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, jakie ciążyą na nim na mocy art. 43 WE i 48 WE.

2) Królestwo Niderlandów zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 z 12.10.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-312/02: Królestwo Szwecji przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — EFOGR — Potrącenia z finansowania przez Wspólnotę — Wsparcie dla producentów niektórych roślin uprawnych — Organizacja wspólnych rynków w sektorze wołowiny)

(2004/C 300/20)

(Język postępowania: szwedzki)

W sprawie C-312/02, Królestwo Szwecji (pełnomocnik: K. Renman) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: K. Simonsson), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności w trybie art. 230 WE, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann i R. Schintgen, F. Macken i J. N. Cunha Rodrigues, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Królestwo Szwecji zostaje obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 261 z 26.10.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-313/02 (wniosek Oberster Gerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Nicole Wippel przeciwko Peek & Cloppenburg GmbH & Co. KG ⁽¹⁾)

(Dyrektywa 97/81/WE — Dyrektywa 76/207/EWG — Polityka społeczna — Równość traktowania pracowników zatrudnionych w niepełnym i pełnym wymiarze godzin — Równość traktowania pracowników płci męskiej i żeńskiej — Wymiar i organizacja czasu pracy)

(2004/C 300/21)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-313/02, mającej za przedmiot wniosek, złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria), na skutek postanowienia z dnia 8 sierpnia 2002 r., wpisany do rejestru dnia 5 września 2002 r., o wydanie, na mocy art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w ramach sporu zawisłego przed tym sądem między Nicole Wippel a Peek & Cloppenburg GmbH & Co. KG, Trybunał (wielka izba), w składzie: V. Skouris, prezes izby, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, prezesi izb, J.-P. Puissochet, R. Schintgen, F. Macken (sprawozdawca), J.N. Cunha Rodrigues i K. Schiemann, sędziowie, rzecznik generalny J. Kokott, sekretarz: M.-F. Contet, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Pracownik będący stroną umowy o pracę, która stanowi – jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie – że wymiar i organizacja czasu pracy zależą od nadarzającej się ilości pracy i są określane za obopólną zgodą stron dla każdego przypadku z osobna, jest objęty zakresem dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy.

Pracownik ten objęty jest również zakresem Porozumienia ramowego, które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotyczącej Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców/UNICE/, Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych /CEEP/ oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych /ETUC/, jeżeli:

- jest stroną umowy o pracę lub pozostaje w stosunku pracy zgodnie z definicją określoną przez ustawę, układ zbiorowy pracy lub praktykę obowiązującą w tym zakresie w każdym Państwie Członkowskim,
- jest pracownikiem, którego normalna liczba godzin pracy, obliczona według średniej tygodniowej lub na podstawie średniej z okresu zatrudnienia wynoszącego maksymalnie jeden rok, jest mniejsza niż normalna liczba godzin pracy w przypadku porównywalnego pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze godzin, w rozumieniu Klauzuli 3 par. 2 tego Porozumienia ramowego oraz

— jeśli chodzi o pracowników zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin, którzy pracują dorywczo, Państwo Członkowskie nie wyłączyło tych pracowników, na mocy Klauzuli 2 ust. 2 tego Porozumienia ramowego, całkowicie lub częściowo spod warunków tego Porozumienia.

2) Klauzulę 4 Porozumienia ramowego, stanowiącego załącznik do dyrektywy 97/81 oraz art. 2 ust. 1 i art. 5 ust. 1 dyrektywy 76/207 należy interpretować w ten sposób, że:

— nie sprzeciwiają się one przepisowi, takiemu jak art. 3 Arbeit-szeitgesetz (ustawa o czasie pracy), który ustala maksymalny wymiar czasu pracy, wynoszący, zasadniczo, 40 godzin tygodniowo i 8 godzin na dobę i który w związku z tym reguluje wymiar i organizację czasu pracy zarówno w odniesieniu do pracowników zatrudnionych w pełnym, jak i w niepełnym wymiarze godzin;

— w sytuacji, w której wszystkie umowy o pracę innych pracowników danego przedsiębiorstwa ustalają wymiar tygodniowego czasu pracy i organizację czasu pracy, przepisy te nie stoją na przeszkodzie zawieraniu takich umów o pracę w niepełnym wymiarze godzin z pracownikami tego samego przedsiębiorstwa, jak umowa będąca przedmiotem sporu w sprawie głównej, na mocy których wymiar tygodniowego czasu pracy i organizacja czasu pracy nie są ustalone, lecz zależą od ilości pracy do wykonania i są określane dla każdego przypadku z osobna, przy czym pracownicy mogą przyjąć tę pracę lub odmówić jej przyjęcia.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-328/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Rolnictwo — Rozporządzenie (EWG) nr 3508/92 — Zintegrowany system zarządzania i kontroli pewnych systemów pomocy Wspólnoty)

(2004/C 300/22)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-328/02 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Condou-Durande) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnicy: V. Kontolaimos i I. Chalkias) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie artykułu 226 WE wniesioną dnia 18 września 2002 r., Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, J.-P. Puissochet, F. Macken (sprawozdawca), J. Malenovský i U. Löhmus, sędziowie; rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych dla pełnego wykonania art. 2 lit a) i c) rozporządzenia Rady (EWG) nr 3508/92 z dnia 27 listopada 1992 r. ustanawiającego zintegrowany system zarządzania i kontroli pewnych systemów pomocy Wspólnoty, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tego rozporządzenia.
- 2) Skarga zostaje oddalona w pozostałej części.
- 3) Komisja Wspólnot Europejskich oraz Republika Grecka ponoszą każda swe własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 261 z 26.10.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-336/02 (wniosek Landgericht Düsseldorf o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft mbH przeciwko Brangewitz GmbH (¹)

(Odmiany roślin — System ochrony — Art. 14 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2100/94 i art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1768/95 — Używanie przez rolników materiału ze zbioru — Świadczący usługi przygotowawcze — Obowiązek przekazania informacji posiadaczowi wspólnotowego prawa do ochrony)

(2004/C 300/23)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-336/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) postanowieniem z dnia 8 sierpnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 23 września 2002 r., w postępowaniu w sprawie Saatgut-Treuhandverwaltungsgesellschaft mbH przeciwko Brangewitz GmbH, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Przepisów art. 14 ust. 3 szóste tiret rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin w związku z art. 9 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1768/95 z dnia 24 lipca 1995 r. ustanawiającego przepisy wykonawcze w zakresie odstępstwa rolnego przewidzianego w art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94

nie można interpretować w ten sposób, że umożliwiają one posiadaczowi wspólnotowego prawa do ochrony odmiany roślin żądanie od podmiotu świadczącego usługi przygotowawcze informacji, o których mowa w tych przepisach, w sytuacji, gdy posiadacz nie dysponuje przesłankami wskazującymi, że ten ostatni przygotowywał lub zamierza przygotowywać do uprawy materiał ze zbioru uzyskany przez rolników z uprawy materiału rozmnożeniowego odmiany należącej do posiadacza i objętej wspólnotowym prawem do ochrony odmian roślin, ale nie będącej mieszańcem lub odmianą syntetyczną, i należącej do jednego z gatunków roślin uprawnych wymienionych w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94.

- 2) Przepisy art. 14 ust. 3 szóste tiret rozporządzenia nr 1768/95 w związku z art. 9 rozporządzenia nr 2100/94 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy posiadacz dysponuje przesłankami wskazującymi, że podmiot świadczący usługi przygotowawcze przygotowywał lub zamierza przygotowywać do uprawy materiał ze zbioru uzyskany przez rolników z uprawy materiału rozmnożeniowego odmiany należącej do posiadacza i objętej wspólnotowym prawem do ochrony odmian roślin, ale nie będącej mieszańcem lub odmianą syntetyczną, i należącej do jednego z gatunków roślin uprawnych wymienionych w art. 14 ust. 2 rozporządzenia nr 2100/94, podmiot ten jest zobowiązany przekazać istotne informacje dotyczące nie tylko rolników, co do których istnieją takie przesłanki, ale także informacje dotyczące innych rolników, na których rzecz świadczył, lub zamierza świadczyć takie usługi, jeżeli odmiana ta została mu zgłoszona, albo jeżeli uzyskał on informacje o niej z innych źródeł.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-304/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Dyrektywa 92/50/EWG — Procedura udzielania zamówień publicznych na usługi — Zadanie polegające na pomocy w realizacji inwestycji dotyczącej stacji uzdatniania wody — Udzielenie zamówienia poprzedniemu zwycięzcy konkursu na pomysł bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich)

(2004/C 300/24)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-340/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Nolin) przeciwko Republice Francuskiej

(pełnomocnicy: G. Bergues, S. Paillier i D. Petrausch), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia na podstawie art. 226 WE, Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, S. von Bahr i K. Schiemann (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Udzielenie przez Związek Gmin Miejskich Mans zamówienia na studium dotyczące pomocy inwestorowi odnoszącej się do stacji uzdatniania w Chauvinière bez dokonania publikacji ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich, stanowi uchybienie przez Republikę Francuską zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy dyrektywy 92/50/EWG Rady z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, a w szczególności jej art. 15 ust. 2.
- 2) Republika Francuska obciążona zostaje kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-379/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Skatteministeriet przeciwko Imexpo Trading A/S (¹)

(Wspólna Taryfa Celna — Pozycje taryfowe — Klasyfikacja w Nomenklaturze Scalonej — Maty ochronne pod krzesła na kółkach)

(2004/C 300/25)

(Język postępowania: duński)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-379/02, mającej za przedmiot wniosek, złożony przez Østre Landsret (Dania), na skutek postanowienia z dnia 15 października 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 21 października 2002 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w postępowaniu Skatteministeriet przeciwko Imexpo Trading A/S, Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg-Barthet, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik gene-

ralny: L.A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Nomenklaturę Scaloną, zawartą w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, w wersji ze zmianami wprowadzonymi kolejno rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1734/96 z dnia 9 września 1996 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2086/97 z dnia 4 listopada 1997 r., rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2261/98 z dnia 26 października 1998 r. i rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2204/99 z dnia 12 października 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że w sporze o to, czy maty ochronne z tworzyw sztucznych pod krzesła na kółkach, będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, zaliczają się do podpozycji 3918 10 90, czy też do podpozycji 9403 70 90 Nomenklatury Scalonej, przynajmniej w pierwszej kolejności podpozycji 3918 10 90.

(¹) Dz.U. C 7 z 11.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-402/02 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa — Dyrektywa 89/48/EWG i 92/51/EWG — Uznawanie dyplomów — Podjęcie działalności zawodowej nauczyciela w placówkach szpitalnych publicznej służby zdrowia i w służbie publicznej w administracji terenowej — Pojęcie „zawodu regulowanego” — Doświadczenie zawodowe — Art. 39 WE)

(2004/C 300/26)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-402/02 mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa na podstawie art. 226 WE, wniesioną dnia 12 listopada 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Patakia i D. Martin) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i A. Colomb), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, J.-P. Puissochet i J. N. Cunha Rodrigues oraz F. Macken, sędziowie; rzecznik generalny: A. Tizziano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej odpowiednio na mocy dyrektyw Rady: 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata i 92/51/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie drugiego ogólnego systemu uznawania kształcenia i szkolenia zawodowego, uzupełniająca dyrektywę 89/48/EWG, jak również art. 39 WE przez to, że nie wprowadziła procedury wzajemnego uznawania dyplomów umożliwiającej podjęcie zawodu nauczyciela z jednej strony w placówkach szpitalnych publicznej służby zdrowia, a z drugiej strony w służbie publicznej w administracji terenowej, która odpowiadałaby wymaganiom tych dyrektyw oraz że utrzymała regulacje krajowe oraz praktyki komisji ds. zrównywania dyplomów, które nie przewidywały uwzględnienia doświadczenia zawodowego pracowników migrujących.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami.

(¹) Dz.U. C 323 z 21.12.2002.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-409/02 P: Jan Pflugradt przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu (¹)

(Odwołanie — Personel Europejskiego Banku Centralnego — Umowny charakter stosunku pracy — Zmiana zakresu obowiązków określonych w umowie o pracę)

(2004/C 300/27)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-409/02 P, mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione dnia 18 listopada 2002 r., Jan Pflugradt (adwokat: N. Pflüger), w której drugą stroną postępowania był: Europejski Bank Centralny (pełnomocnicy: V. Saintot i T. Gilliams, wspierani przez adwokata B. Wägenbaura), Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), K. Lenaerts i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M.-F. Contet, główny admini-

strator, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) J. Pflugradt zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 21 października 2004 r.

w sprawie C-426/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Oplaty o skutku równoważnym — Wspólna polityka handlowa — Przywóz towarów pochodzących z Państw Członkowskich i państw trzecich — Oplaty pobierane za zatwierdzenie faktur)

(2004/C 300/28)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-426/02, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom na podstawie art. 226 WE, złożoną w Trybunale w dniu 22 listopada 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: X. Lewis i M. Konstantinidis) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnicy: A. Samonirantou i N. Dafniou), Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 21 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Republika Grecka — wprowadzając na rzecz Ethnikos Organismos Farmakon (krajowa organizacja farmaceutyczna) opłatę za legalizację faktur na przywóz surowców do użytku farmaceutycznego oraz gotowych produktów leczniczych i półproduktów leczniczych pochodzących z innych Państw Członkowskich lub państw trzecich — naruszyła zobowiązania, które na niej spoczywają na mocy art. 23 WE, 25 WE i 133 WE.

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 31 z 8.2.2003.

3) Komisja Wspólnot Europejskich obciążona zostaje kosztami postępowania w jednej piątej.

4) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej obciążone zostaje kosztami postępowania w czterech piątych.

(¹) Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-431/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (¹)

(Odpady niebezpieczne — Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 91/689/EWG)

(2004/C 300/29)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-431/02, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, złożoną dnia 28 listopada 2002 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: X. Lewis i M. Konstantinidis) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: P. Ormond i K. Manji, wspierani przez M. Demetriou, barrister), Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, F. Macken (sprawozdawca), S. von Bahr i U. Löhmus, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Nie podejmując niezbędnych środków w celu zastosowania się do obowiązków wynikających z art. 1 ust. 4 i 5, art. 2 ust. 1, 2 i 4, art. 3 ust. 1-4, art. 4 ust. 1-3 oraz art. 5 ust. 2 dyrektywy Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych (Dz.U. L 377, str. 20), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy oraz Traktatu WE.

2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.

WYROK TRYBUNAŁU

(wielka izba)

z dnia 5 października 2004 r.

w sprawie C-442/02 (wniosek Conseil d'État o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): CaixaBank France przeciwko Ministère de l'Économie, des Finances et de l'Industrie (¹)

(Swoboda przedsiębiorczości — Instytucje kredytowe — Ustawodawstwo krajowe, które zabrania oprocentowania rachunków depozytowych a vista)

(2004/C 300/30)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-442/02 mającej za przedmiot wniosek złożony przez Conseil d'État (Francja) na skutek postanowienia z dnia 6 listopada 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 5 grudnia 2002 r., o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym w postępowaniu: CaixaBank France przeciwko Ministère de l'Économie, des Finances et de l'Industrie, przy udziale Banque fédérale des banques populaires i in., Trybunał (wielka izba) w składzie: V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, C. Gulmann, J.-P. Puissochet, J.N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), prezesi izb oraz R. Schintgen, N. Colneric, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts, sędziowie, rzecznik generalny: A. Tizzano, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, administrator generalny, wydał dnia 5 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Art. 43 WE sprzeciwia się przepisowi Państwa Członkowskiego, który zakazuje instytucji kredytowej, filii spółki innego Państwa Członkowskiego, oprocentowania wyrażonych w euro rachunków depozytowych *a vista*, otwartych przez osoby mające stałe miejsce zamieszkania na terytorium tego pierwszego Państwa Członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 19 z 25.1.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 21 października 2004 r.

w sprawie C-447/02 P: KWS Saat AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Bezwzględne podstawy odmowy — Charakter odróżniający — Kolor *per se* — Kolor pomarańczowy)

(2004/C 300/31)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-447/02 P, mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 49 Statutu Trybunału Sprawiedliwości, wniesione w dniu 11 grudnia 2002 r., KWS Saat AG, z siedzibą w Einbeck (Niemcy), (adwokat: C. Rohnke), w której drugą stroną postępowania jest Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) (pełnomocnicy: D. Schennen i G. Schneider), Trybunał (druga izba), w składzie C.W.A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann i J.-P. Puissochet, N. Colneric i J.N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 21 października 2004 r. wyrok, który zawiera następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) KWS Saat AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 19 października 2004 r.

w sprawie C-472/02 (wniosek Cour d'appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Siomab SA przeciwko Institut bruxellois pour la gestion de l'environnement (¹)

(Środowisko naturalne — Odpady — Rozporządzenie (EWG) nr 259/93 dotyczące przesyłania odpadów — Właściwość organu wysyłki w zakresie kontroli klasyfikacji przedmiotów wysyłki (odzysk lub usuwanie) i wnoszenia sprzeciwu wobec wysyłki opartej na błędnej klasyfikacji — Sposoby wnoszenia sprzeciwu)

(2004/C 300/32)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-472/02, mającej za przedmiot wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na mocy art. 234 WE, wniesiony do Trybunału przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) orzeczeniem z dnia 20 grudnia 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 grudnia 2002 r., w postępowaniu Siomab SA przeciwko Institut bruxellois pour la gestion de l'environnement, Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 19 października 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 259/93 z dnia 1 lutego 1993 r. w sprawie nadzoru i kontroli przesyłania odpadów w obrębie, do Wspólnoty Europejskiej oraz poza jej obszar, w brzmieniu zmienionym decyzjami Komisji 98/368/WE z dnia 18 maja 1998 r. i 1999/816/WE z dnia 24 listopada 1999 r., należy interpretować w ten sposób, iż w przypadku, gdy Państwo Członkowskie stosuje, zgodnie z przepisami art. 6 ust. 8 powołanego rozporządzenia, szczególną procedurę zgłoszenia - za pośrednictwem właściwego organu wysyłki - listu przewozowego sporządzonego w celu wysyłki odpadów przeznaczonych do odzysku, organ ten - jeśli uzna za konieczne wniesienie sprzeciwu wobec wysyłki z powodu jej błędnej klasyfikacji przez zgłaszającego - nie może dokonać z urzędu ponownej klasyfikacji tej wysyłki, lecz jest obowiązany do zgłoszenia tego listu przewozowego innym organom oraz odbiorcy. W takim przypadku musi on poinformować - przy użyciu wszelkich stosownych środków i przed upływem terminu przewidzianego w art. 7 ust. 2 powyższego rozporządzenia - zgłaszającego oraz inne właściwe organy o swoim sprzeciwie.

(¹) Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 21 października 2004 r.

w sprawie C-8/03 (wniosek Tribunal de première instance dla Brukseli o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Banque Bruxelles Lambert SA (BBL) przeciwko Belgii ⁽¹⁾)

(Szósta dyrektywa VAT — Art. 4 i 9 ust. 2 lit e) — Pojęcie podatnika — Miejsce świadczenia usług — SICAV (Fundusze inwestycyjne))

(2004/C 300/33)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-8/03 mającej za przedmiot wniosek Tribunal de première instance dla Brukseli (Belgia) złożony postanowieniem z dnia 24 grudnia 2002 r., który wpłynął do Trybunału dnia 10 stycznia 2003 r., o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczenia w trybie prejudycjalnym w postępowaniu: Banque Bruxelles Lambert SA (BBL) przeciwko Belgii, Trybunał (pierwsza izba) w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał dnia 21 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Fundusze inwestycyjne (FI), których jedynym celem jest zbiorowe inwestowanie w papiery wartościowe kapitału pochodzącego od obywateli na warunkach określonych dyrektywą Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) posiadają przymiot podatnika w rozumieniu art. 4 szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, w ten sposób, że miejscem świadczenia usług, o których mowa w art. 9 ust. 2 lit. e tej dyrektywy na rzecz takich FI utworzonych w innym Państwie Członkowskim, niż świadczący usługę, jest miejsce gdzie te FI posiadają siedzibę swojej działalności gospodarczej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piątej izby)

z dnia 19 października 2004 r.

w sprawie C-31/03 (wniosek Bundesgerichtshof o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Pharmacia Italia SpA ⁽¹⁾)

(Rozporządzenie (EWG) nr 1768/92 — Produkty lecznicze — Dodatkowe świadectwo ochronne — Uregulowania przejściowe — Zezwolenia udzielane kolejno dla weterynaryjnego produktu leczniczego oraz produktu leczniczego stosowanego u ludzi)

(2004/C 300/34)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-31/03, której przedmiotem jest wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 27 stycznia 2003 r., o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy), na skutek postanowienia z dnia 17 grudnia 2002 r., w postępowaniu: Pharmacia Italia SpA, poprzednio Pharmacia & Upjohn SpA, Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca) i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: F. G. Jacobs, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 19 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Fakt, że dany produkt uzyskał w danym Państwie Członkowskim zezwolenie na obrót jako weterynaryjny produkt leczniczy przed datą ustaloną w art. 19 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 1768/92 z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczącego stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych stanowi przeszkodę dla wydania dodatkowego świadectwa ochronnego w innym Państwie Członkowskim Wspólnoty na podstawie wydanego w tym Państwie Członkowskim zezwolenia dla produktu leczniczego stosowanego u ludzi.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 26.4.2003.

WYROK TRYBUNAŁU**(druga izba)****z dnia 14 października 2004 r.****w sprawie C-55/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii ⁽¹⁾****(Pracownicy — Uznawanie dyplomów — Kontrolerzy cywilnego ruchu lotniczego — Niedopuszczalność)**

(2004/C 300/35)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie C-55/03: Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Patakia i M. Valverde López) przeciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: S. Ortiz Vaamonde), mającej za przedmiot skargę o uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen, G. Arestis i J. Klučka, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje odrzucona ze względu na niedopuszczalność.
- 2) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 83 z 5.4.2003.

WYROK TRYBUNAŁU**(druga izba)****z dnia 12 października 2004 r.****w sprawie C-60/03 (wniosek Bundesarbeitsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Wolff & Müller GmbH & Co. KG przeciwko José Filipe Pereira Félix ⁽¹⁾****(Art. 49 WE — Ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług — Przedsiębiorstwa sektora budowlanego — Podwykonawstwo — Zobowiązanie przedsiębiorstwa jako poręczyciela do zapłaty wynagrodzenia minimalnego pracownikom zatrudnionym przez podwykonawcę)**

(2004/C 300/36)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału”)

W sprawie C-60/03, mającej za przedmiot skierowany na mocy art. 234 WE przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) postanowie-

nem z dnia 6 listopada 2002 r., który wpłynęło do Trybunału w dniu 14 lutego 2003 r., wniosek, o wydanie, w ramach sporu zawisłego przed tym sądem, między Wolff & Müller GmbH & Co. KG a José Filipe Pereira Félix, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał 12 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Art. 5 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług, interpretowany w świetle art. 49 WE, w przypadku takim jak w postępowaniu przed sądem krajowym, nie stoi na przeszkodzie przepisom krajowym, na mocy których przedsiębiorstwo budowlane zlecające innemu przedsiębiorstwu wykonanie robót budowlanych odpowiada jako poręczyciel, który zrezygnował z podniesienia zarzutu uprzedniego niewyoczenia powództwa dłużnikowi, za zobowiązania tego przedsiębiorstwa lub wynajętego przez niego podwykonawcy do wypłaty wynagrodzenia minimalnego pracownikowi lub składek do wspólnej instytucji stworzonej na mocy układu zbiorowego, gdy wynagrodzenie minimalne stanowi kwotę należną pracownikowi po odliczeniu podatków i składek na ubezpieczenie społeczne oraz fundusz pracy lub po odliczeniu świadczeń odpowiadających ubezpieczeniu społecznemu (wynagrodzenie netto), jeśli celem priorytetowym tych przepisów nie jest ochrona wynagrodzenia pracownika lub taka ochrona jest jedynie ich celem wtórnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 10.5.2003.

WYROK TRYBUNAŁU**(drugiej izby)****z dnia 12 października 2004 r.****w sprawie C-106/03 P: Vedial S.A. przeciwko Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) (znaki towarowe i wzory) ⁽¹⁾****(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Słowny i graficzny znak towarowy HUBERT — Sprzeciw właściciela krajowego słownego znaku towarowego SAINT-HUBERT 41 — Zdolność OHIM do występowania w charakterze strony pozwanej przed Sądem Pierwszej Instancji)**

(2004/C 300/37)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-106/03 P, mającej za przedmiot odwołanie wniesione na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości w dniu 27 lutego 2003 r., przez Vedial S.A., z siedzibą w Ludres (Francja), (adwokaci: T. van Inni, G. Glas i f. Herbert), w której drugą stroną postępowania był Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) (pełnomocnicy:

O. Montalto i P. Geroulakos), Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann i R. Schintgen, F. Macken (sprawozdawca) oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone;*
- 2) *Kosztami postępowania zostaje obciążona Vedral S.A.*

(¹) Dz.U. C 146 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-143/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Artykuł 28 WE — Krajowe przepisy wykonawcze poddające baterie alkaliczne reżimowi oznakowania)

(2004/C 300/38)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-143/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: L. Visaggio i R. Amorosi) przeciwko Republice Włoskiej (pełnomocnicy: I.M. Braguglia, P. Gentili) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie artykułu 226 WE wniesioną dnia 28 marca 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, N. Colneric (sprawozdawca), J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilesič i E. Levits, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) *Poddając alkaliczne baterie z manganem o zawartości masy rtęci poniżej 0,0005 % reżimowi oznakowania, który narzuca w szczególności wskazanie obecności metali ciężkich, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy artykułu 28 WE.*
- 2) *Republika Włoska zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 135 z 7.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-189/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Swobodne świadczenie usług — Ograniczenia — Prywatne agencje ochrony)

(2004/C 300/39)

(Język postępowania: niderlandzki)

W sprawie C-189/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M. Patakia i W. Wils) przeciwko Królestwu Niderlandów (pełnomocnicy: H.G. Sevenster, C. Wissels i N.A.J. Bel), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia na podstawie art. 226 WE, wniesioną dnia 5 maja 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta, K. Lenaerts i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) *Uchwalając w ramach ustawy z dnia 24 października 1997 r. o prywatnych agencjach ochrony i agencjach detektywistycznych przepisy, które:*

— *ustanawiają wymóg, nie uwzględniając obowiązków, którym zagraniczny usługodawca podlega w Państwie Członkowskim jego siedziby, by przedsiębiorstwa pragnące świadczyć usługi na terytorium niderlandzkim, jak również ich menedżerowie, posiadali zezwolenie, oraz które nakładają opłaty za uzyskanie tego zezwolenia, a także*

— *ustanawiają wymóg, by członkowie personelu tych agencji oddelegowani z kraju siedziby do Niderlandów posiadali dokument tożsamości wydany przez władze niderlandzkie w zakresie, w jakim przepisy te nie uwzględniają dla celów tego wymogu kontroli, której podmioty świadczące usługi transgraniczne podlegają w Państwie Członkowskim ich pochodzenia,*

Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 49 WE.

- 2) *Królestwo Niderlandów poniesie trzy czwarte kosztów Komisji Wspólnot Europejskich. W pozostałym zakresie każda ze stron poniesie własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 158 z 5.7.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-193/03 Betriebskrankenkasse der Robert Bosch GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec (wniosek Sozialgericht w Sztutgarcie o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym) ⁽¹⁾

(Zabezpieczenie społeczne — Zwrot kosztów leczenia poniesionych w innym Państwie Członkowskim — Art. 34 rozporządzenia (EWG) nr 574/72 — Kasa chorych stosująca w przypadku niewielkich kwot uproszczoną procedurę zwrotu w całości)

(2004/C 300/40)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-193/03, mającej za przedmiot wniosek, który wpłynął do Trybunału dnia 9 maja 2003 r., o wydanie na podstawie art. 234 WE orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Sozialgericht w Sztutgarcie (Niemcy) postanowieniem z dnia 19 marca 2003 r. w postępowaniu: Betriebskrankenkasse der Robert Bosch GmbH przeciwko Republice Federalnej Niemiec, Trybunał (szósta izba) w składzie: A. Borg Barthet (sprawozdawca), prezes izby, J.-P. Puissochet i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poirares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

Wykładni art. 34 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2001/83 z dnia 2 czerwca 1983 r., zmienionego przez rozporządzenie Rady (WE) nr 1399/1999 z dnia 29 kwietnia 1999 r., należy dokonywać w ten sposób, że nie jest z nim sprzeczna praktyka kasy chorych w ramach stosowania przepisów wewnętrznych, polegająca na dokonywaniu zwrotu w całości kosztów leczenia poniesionych przez jej ubezpieczonych podczas pobytu w innym Państwie Członkowskim, jeżeli nie przekraczają one 200 DEM.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 23.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-239/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Konwencja o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem — Art. 4 ust. 1 i art. 8 — Protokół dotyczący ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych — Art. 6 ust. 1 i 3 — Brak podjęcia odpowiednich środków w celu zapobiegania, zmniejszania i zwalczania masowego i długotrwałego zanieczyszczenia stawu Berre — Zezwolenie na zrzut)

(2004/C 300/41)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-239/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: G. Valero Jordana i B. Stromsky) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i E. Puisais), mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, R. Schintgen (sprawozdawca), R. Silva de Lapuerta, P. Küris i G. Arestis, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M. R. Grass, wydał w dniu 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Nie podejmując wszelkich odpowiednich środków w celu zapobiegania, zmniejszania i zwalczania masowego i długotrwałego zanieczyszczenia stawu Berre oraz

— nie uwzględniając przepisów załącznika III Protokołu dotyczącego ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych podpisanego w Atenach dnia 17 maja 1980 r. i zatwierdzonego w imieniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej decyzją Rady 83/101/EWG z dnia 28 lutego 1983 r. poprzez zmianę zezwolenia na zrzuty substancji, wymienionych w załączniku II do protokołu w następstwie jego zawarcia,

— Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 4 ust. 1 i art. 8 Konwencji o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem podpisanej w Barcelonie dnia 16 lutego 1976 r. i zatwierdzonej w imieniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej decyzją Rady 77/858/EWG z dnia 25 lipca 1977 r. oraz na mocy art. 6 ust. 1 i 3 Protokołu dotyczącego ochrony Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem ze źródeł lądowych podpisanego w Atenach dnia 17 maja 1980 r. i zatwierdzonego w imieniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej decyzją Rady 83/101/EWG z dnia 28 lutego 1983 r., jak również na mocy art. 300 ust. 7 WE.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(piąta izba)

z dnia 12 października 2004 r.

w sprawie C-263/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Import równoległy — Import środków leczniczych pochodzących z innych Państw Członkowskich identycznych ze środkami leczniczymi już dopuszczonymi — Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu — Brak unormowań prawnych)

(2004/C 300/42)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-263/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: B. Stromsky) przeciwko Republice Francuskiej (pełnomocnicy: G. de Bergues i R. Loosli-Surrans) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie artykułu 226 WE wniesioną dnia 17 czerwca 2003 r., Trybunał (piąta izba), w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), R. Schintgen, sędziowie; rzecznik generalny: L.A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 12 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie przewidując szczególnych unormowań dotyczących dopuszczenia importu środków leczniczych pochodzących z innych Państw Członkowskich Wspólnoty Europejskiej identycznych ze środkami leczniczymi już dopuszczonymi we Francji (import równoległy), Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciąży na mocy artykułu 28 WE.

2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 200 z 23.8.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-275/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 89/665/EWG — Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane — Niepełna transpozycja)

(2004/C 300/43)

(Język postępowania: portugalski)

W sprawie C-275/03 Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: A. Caeiros i K. Wiedner) przeciwko Republice Portugalskiej (pełnomocnicy: L. Fernandes i C. Gagliardi Graça) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia w trybie artykułu 226 WE wniesioną dnia 25 czerwca 2003 r., Trybunał (trzecia izba), w składzie: A. Rosas, prezes izby, A. Borg Barthet, J.-P. Puissechet (sprawozdawca), S. von Bahr i U. Lohmus, sędziowie; rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) Nie uchylając dekretu-ustawy nr 48 051 z dnia 21 listopada 1967 r. uzależniającego przyznanie odszkodowania podmiotom, które poniosły uszczerbek wskutek naruszenia wspólnotowego prawa zamówień publicznych lub krajowych przepisów go transponujących od obowiązku udowodnienia winy lub niedbalstwa, Republika Portugalii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane.

2) Republika Portugalii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 213 z 6.9.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 14 października 2004 r.

w sprawie C-339/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 1999/22/WE — Trzymanie dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych — Brak transpozycji w przepisany terminie)**

(2004/C 300/44)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-339/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Schieferer i M. van Beek) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnik: M. Lumma) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego na podstawie art. 226 WE, wniesioną w dniu 1 sierpnia 2003 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie: J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca), pełniący obowiązki prezesa izby, E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie wprowadzając w życie w terminie przepisany uzasadnioną opinią przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu dostosowania do dyrektywy Rady 1999/22/WE z dnia 29 marca 1999 r. dotyczącej trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych w różnych krajach związkowych z wyłączeniem Bremy, Hamburga, Hesji, Badenii-Wirtembergii, Saksonii Dolnej, Berlina, Szlezwika-Holsztynu i Tyngii Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy wspomnianej dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 20.9.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(trzecia izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-341/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Brak transpozycji dyrektywy 98/49/WE)**

(2004/C 300/45)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-341/03, której przedmiotem jest skarga na uchybienie zobowiązaniom Państwa na podstawie art. 226 WE,

wniesiona dnia 1 sierpnia 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: H. Michard i D. Martin) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnik: N. Dafniou), Trybunał (trzecia izba), w składzie A. Rosas (sprawozdawca), prezes izby, A. Borg Barthet, F. Macken, S. von Bahr i J. Malenovský, sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektywy Rady 98/49/WE z dnia 29 czerwca 1998 r. w sprawie ochrony uprawnień do dodatkowych świadczeń emerytalnych lub rentowych pracowników i osób prowadzących działalność na własny rachunek przemieszczających się we Wspólnocie przez to, że nie przyjęła przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do tej dyrektywy.

- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 20.9.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 21 października 2004 r.

w sprawie C-445/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga ⁽¹⁾**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa — Swobodne świadczenie usług — Wymogi postawione przez przyjmujące Państwo Członkowskie przedsiębiorstwom, które delegują na jego terytorium pracowników będących obywatelami państwa trzeciego)**

(2004/C 300/46)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-445/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: M. Patakia) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner, wspierany przez A. Rukavina), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia na podstawie art. 226 WE, wniesionej dnia 21 października 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, K. Lenaerts (sprawozdawca), K. Schiemann, E. Juhász i M. Ilešič, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 21 października 2004 r. wyrok zawierający następujące rozstrzygnięcie:

- 1) Stawiając usługodawcom mającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim i noszącym się z zamiarem delegowania na terytorium Wielkiego Księstwa Luksemburga pracowników będących obywatelami kraju trzeciego wymóg uzyskania indywidualnego zezwolenia na pracę, którego wydanie jest podporządkowane względem związanym z rynkiem pracy lub też stawiając wymóg zezwolenia zbiorowego, które może zostać wydane jedynie w wyjątkowych przypadkach i wtedy, gdy pracownicy byliby związani z przedsiębiorstwem delegującym umowami o pracę na czas nieokreślony od co najmniej sześciu miesięcy przed oddelegowaniem, a także zobowiązując usługodawcę do wystawienia gwarancji bankowej, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim mocy art. 49 WE.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 289 z 29.11.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 21 października 2004 r.

w sprawie C-477/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2001/12/WE, 2001/13/WE i 2001/14/WE — Koleje wspólnotowe — Rozwój — Przyznawanie licencji przedsiębiorstwom kolejowym — Alokacja zdolności przepustowej, pobieranie opłat za korzystanie z infrastruktury oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa — Brak transpozycji w przepisany terminie)

(2004/C 300/47)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie C-477/03, mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom na podstawie art. 226 WE, wniesioną dnia 17 listopada 2003 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Schmidt i W. Wils) przeciwko Republice Federalnej Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing i M. Lumma), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby, J.-P. Puissechet i U. Löhmus (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 21 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych koniecznych do dostosowania się do: dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/12/WE z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/13/WE z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym oraz dyrektywy Parlamentu Europej-

skiego i Rady 2001/14/WE z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie [korzystanie z] infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa, Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom, które spoczywają na niej na mocy tych dyrektyw.

- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 21 z 24.1.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-483/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2001/12/WE, 2001/13/WE oraz 2001/14/WE — Koleje wspólnotowe — Rozwój — Licencje dla przedsiębiorstw kolejowych — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej, pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej i przyznawanie świadectw bezpieczeństwa — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2004/C 300/48)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie C-483/03, której przedmiotem jest skarga o stwierdzenie uchybienia złożona dnia 19 listopada 2003 r. na podstawie art. 226 WE: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnik: W. Wils) przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (pełnomocnicy: M. Demetriou i K. Manji) Trybunał (szósta izba) w składzie: J.-P. Puissechet pełniący obowiązki prezesa szóstej izby, S. von Bahr i U. Löhmus (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: L.A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Nie przyjmując przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym, niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/12/WE z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych, dyrektywy 2001/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym oraz dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy tych dyrektyw;

2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.

podstawie przepisów greckich cytowanych powyżej, nie przekraczającej 7,25 % rocznie od daty niniejszego wyroku do pełnej zapłaty długu;

(¹) Dz.U. C 7 z 10.1.2004.

— od kwoty 111 115,82 Euro w wysokości 4,78 % rocznie od dnia 15 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., w wysokości 6,78 % rocznie od dnia 1 stycznia 2003 r. do daty wydania niniejszego wyroku i w wysokości stawki rocznej stosowanej na podstawie przepisów greckich cytowanych powyżej, nie przekraczającej 7,25 % rocznie od daty niniejszego wyroku do pełnej zapłaty długu.

WYROK TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 5 października 2004 r.

w sprawie C-524/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko G. & E. Gianniotis EPE (¹)

(Klauzula arbitrażowa — Zwrot wypłaconych kwot — Odsetki za zwłokę — Postępowanie zaoczne)

(2004/C 300/49)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-524/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: D. Triantafyllou i adwokat N. Korogiannakis) przeciwko G. & E. Gianniotis EPE, działającej pod nazwą handlową „Nosokomeio Agia Eleni”, z siedzibą w Pirée (Grecja), mającej za przedmiot skargę w trybie art. 238 WE, wniesioną dnia 16 grudnia 2003 r., Trybunał (czwarta izba), w składzie J. N. Cunha Rodrigues, prezes izby, K. Lenaerts (sprawozdawca) i K. Schiemann, sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 5 października 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) zasądza od G. & E. Gianniotis EPE na rzecz Komisji Wspólnot Europejskich kwotę 212 010,17 Euro jako należność główną wraz z odsetkami:

— od kwoty 72 136,15 Euro w wysokości 6 % rocznie od dnia 30 września 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., w wysokości 8 % rocznie od dnia 1 stycznia 2003 r. do daty niniejszego wyroku i w wysokości stawki rocznej stosowanej na podstawie przepisów greckich, obecnie art. 3 ust. 2 ustawy 2842/2000 w sprawie zastąpienia drachmy przez Euro, nie przekraczającej 8 % rocznie od daty niniejszego wyroku do pełnej zapłaty długu;

— od kwoty 28 758,20 Euro w wysokości 5,25 % rocznie od dnia 30 listopada 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r., w wysokości 7,25 % rocznie od dnia 1 stycznia 2003 r. do daty niniejszego wyroku i w wysokości stawki rocznej stosowanej na

2) G. & E. Gianniotis EPE zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 59 z 6.3.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 7 października 2004 r.

w sprawie C-550/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywy 2001/12/WE, 2001/13/WE oraz 2001/14/WE — Koleje wspólnotowe — Rozwój — Licencje dla przedsiębiorstw kolejowych — Alokacja zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej, pobieranie opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej i przyznawanie świadectw bezpieczeństwa — Brak transpozycji w przewidzianym terminie)

(2004/C 300/50)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-550/03, której przedmiotem jest skarga o stwierdzenie uchybienia złożona dnia 23 grudnia 2003 r. na podstawie art. 226 WE: Komisja Wspólnot Europejskich, (pełnomocnicy: W. Wils i G. Zavvos) przeciwko Republice Greckiej (pełnomocnik: N. Dafniou) Trybunał (szósta izba) w składzie: J.-P. Puissochet pełniący obowiązki prezesa szóstej izby, S. von Bahr i U. Løhmus (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: P. Léger, sekretarz: R. Grass, wydał dnia 7 października 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Nie przyjmując przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym, niezbędnych dla zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/12/WE z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/440/EWG w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych, dyrektywy 2001/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym oraz dyrektywy 2001/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawania świadectw bezpieczeństwa, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tych dyrektyw;

2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 59 z 6.3.2004.

ODWOŁANIE OD WYROKU SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-50/00 Dalmine SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Dalmine SpA dnia 24 września 2004 r. (faks z dnia 16 września 2004 r.).

(Sprawa C-407/04 P)

(2004/C 300/51)

W dniu 24 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-50/00 Dalmine SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione przez Dalmine SpA, reprezentowaną przez adwokatów A. Sinagrę, M. Siraguse i F.M. Morettię.

Wnosząca odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Pierwszej Instancji i stwierdzenie nieważności pierwotnie zaskarżonej decyzji, lub
- uchylenie zaskarżonego wyroku i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w częściach objętych tymi zarzutami przedstawionymi w niniejszym odwołaniu, które zostaną uznane przez Trybunał za zasadne i zasługujące na uwzględnienie;
- w razie nie uwzględnienia powyższego wniosku, o stwierdzenie nieważności art. 4 decyzji i ponowne ustalenie wysokości nałożonej kary pieniężnej, poprzez jej istotne

obniżenie, z uwzględnieniem zarzutów i okoliczności wskazanych w niniejszym odwołaniu, jako konsekwencji naruszeń prawa przez Sąd Pierwszej Instancji podczas kontroli adekwatności sankcji, bądź w efekcie całkowitego lub częściowego uchylenia wyroku, ze szczególnym (ale nie wyłącznym) uwzględnieniem dokonanej przez Sąd oceny naruszeń stwierdzonych w art. 1 i 2 decyzji;

- w przeciwnym razie, odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia i wydania orzeczenia przez Sąd Pierwszej Instancji przy uwzględnieniu wykładni przepisów i zasad prawa, która zostanie ewentualnie dokonana przez Trybunał w toku niniejszego postępowania;
- w każdym razie, zmianę zaskarżonego wyroku Trybunału poprzez obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty:

Wnosząca odwołanie podnosi następujące zarzuty w odniesieniu do wyroku Sądu:

- naruszenie i błędne zastosowanie prawa wspólnotowego oraz naruszenie prawa do obrony w zakresie, w jakim stwierdzono zgodność z prawem pytań przedstawionych przez Komisję skarżącą, w szczególności decyzją w przedmiocie wniosku o udzielenie informacji na podstawie art. 11(5) rozporządzenia 17/62 (¹);
- naruszenie i błędne zastosowanie prawa wspólnotowego oraz naruszenie prawa do obrony w zakresie, w jakim stwierdzono dopuszczalność i możliwość użycia jako dowodu dokumentu „Sharing Key”;
- naruszenie i błędne zastosowanie prawa wspólnotowego oraz naruszenie prawa do obrony w zakresie, w jakim stwierdzono dopuszczalność i możliwość użycia jako dowodów protokołów z przesłuchania byłych dyrektorów Dalmine;
- naruszenie art. 81 WE w zakresie zgodności z prawem zawarcia w decyzji uzasadnienia wykraczającego poza zakres zarzutów przedstawionych przedsiębiorstwom;
- naruszenie art. 81 WE, błędne stosowanie prawa, błędy co do oceny dowodów i braki uzasadnienia w zakresie określenia celu stwierdzonego naruszenia, o którym mowa w art. 1 decyzji, kontroli jego wykonania, ustalenia jego skutków i potraktowania ewentualnego naruszenia, które nie zostało wykonane lub nie miało istotnych negatywnych skutków dla konkurencji w ten sam sposób jak naruszeń w pełni wykonanych, o bezprawnym celu lub skutku;
- naruszenie art. 81 WE, błędne stosowanie prawa, błędy co do oceny dowodów i braki uzasadnienia w zakresie stwierdzonego wpływu na handel między Państwami Członkowskimi;

- nadużycie władzy, naruszenie prawa wspólnotowego, błędy co do oceny okoliczności faktycznych i dowodów w zakresie dokonanej przez Sąd Pierwszej Instancji rekonstrukcji zarzucanego przez Komisję w art. 2 decyzji czynu niedozwolonego;
- nadużycie władzy, naruszenie prawa wspólnotowego, błędy co do oceny okoliczności faktycznych i dowodów w zakresie oceny niezgodności z prawem celów lub skutków umowy dostawy pomiędzy Dalmine i British Steel, jako ograniczającej konkurencję na rynku rur gładkich i rur gwintowanych;
- naruszenie prawa wspólnotowego i błędy co do oceny okoliczności faktycznych i dowodów w zakresie oceny niezgodności z prawem klauzul w umowie dostawy pomiędzy Dalmine i British Steel;
- ewentualnie, naruszenie art. 81 WE i wady uzasadnienia w zakresie oceny przestrzegania przez Komisję art. 15 rozporządzenia 17/62 i Wytycznych w sprawie obliczania kar pieniężnych, w zakresie powagi naruszenia zarzucanego Dalmine; i ostatecznie, w razie nieuwzględnienia powyższych zarzutów,
- naruszenie art. 81 WE i wady uzasadnienia w zakresie oceny przestrzegania przez Komisję art. 15 rozporządzenia 17/62 i Wytycznych w sprawie obliczania kar pieniężnych, w zakresie oceny czasu trwania zarzucanego Dalmine naruszenia oraz okoliczności łagodzących.

(¹) Dz.U. P 013 z 21.02.1962, str. 204.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court), wydanego dnia 2 sierpnia 2004 r., w sprawie The Queen na wniosek firm: 1) Teleos plc 2) Unique Distribution Ltd 3) Synectiv Ltd 4) New Communications Ltd 5) Quest Trading Company Ltd 6) Phones International Ltd 7) AGM Associates Ltd 8) DVD Components Ltd 9) Fonecomp Ltd 10) Bulk GSM 11) Libratech Ltd 12) Rapid Marketing Services Ltd 13) Earthshine Ltd 14) Stardex (UK) Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise

(Sprawa C-409/04)

(2004/C 300/52)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administra-

tive Court), wydanego dnia 2 sierpnia 2004 r. w sprawie The Queen na wniosek firm: 1) Teleos plc 2) Unique Distribution Ltd 3) Synectiv Ltd 4) New Communications Ltd 5) Quest Trading Company Ltd 6) Phones International Ltd 7) AGM Associates Ltd 8) DVD Components Ltd 9) Fonecomp Ltd 10) Bulk GSM 11) Libratech Ltd 12) Rapid Marketing Services Ltd 13) Earthshine Ltd 14) Stardex (UK) Ltd przeciwko Commissioners of Customs and Excise, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 24 września 2004 r.

Sąd zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy w zaistniałych w tej sprawie okolicznościach faktycznych przez określenie „wysyłane” w art. 28a ust. 3 (¹) (wewnątrzwspólnotowe nabycie towarów) należy rozumieć, iż wewnątrzwspólnotowe nabycie następuje, gdy:

a) uprawnienia do rozporządzania towarami jako właściciel przechodzą na kupującego, a towary dostarczane są przez dostawcę poprzez oddanie ich do dyspozycji kupującego (który jest zarejestrowany do celów VAT-u w innym Państwie Członkowskim), na podstawie umowy sprzedaży loco fabryka (ex works), na mocy której kupujący przyjmuje odpowiedzialność za przeniesienie towarów do innego Państwa Członkowskiego niż państwo dostawy, z zabezpieczonego magazynu znajdującego się w Państwie Członkowskim dostawcy, oraz jeżeli dokumentacja umowy lub inne dowody z dokumentów potwierdzają zamiar przetransportowania następnie tych towarów do miejsca w innym Państwie Członkowskim, lecz towary te nie opuściły jeszcze fizycznie terytorium Państwa Członkowskiego dostawcy lub

b) uprawnienia do dysponowania towarami jako właściciel przechodzą na kupującego, a towary wyruszyły w drogę do innego Państwa Członkowskiego, lecz niekoniecznie dotarły do celu (związka, jeżeli towary nie opuściły jeszcze fizycznie terytorium Państwa Członkowskiego dostawcy), lub

c) uprawnienia do dysponowania towarami jako właściciel przeszły na kupującego, a towary, znajdujące się w drodze do innego Państwa Członkowskiego, fizycznie opuściły terytorium Państwa Członkowskiego dostawcy?

2) Czy art. 28c pkt. A lit. a) należy interpretować w ten sposób, że dostawy towarów są zwolnione z VAT-u jeżeli:

— towary są dostarczone do kupującego, który jest zarejestrowany do celów VAT-u w innym Państwie Członkowskim oraz

— kupujący zobowiązuje się do zakupu towarów w ten sposób, że po nabyciu uprawnień do dysponowania towarami jako właściciel w Państwie Członkowskim dostawcy będzie on odpowiedzialny za przetransportowanie tych towarów z Państwa Członkowskiego dostawcy do drugiego Państwa Członkowskiego, oraz

- a) uprawnienia do dysponowania towarami jako właściciel przeszły na kupującego, a towary zostały dostarczone przez dostawcę poprzez oddanie ich do dyspozycji kupującego, na podstawie umowy sprzedaży loco fabryka (ex works), na mocy której kupujący przyjmuje odpowiedzialność za przeniesienie towarów do innego Państwa Członkowskiego niż państwo dostawy, z zabezpieczonego magazynu znajdującego się w Państwie Członkowskim dostawcy, oraz jeżeli dokumentacja umowy lub inne dowody z dokumentów potwierdzają zamiar przetransportowania następnie tych towarów do miejsca w innym Państwie Członkowskim, lecz towary te nie opuściły jeszcze fizycznie terytorium Państwa Członkowskiego dostawy lub
- b) uprawnienia do dysponowania towarami jako właściciel przechodzą na kupującego, a towary wyruszyły w drogę do innego Państwa Członkowskiego, lecz niekoniecznie dotarły do celu (zwłaszcza, jeżeli towary nie opuściły jeszcze fizycznie terytorium Państwa Członkowskiego dostawy), lub
- c) uprawnienia do dysponowania towarami jako właściciel przeszły na kupującego, a towary, znajdujące się w drodze do innego Państwa Członkowskiego, fizycznie opuściły terytorium Państwa Członkowskiego dostawy, lub
- d) uprawnienia do dysponowania towarami jako właściciel przeszły na kupującego i możliwe jest również wykazanie, że towary rzeczywiście dotarły do Państwa Członkowskiego przeznaczenia?
- 3) W zaistniałych w tej sprawie okolicznościach faktycznych, w których działający w dobrej wierze dostawca przedłożył właściwym organom w swoim Państwie Członkowskim, po zgłoszeniu żądania zwrotu, obiektywne dowody, które w chwili ich otrzymania zdawały się potwierdzać jego prawo do zwolnienia towarów na podstawie art. 28c pkt. A lit. a), a właściwe organy początkowo przyjęły te dowody dla celów zwolnienia, pod jakimi warunkami (i czy w ogóle) właściwe organy w Państwie Członkowskim dostawy mogą jednak następnie domagać się od dostawcy zapłacenia VAT-u od tych towarów, jeżeli wejdą one następnie w posiadanie kolejnych dowodów, które albo (a) poddają w wątpliwość słuszność wcześniejszych dowodów, albo (b) wykazują, że przedstawione dowody były zasadniczo fałszywe, lecz bez wiedzy lub uczestnictwa dostawcy?
- 4) Czy na odpowiedź na ww. pytanie 3 ma wpływ fakt, że istniały dowody, że kupujący składał deklaracje podatkowe do organów w Państwie Członkowskim przeznaczenia, przy czym te deklaracje podatkowe ujmowały przedmiotowe transakcje jako wewnątrzspółnotowe nabycie towarów, że kupujący podał kwotę rzekomo stanowiącą podatek od wartości dodanej dotyczący kupna i że dokonał odliczenia tej sumy na podstawie art. 17 ust. 2 lit. d) szóstej dyrektywy?

(¹) Szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w

odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, 13.06.1977, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Tribunale Amministrativo Regionale di Puglia, wydanym dnia 22 lipca 2004 r., w sprawie Associazione Nazionale Viaggiatori - A.N.A.V. przeciwko Comune di Bari i A.M.T.A.B. Servizio SpA

(Sprawa C-410/04)

(2004/C 300/53)

W dniu 27 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na postanowieniem Tribunale Amministrativo Regionale di Puglia (Włochy) wydanym w sprawie Associazione Nazionale Viaggiatori - A.N.A.V. przeciwko Comune di Bari i A.M.T.A.B. Servizio SpA w dniu 22 lipca 2004 r.

Tribunale Amministrativo Regionale di Puglia zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

„Czy art. 113 ust. V Decreto Legislativo nr 267/00 w wersji zmienionej przez art. 14 Decreto Legge nr 269/03 jest zgodny z prawem wspólnotowym, w szczególności z obowiązkiem przejrzystości wolnej konkurencji, o której mowa w art. 46, 49 i 86 Traktatu, w zakresie, w jakim nie nakłada on żadnego ograniczenia na administrację publiczną w kwestii swobodnego wyboru spośród różnorodnych form udzielania zamówień na usługi publiczne, a w szczególności wyboru między udzielaniem zamówień na usługi publiczne w trybie nieograniczonego przetargu publicznego a bezpośrednim udzielaniem zamówienia spółce całkowicie kontrolowanej przez Skarb Państwa”.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-412/04)

(2004/C 300/54)

W dniu 24 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Klaus Wiednera i Giuseppe Bambarę, działających w charakterze pełnomocników, przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że uchwalając przepisy art. 2 ust. 1, art. 17 ust. 12, art. 27 ust. 2, art. 30 ust. 6 bis, art. 37-ter i art. 37-quater ust. 1 ustawy nr 109 z dnia 11 lutego 1994 r. w wersji zmienionej ostatnio przez art. 7 ustawy nr 166 z dnia 1 sierpnia 2002 r.; przypisy art. 2 ust. 5 ustawy nr 109/94 w wersji zmienionej ustawą nr 166/2002, w związku z przepisami ustaw nr 1150 z 1942 r. oraz nr 10 z 1977 r. wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami; przepisy art. 28 ust. 4 ustawy nr 109/94 w związku z art. 188 D.P.R. (Dekretu Prezydenta Republiki) nr 554 z dnia 21 grudnia 1999 r. oraz art. 7 powoływanej ustawy nr 166/2002, jak również art. 3 ust. 3 Decreto Legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 157 z dnia 17 marca 1995 r., Republika Włosa uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy dyrektyw 93/37/EWG (¹), 93/36/EWG (²), 92/50/EWG (³) oraz 93/38/EWG (⁴), jak również na mocy art. 43 i 49 Traktatu WE oraz zasad przejrzystości i równości traktowania, które z nich wynikają.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że przepisy art. 2 ust. 1 ustawy nr 109/94 oraz art. 3 ust. 3 Decreto Legislativo nr 157 z dnia 17 marca 1995 r., poddając reżimowi zamówień na roboty publiczne również umowy, w których element robót ma przewagę ekonomiczną, choć ma wyraźnie charakter dodatkowy w stosunku do innych świadczeń, skutkują wyłączeniem znacznej liczby przetargów na usługi i dostawy publiczne spod stosowania właściwych przepisów systemu wspólnotowego, w szczególności odpowiednio dyrektyw 92/50/EWG i 93/36/EWG.

Biorąc pod uwagę fakt, iż progi stosowania przedmiotowych dyrektyw są znacznie niższe niż progi stosowane w przypadku dyrektywy 93/37/EWG, sporne przepisy w rezultacie umożliwiają udzielanie zamówień publicznych łącznie na usługi i roboty budowlane, dostawy i roboty budowlane czy też dostawy, roboty budowlane i usługi, których wartość przekracza progi stosowania dyrektyw 92/50/EWG i 93/36/EWG, lecz jest niższa od progów znajdujących zastosowanie do zamówień na roboty budowlane w przypadku dyrektywy 93/37/EWG, bez stosowania procedur przewidzianych w owych dwóch dyrektywach, jedynie dzięki temu, iż roboty budowlane przeważają z punktu widzenia ekonomicznego mimo tego, iż mają charakter dodatkowy. W tym świetle sporne przepisy stanowią naruszenie wyżej wymienionych dyrektyw 92/50/EWG i 93/36/EWG.

Przepisy regulujące prace wykonywane przez osoby prywatne przy wyłączeniu prac urbanizacyjnych

Komisja uważa, że przepis art. 2 ust. 5 ustawy 109/94 w zakresie, w jakim zwalnia z obowiązku stosowania procedur ustanowionych w dyrektywie 93/37/EWG w przypadku, gdy umowa zawarta pomiędzy osobą prywatną a administracją publiczną obejmuje więcej zadań lub prac budowlanych, które brane pod uwagę oddzielnie mają wartość niższą od progów stosowania rzeczony dyrektywy, ale których całkowita wartość

przekracza ów próg, stanowi - w związku z przepisami ustaw nr 1150 z 1942 r. i nr 10 z 1977 r. wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami, które umożliwiają bezpośrednie zlecenie prac urbanizacyjnych posiadaczowi pozwolenia na budowę lub uprawnionemu ma mocy zatwierdzonego planu zagospodarowania przestrzennego - naruszenie dyrektywy 93/37/EWG.

Przepisy regulujące zlecenie zadań projektowania i zarządzania pracami o wartości poniżej progów wspólnotowych

Komisja zauważa, że art. 17 i 30 ustawy nr 109/94, zezwalając instytucjom zamawiającym na udzielanie przedmiotowych zamówień na bazie stosunku zaufania z pominięciem jakichkolwiek form publikacji, muszą zostać uznane za sprzeczne z zasadą przejrzystości, wynikającą z art. 49 Traktatu WE. Z drugiej strony, stosowanie procedury weryfikacji doświadczenia i umiejętności podmiotów świadczących usługi jako takie nie służy zagwarantowaniu zasady przejrzystości, gdy nie przewiduje się jednocześnie nawet minimalnych form upubliczniania, podjętych w celu umożliwienia konfrontacji z konkurencją w warunkach równości wszystkich podmiotów potencjalnie zainteresowanych danym świadczeniem usług.

Przepisy regulujące zlecenie usług zarządzania pracami budowlanymi

Komisja stwierdza, że art. 27 ust. 2 ustawy 109/94 w zakresie, w jakim zezwala na bezpośrednie zlecenie bez poddania przedsiębiorcy, któremu powierzono zadanie planowania, jakiegokolwiek konfrontacji z konkurencją w dziedzinie zamówień publicznych na usługi zarządzania pracami budowlanymi, stanowi naruszenie dyrektyw 92/50/EWG i 93/38/EWG bądź przepisów art. 43 i 49 Traktatu WE, w zależności od wartości, na jaką opiewają zleczone usługi oraz przepisów znajdujących zastosowanie w danym przypadku.

Przepisy regulujące zlecenie usług kołaudacji

Komisja uważa, że system przewidziany w art. 28 ustawy 109/94, zezwalając na bezpośredni wybór przez instytucje zamawiające osób przeprowadzających próby techniczne spoza własnych struktur, nie przewidując ani ogłoszenia przetargu, ani innych form upubliczniania, które umożliwiałyby wszystkim potencjalnie zainteresowanym usługodawcom wzięcie udziału w przetargu mającym za przedmiot usługi kołaudacji, pozostaje w sprzeczności z dyrektywami 92/50/EWG i 93/38/EWG bądź zasadą przejrzystości, której wyraz stanowią przepisy art. 43 i 49 Traktatu WE, w zależności od wartości, na jaką opiewają dane usługi oraz przepisów znajdujących zastosowanie w danym przypadku.

Przepisy regulujące finanse projektu

Art. 37-bis i następane ustawy nr 109/94 przewidują instytucję tzw. „finansów projektu”. Instytucja ta ma na celu umożliwienie realizacji publicznych robót budowlanych na podstawie propozycji przedstawionych przez podmioty zewnętrzne w stosunku do administracji, zwane „promotorami”, za pomocą udzielenia koncesji na roboty budowlane.

Komisja zauważa, że powyższe przepisy dotyczące sposobu wprowadzania w życie zasad konkurencji w trybie udzielenia koncesji wykazuje dwie cechy dające promotorowi przewagę nad wszystkimi innymi potencjalnymi konkurentami. Po pierwsze, z punktu widzenia przepisów proceduralnych, promotor jest w sposób automatyczny wezwany do udziału w postępowaniu negocjacyjnym zmierzającym do wydania koncesji, bez względu na jakiegokolwiek porównanie jego oferty z ofertami złożonymi przez innych uczestników przetargu. Stąd, nawet jeśli w ramach takiego przetargu zostaną złożone więcej niż dwie oferty lepsze od pierwotnej oferty promotora, postępowanie negocjacyjne tak czy inaczej zostanie przeprowadzone przy wzięciu pod uwagę jedynie dwóch najlepszych ofert oraz oferty samego promotora. Po drugie, z punktu widzenia przepisów materialnych, przyznana promotorowi możliwość zmieniania jego oferty w trakcie postępowania negocjacyjnego celem dostosowania jej do oferty uznanej przez administrację za najkorzystniejszą przekłada się w istocie na przyznanie mu prawa pierwszeństwa w procedurze udzielenia koncesji.

Komisja twierdzi, iż przyznanie promotorowi opisanej wyżej przewagi nad potencjalnymi koncesjonariuszami należy uznać za sprzeczne z zasadą równego traktowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 54

⁽²⁾ Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 1

⁽³⁾ Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 84

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 8 lipca 2004 r. w sprawie T-203/02⁽¹⁾ The Sunrider Corporation przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), wniesione w dniu 29 września 2004 r. przez The Sunrider Corporation. Stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM był również Juan Espadafor Caba

(Sprawa C-416/04 P)

(2004/C 300/55)

W dniu 29 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 8 lipca 2004 r. w sprawie T-203/02 The Sunrider Corporation przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) wniesione przez The Sunrider Corporation, z siedzibą w Torrance, Kalifornia (Stany Zjednoczone), reprezentowaną przez A. Kockläuner, lawyer.

Stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM był również Juan Espadafor Caba.

Odwołująca się wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-203/02 („zaskarżone orzeczenie”);
- 2) obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości;
- 3) stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 8 kwietnia 2002 r. w sprawie R 1046/2000-1;
- 4) obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołująca się podnosi, że wyrok Sądu Pierwszej Instancji powinien zostać uchylony z poniżej wymienionych przyczyn:

Naruszenie art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 w związku z art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 (nie wykazane używanie)

Sąd Pierwszej Instancji dokonał niewłaściwej wykładni art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94 w zw. z art. 15 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że błędnie uwzględnił używanie znaku towarowego przez osobę trzecią.

W tym względzie Sąd Pierwszej Instancji niewłaściwie zinterpretował ciężar dowodu ustanowiony w art. 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 40/94. Ponadto, Sąd Pierwszej Instancji uwzględnił nieostateczne (domniemane) twierdzenia i dowody przedstawione przez stronę przeciwną. Nadto, Sąd Pierwszej Instancji oparł się na przypuszczeniach zamiast na rzetelnych dowodach. Ostatecznie, Sąd Pierwszej Instancji powinien był zbadać czy w świetle wszystkich istotnych zagadnień stanu faktycznego i co do prawa, nowa decyzja zawierająca tę samą dyspozycję, co decyzja, od której się odwołano, mogłaby zostać wydana w chwili rozstrzygnięcia przez Sąd Pierwszej Instancji.

Naruszenie art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94: Niewystarczający dowód używania znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie

Ponadto, Sąd Pierwszej Instancji naruszył art. 43 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 w ten sposób, że dokonał niewłaściwej wykładni pojęcia rzeczywistego używania w rozumieniu art. 43 ust 2 rozporządzenia nr 40/94.

W szczególności Sąd Pierwszej Instancji nie rozważył wystarczająco, że:

- strona przeciwna przedłożyła jedynie trzy faktury za rok 1996, wystawione na łączną kwotę nie większą niż 3.476,00 euro;

- strona przeciwna przedłożyła za rok 1997 jedynie dwie faktury, wystawione na łączną kwotę nie większą niż 1.306,00 euro;
- przedmiotowe towary stanowiły towary niskowartościowe, a zatem towary produkcji masowej i powszechnego użytku;
- towary te były relatywnie łatwe do zbycia;
- przedmiotowe towary zostały zbyte w najlepszym przypadku jednemu konsumentowi;

dlatego też, znak towarowy ES 372 221 „VITAFRUT”, na który powołano się w sprzeczności nie był rzeczywiście używany w rozumieniu art. 43 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 40/94, ponieważ używany był sporadycznie, okazjonalnie, w minimalnym zakresie i nie na znaczącej części terytorium, na którym był chroniony.

Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94

Ponadto, porównywane znaki towarowe nie są do siebie podobne w sposób mogący wprowadzić w błąd w odniesieniu do towarów „napoje ziołowe i witaminizowane”, dla których wniesiono o ochronę znaku towarowego nr 156 422 „VITAFRUIT”. W szczególności, towary „napoje ziołowe i witaminizowane” z jednej strony i „koncentrat soku owocowego” z drugiej są jedynie trochę podobne, ponieważ posiadają jedynie kilka punktów styczności.

Powyższe opiera się na fakcie, że porównywane towary różnią się od siebie w odniesieniu do swych właściwości produktu, ich surowców oraz okoliczności ich produkcji, a mianowicie maszyn, know-how i urządzeń produkcyjnych, które są niezbędne dla wytwarzania omawianych towarów. Ponadto, porównywane towary różnią się w zakresie sposobu ich używania, ich właściwości funkcjonalnych oraz sposobu dystrybucji. Dlatego też różnice przeważają nad możliwymi wspólnymi cechami omawianych towarów.

(¹) Dz.U. C 233, 28.09.2002 r., str. 26.

Odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-341/02 Regione Siciliana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Regione Siciliana dnia 29 września 2004 r.

(Sprawa C-417/04 P)

(2004/C 300/56)

W dniu 29 września 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od postanowienia Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie T-341/02 Regione Siciliana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesione przez Regione Siciliana, reprezentowany przez Avvocatura dello Stato.

Składający odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 8 lipca 2004 r.

Zarzuty i główne argumenty

- w pkt. 47, 48 i 49 postanowienia czytamy wyraźnie, że podstawę prawną orzeczenia stanowi art. 113 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji, który brzmi następująco: „Sąd może w każdym czasie rozważyć z urzędu czy zachodzi niedopuszczalność skargi ze względu na porządek publiczny”. W niniejszym przypadku nie znajdujemy w aktach żadnego „względu na porządek publiczny” mogącego uzasadnić orzeczenie z urzędu przez Sąd o niedopuszczalności skargi. Ponadto Sąd nie zadał sobie trudu wyjaśnienia, jakie mogłyby być i na czym polegałyby te „względy porządku publicznego” mogące być podstawą wszczęcia procedury szczególnej, o której mowa w art. 113 regulaminu. Całkowity brak uzasadnienia w tym względzie spowodował poważne naruszenie podstawowych praw do obrony i zasady kontradyktoryjności;
- naruszenie i błędne zastosowanie artykułu 230 WE w zakresie uprawnienia Regionu Sycylii, a przez to naruszenie podstawowych praw do obrony;
- naruszenie i błędne zastosowanie art. 4 ust. 1 pierwszy akapit rozporządzenia Rady (EWG) nr 2052 z dnia 24 czerwca 1988 r. (¹), z późniejszymi zmianami;
- naruszenie art. 9 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 z dnia 18 grudnia 1988 r. (²);
- wadliwe uzasadnienie ze względu na niespójność i arbitralny charakter;
- wadliwe uzasadnienie ze względu na sprzeczność, nielogiczność i brak argumentów.

(¹) Dz.U. L 185 z 15.07.1988, str. 9.

(²) Dz.U. L 374 z 31.12.1988, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Audiencia Provincial de Barcelona - Sección Decimoquinta, wydanego dnia 28 czerwca 2004, w sprawie MATRATZEN CONCORD, AG przeciwko HUKLA-GERMANY, S.A.

(Sprawa C-421/04)

(2004/C 300/57)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Audiencia Provincial de Barcelona - Sección Decimoquinta (Hiszpania) wydanego dnia 28 czerwca 2004 w sprawie MATRATZEN CONCORD, AG przeciwko HUKLA-GERMANY, S.A., który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 1 października 2004.

Audiencia Provincial de Barcelona - Sección Decimoquinta zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy ważność rejestracji znaku towarowego w jednym Państwie Członkowskim może stanowić ukryte ograniczenie w handlu między Państwami Członkowskimi, jeżeli znak ten pozbawiony jest odróżniającego charakteru lub służy w obrocie do oznaczania towaru, który jest objęty tym znakiem lub rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego, lub innych właściwości tego towaru w języku innego Państwa Członkowskiego, jeżeli tym językiem nie mówi się w pierwszym państwie, tak jak to może mieć miejsce w przypadku hiszpańskiego znaku towarowego „MATRATZEN” oznaczającego materace i towary pokrewne?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Social Security Commissioner, London, wydanego dnia 14 września 2004 r., w sprawie Sarah Margaret Richards przeciwko Secretary of State for Work and Pensions

(Sprawa C-423/04)

(2004/C 300/58)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Social Security Commissioner, London, wydanego dnia 14 września 2004 r. w sprawie Sarah Margeret Richards przeciwko Secretary of State for Work and Pensions, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 24 września 2004 r.

Sąd zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Czy Dyrektywa 79/7⁽¹⁾ zabrania odmowy przyznania emerytury transseksualistce z mężczyzny w kobietę dopóki

nie osiągnie ona wieku 65 lat, a która miałaby prawo do tej emerytury w wieku 60 lat, jeśli uznano by ją za kobietę w świetle prawa krajowego?

2) Jeśli tak, to, od jakiego momentu orzeczenie Trybunału powinno być obowiązujące?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 79/7/EWG z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz. U. L 6, 10.01.1979, str. 24)

Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-424/04)

(2004/C 300/59)

Dnia 4 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga skierowana przeciwko Republice Francuskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez K. Wiednera i B. Stromsky'ego, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że nie zobowiązując instytucji zamawiającej do zagwarantowania rzeczywistej konkurencji przez obecność minimalnej liczby 5 oferentów w ramach ograniczonej procedury, nawet przy braku ustalenia widełek, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 19 ust. 2 dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r.⁽¹⁾, art. 27 ust. 2 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r.⁽²⁾ i art. 22 ust. 2 dyrektywy Rady 93/37/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r.⁽³⁾;

2) stwierdzenie, że wyłączając z zakresu stosowania francuskiego kodeksu zamówień publicznych umowy, których przedmiotem są pożyczki lub zobowiązania finansowe przeznaczone na pokrycie zadłużenia lub środków płynnych i nie związane z obrotem nieruchomości, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 1 lit. a) pkt vii) dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. i art. 1 ust. 4 lit. c) pkt iv) dyrektywy Rady 93/38/EWG⁽⁴⁾;

3) stwierdzenie, że przewidując, że zamówienia publiczne, których przedmiotem są:

— usługi prawnicze;

— usługi socjalne i sanitarne;

- usługi rekreacyjne, kulturalne i sportowe;
- usługi edukacyjne, jak również usługi dotyczące szkoleń zawodowych i przekwalifikowania zawodowego,

podlegają w zakresie dotyczącym ich udzielania, jedynie obowiązkom dotyczącym określenia świadczeń przez odesłanie do przepisów, o ile takie istnieją, jak również przesłania ogłoszenia o udzieleniu zamówienia, nie wskazując wyraźnie na przestrzeganie przepisów i zasad traktatowych,

Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z przestrzegania przepisów i zasad traktatowych (art. 49), a w szczególności zasady równego traktowania oraz zasady przejrzystości, której następstwo stanowi odpowiednie ogłoszenie;

4) obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Podnoszone zarzuty i główne argumenty

Francuski system prawny napotyka problem zgodności z prawem wspólnotowym w zakresie warunków zezwalania na dostawę usług telekomunikacyjnych przez dystrybutorów kablowych.

W istocie, jeśli chodzi o dostawę usług telefonicznych, przepisy francuskie wprowadzają obowiązek konsultowania gmin lub ich związków przed wydaniem zezwolenia na dostawę usług telefonicznych poprzez sieć kablową. Ten obowiązek rodzi kilka problemów w świetle art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/388, zmienionej dyrektywą 96/19/WE, mianowicie brak przejrzystości procedury konsultacji, nieproporcjonalną władzę dyskrecyjną gmin w formułowaniu ich opinii, niepewność odnośnie obiektywizmu procedury z uwagi na fakt istnienia związków pomiędzy niektórymi gminami a operatorami, dyskryminacyjny aspekt procedury, która nie ma zastosowania do innych dostawców usług telekomunikacyjnych i ryzyko dyskryminacji pomiędzy różnymi operatorami kablowymi.

System, zgodnie z którym operatorzy kablowi muszą systematycznie informować wszystkie gminy o rozmieszczeniu ich sieci, tworzy po ich stronie dodatkowy obowiązek w porównaniu z ogólnym systemem wolności dostaw, stosowanym do innych operatorów usług telekomunikacyjnych. W związku z tym, że żaden obiektywny element nie usprawiedliwia zróżnicowanego traktowania, system francuski jest w tym zakresie dyskryminacyjny i sprzeczny z przepisami art. 1 w zw. art. 2 ust. 3 dyrektywy 90/388/EWG w wersji zmienionej dyrektywami 95/51/WE i 96/19/WE.

(¹) Dyrektywa Rady nr 93/36/EWG koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy (Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 1).

(²) Dyrektywa Rady nr 92/50/EWG odnosząca się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi (Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1).

(³) Dyrektywa Rady nr 93/37/EWG dotycząca koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane (Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 54).

(⁴) Dyrektywa Rady nr 93/38/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynująca procedury udzielania zamówień publicznych przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji (Dz.U. L 199 z 9.8.1993, str. 84).

Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-425/04)

(2004/C 300/60)

W dniu 4 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich reprezentowanej przez Wouteru Wilsa i Claudio Loggiego w charakterze pełnomocników, skierowana przeciwko Republice Włoskiej.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że nie przyjmując, a w każdym razie nie informując Komisji o przyjęciu przepisów o charakterze ustawowym, wykonawczym i administracyjnym niezbędnych do wykonania dyrektywy 2001/16/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie interoperacyjności transeuropejskiego systemu kolei konwencjonalnych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 27 tej dyrektywy;

- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Termin na dokonanie transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 20 kwietnia 2003 r.

(¹) Dz.U. L 110 z 20.4.2001, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) wydanego dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-175/03 Norbert Schmitt przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR), wniesione dnia 4 października 2004 r. przez Europejską Agencję Odbudowy (EAR)

(Sprawa C-426/04 P)

(2004/C 300/61)

Dnia 4 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęło odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (czwarta izba) wydanego dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-175/03 Norbert Schmitt przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR), wniesione przez Europejską Agencję Odbudowy (EAR), reprezentowaną przez Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa, Etienne Marchal i Sébastiena Orlandiego, adwokatów.

Strona odwołująca się wnosi do Trybunału o:

Uznanie i zasądzenie, że:

- Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydany dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie T-175/03, (Norbert Schmitt przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy zostaje uchylony w zakresie wszystkich jego rozstrzygnięć.

Orzekając następnie w drodze nowych rozstrzygnięć, że:

- Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji EAR z dnia 25 lutego 2003 r. w sprawie rozwiązania umowy o pracę tymczasową ze skarżącym w pierwszej instancji zostaje oddalona.
- Strona skarżąca w postępowaniu w pierwszej instancji a pozwana w postępowaniu z odwołania, zostaje obciążona kosztami związanymi z odwołaniem.

Zarzuty i główne argumenty:

Sąd Pierwszej Instancji naruszył zakaz orzekania ultra petita (zasądzenie ponad żądania powoda) opierając swoje orzeczenie na zarzutach i argumentach, które nie zostały ani bezpośrednio podniesione, ani wystarczająco rozwinięte prawnie przez skarżącego w pierwszej instancji.

Ponadto, Sąd dopuścił się błędu co do prawa interpretując art. 4 umowy o pracę tymczasową zawartą z N. Schmittem jako ograniczający prawo Agencji do rozwiązania tej umowy wyłącznie do sytuacji będących wynikiem znaczącego zmniejszenia lub zakończenia działań Agencji przed końcem jej mandatu.

W końcu, Sąd dopuścił się również błędu co do prawa uznając, że zostały naruszone uzasadnione oczekiwania skarżącego w pierwszej instancji, podczas gdy z uzasadnienia wyroku wynika, że nie zostało mu przedstawione żadne konkretne, bezwarunkowe, zgodne z normami prawnymi stosującymi się do innych pracowników zapewnienie co do jego pozostania w stosunku pracy do końca rzeczywistego mandatu Agencji.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie Finanzamt Eisleben przeciwko Feuerbestattungsverein Halle e.V.

(Sprawa C-430/04)

(2004/C 300/62)

Dnia 7 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie postanowienia Bundesfinanzhof (Federalny Trybunał Finansowy) z dnia 8 lipca 2004 r. w sprawie Finanzamt Eisleben (organ skarbowy) przeciwko Feuerbestattungsverein Halle e.V.

Bundesfinanzhof zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy podatnik będący podmiotem prawa prywatnego, pozostający w stosunku konkurencji z instytucją prawa publicznego, twierdzący, że zwolnienie tych instytucji od podatku lub nałożenie na nie podatku w zbyt niskim wymiarze jest sprzeczne z prawem, może powoływać się na art. 4 ust. 5 akapit drugi dyrektywy 77/388/EWG (!)?

(!) Szósta Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych - wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Bundesgerichtshof, wydanego dnia 29 czerwca 2004 r., w sprawie skargi Massachusetts Institute of Technology

(Sprawa C-431/04)

(2004/C 300/63)

W dniu 7 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Bundesgerichtshof wydanego dnia 29 czerwca 2004 r. w sprawie skargi Massachusetts Institute of Technology.

Bundesgerichtshof zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy pojęcie „mieszanina aktywnych składników produktu leczniczego” w rozumieniu art. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1768/92 z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczącego stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych (!) oznacza, że każdy z komponentów, z których składa się mieszanina powinien być składnikiem aktywnym mającym efekt leczniczy?
- 2) Czy mieszanina składająca się z dwóch komponentów, z których jeden jest znaną substancją mającą efekt leczniczy dla określonych symptomów, a drugi umożliwia formę aplikowania produktu leczniczego powodującą modyfikację działania produktu dla tego symptomu (implant in-vivo z kontrolowanym uwalnianiem składnika aktywnego w celu uniknięcia skutków toksycznych) jest „mieszaniną aktywnych składników produktu leczniczego”?

(!) Dz.U. L 182, str. 1

Skarga wniesiona dnia 7 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Edith Cresson**(Sprawa C-432/04)**

(2004/C 300/64)

Dnia 7 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Edith Cresson sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Hansa Petera HARTVIGA i Juliana CURRALLA, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że Edith Cresson naruszyła zobowiązania ciężące na niej na podstawie art. 213 Traktatu WE;
- 2) orzeczenie w konsekwencji, częściowego lub całkowitego, pozbawienia praw do emerytury i/lub wszystkich innych korzyści związanych z tymi prawami lub podobnych, należnych Edith Cresson, pozostawiając uznanie Trybunału ustalenie czasu trwania i zakresu owego pozbawienia;
- 3) obciążenie Edith Cresson kosztami postępowania w niniejszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

W okresie sprawowania mandatu komisarza, Edith Cresson dopuściła się w stosunku do swych dwóch osobistych przyjaciół aktów nepotyzmu sprzecznych z ogólnym interesem jak i zobowiązaniami spoczywającymi na niej na mocy art. 213 Traktatu WE. Jeden z nich został zatrudniony z inicjatywy Edith Cresson, chociaż jego przygotowanie nie odpowiadało rozmaitym stanowiskom, na których został zaangażowany. Protekcja ze strony Edith Cresson przejawiała się następnie w wielu przypadkach, jako że wyniki jego pracy były w sposób ewidentny niezadowolające w zakresie jakości, ilości i pod względem merytorycznym. Podobnie, zawsze z inicjatywy Edith Cresson, drugiemu z jej przyjaciół zostały zaoferowane kontrakty, mimo to, iż nie pozostawały one w związku z zamówieniem ani zapotrzebowaniem ze strony służb. Zachowanie Edith Cresson nie było podyktowane interesem instytucji, lecz całkowicie motywowane chęcią przyniesienia korzyści dwóm wyżej wspomnianym osobom. Bynajmniej Edith Cresson nie wnikała w prawidłowość podejmowanych decyzji czy wdrażanych procedur, które to, zważywszy, że chodziło o osoby, z którymi utrzymywała ona stosunki przyjaźni, winny być przedmiotem kontroli. Stąd też zachowania te przejawiają się jako stanowiące akt nepotyzmu lub przynajmniej oczywiste niedbalstwo.

Skarga wniesiona dnia 8 października 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii**(Sprawa C-433/04)**

(2004/C 300/65)

Dnia 8 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Belgii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez D. Triantafyllou, działającego jako jej pełnomocnik, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że zobowiązując zleceniodawców i przedsiębiorców nawiązujących kontakty handlowe z zagranicznymi kontrahentami niezarejestrowanymi w Belgii do potrącenia 15 % kwoty należnej z tytułu wykonanych prac i nakładając na tychże zleceniodawców i przedsiębiorców odpowiedzialność solidarną za zobowiązania podatkowe ich niezarejestrowanych w Belgii kontrahentów, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy art. 49 oraz art. 50 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Regulacja krajowa w sektorze budownictwa nakładająca na zleceniodawców i przedsiębiorców obowiązek potrącenia od każdej kwoty wypłacanej ich niezarejestrowanym w Belgii kontrahentom 15 % wartości kwoty widniejącej na fakturze i następnego jej przekazania władzom belgijskim pod rygorem nałożenia grzywny, celem zagwarantowania zapłaty lub ściągnięcia zobowiązań podatkowych ciężących ewentualnie na tych kontrahentach, stanowi przeszkodę dla swobodnego świadczenia usług, o którym mowa w art. 49 i 50 WE. Podobnie, naruszeniem art. 49 i 50 WE jest obciążenie zleceniodawców i przedsiębiorców odpowiedzialnością solidarną z tytułu zobowiązań podatkowych ich niezarejestrowanych kontrahentów, której wielkość sięga 35 % całkowitej ceny prac przed opodatkowaniem VAT.

Powyższe regulacje mogą zniechęcić przedsiębiorców i zleceniodawców do nawiązywania kontaktów handlowych z kontrahentami niezarejestrowanymi w Belgii. A zatem, automatyczne zastosowanie zasady odpowiedzialności solidarnej zleceniodawców i przedsiębiorców za zobowiązania podatkowe ich kontrahentów narusza zasadę proporcjonalności i pociąga za sobą nieuzasadnione naruszenie prawa własności zleceniodawców oraz naruszenie prawa do obrony zleceniodawców i przedsiębiorców. W istocie, odpowiedzialność solidarna zleceniodawcy i przedsiębiorcy stosowana jest automatycznie bez obowiązku po stronie administracji wykazania winy lub współwiny po stronie zleceniodawcy lub przedsiębiorcy. Odpowiedzialność taka może również się rozciągać na zobowiązania podatkowe związane z pracami wykonanymi przez danego kontrahenta na rzecz innych osób. Obowiązek dokonania potrącenia jest jako taki obwarowany sankcją grzywny sięgającą podwójnej wartości kwoty podlegającej potrąceniu.

Uregulowania te stanowią również realną przeszkodę wobec niezarejestrowanych kontrahentów, którzy chcą oferować swoje usługi w Belgii. Muszą oni w istocie zaakceptować fakt, że otrzymają cenę widniejącą na fakturze pomniejszoną o 15 %, nawet jeśli nie ciąży na nich żadne zobowiązania podatkowe, na poczet których można byłoby zaliczyć tę potrąconą kwotę, podczas gdy kwota ta może zostać odzyskana dopiero po jakimś czasie na podstawie złożenia żądania jej zwrotu.

Opisanych wyżej środków nie można uznać za obiektywnie uzasadnione. Po pierwsze, w większości przypadków na podatniku mającym siedzibę w innym Państwie Członkowskim nie ciąży obowiązek podatkowy przewidziany tymi uregulowaniami. Po drugie, w tych szczególnych sytuacjach, w których istniałyby zobowiązania podatkowe do zapłaty lub zwrotu w Belgii, mechanizm utworzony przez omawiane przepisy z powodu jego ogólnej natury powinien być uznany za nieproporcjonalny.

Wreszcie, możliwość rejestracji nie uzasadnia obowiązku potrącenia i odpowiedzialności solidarnej. W istocie, przedsięwzięty środek pociągający za sobą procedurę rejestracji, która wybiega daleko poza zwykłe przekazanie informacji władzom belgijskim, sprawia, że rejestracja ta nie jest poważną alternatywą dla przedsiębiorstw niezarejestrowanych w Belgii, które chcą skorzystać z przysługującego im prawa do swobodnego okolicznościowego świadczenia usług w Belgii. Wymóg rejestracji pozbawia wszelkiej skuteczności przepisy Traktatu mające zapewnić swobodne świadczenie usług.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Korkeimman oikeuden z dnia 6 października 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Jan-Erikowi Andersowi Ahokainenowi i Matiemu Leppikowi

(Sprawa C-434/04)

(2004/C 300/66)

Dnia 11 października 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Korkeimman oikeuden (Sąd Najwyższy, Finlandia) z dnia 6 października 2004 r. w postępowaniu karnym przeciwko Jan-Erikowi Andersowi Ahokainenowi i Matiemu Leppikowi. Korkeimman oikeuden zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy wykładni art. 28 WE należy dokonywać w ten sposób, że wyklucza on ustawodawstwo Państwa Członkowskiego, na podstawie którego nieskażony alkohol etylowy o zawartości alkoholu powyżej 80 % (alkohol wysokoprocentowy) może być importowany jedynie przez osobę, która uzyskała zezwolenie na dokonanie takiego importu?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy system udzielania zezwoleń należy uznać za zgodny z regulacją art. 30 WE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de la Cassation (Belgia), wydanym dnia 6 października 2004 r., w sprawie Sébastien Victor Leroy przeciwko Ministère public

(Sprawa C-435/04)

(2004/C 300/67)

W dniu 14 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Cour de la Cassation (Belgia), wydanym w dniu 6 października 2004 r. w sprawie Sébastien Victor Leroy przeciwko Ministère public.

Cour de la Cassation zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy przepisy krajowe Państwa Członkowskiego, zabraniające osobie zamieszkałej i pracującej w tym Państwie używania na jego terytorium pojazdu należącego do spółki leasingowej, mającej siedzibę w innym Państwie Członkowskim, w sytuacji, gdy pojazd ten nie został zarejestrowany w pierwszym Państwie, nawet gdy został zarejestrowany w tym drugim są sprzeczne z art. 49-55 Traktatu z dnia 25 marca 1957 r. ustanawiającego Wspólnotę Europejską?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony postanowieniem Hof van Cassatie van België wydanym dnia 5 października 2004 r. w sprawie Léopold Henri Van Esbroeck przeciwko Openbaar Ministerie

(Sprawa C-436/04)

(2004/C 300/68)

W dniu 13 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Hof van Cassatie van België wydanym w dniu 5 października 2004 r. w sprawie Léopold Henri Van Esbroeck przeciwko Openbaar Ministerie, Hof van Cassatie van België zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„1. Czy wykładni art. 54 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 19 czerwca 1999 r. należy dokonywać w ten sposób, że może on zostać zastosowany przez sąd belgijski w odniesieniu do osoby pociągniętej do odpowiedzialności przed sądem karnym za ten sam czyn, za który została osądzona i skazana wyrokiem norweskiego sądu karnego z dnia 2 października 2000 r., a kara lub przyjęty środek prawny zostały już wykonane, podczas gdy zgodnie z art. 2 ust. 1 Umowy z dnia 18 maja 1999 r. zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia Islandii i Norwegii we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, w szczególności art. 54 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen podlega wykonaniu i stosowaniu w Norwegii dopiero począwszy od dnia 25 marca 2001 r.?”

W razie pozytywnej odpowiedzi na pierwsze pytanie,

„2. Czy wykładni art. 54 Konwencji Wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 19 czerwca 1999 r. w związku z art. 71 tej Konwencji należy dokonywać w ten sposób, że czyn karalny posiadania w celu wywozu i przywozu tych samych środków odurzających i substancji psychotropowych jakiegokolwiek rodzaju, włączając konopie, i który następnie z tytułu wywozu lub przywozu jest ścigany w różnych Państwach, które podpisały Konwencję Wykonawczą do Układu z Schengen lub wykonują i stosują dorobek Schengen, jest uważany za »ten sam czyn« w rozumieniu wspomnianego art. 54?”

Zarzuty i główne argumenty

Ustanowienie zarządzeniem regionalnym z dnia 23 lipca 1992 r. podatku regionalnego obciążającego podmioty korzystające z nieruchomości i uprawnionych z tytułu praw rzeczowych dotyczących nieruchomości położonych na terenie Regionu Bruxelles-Capitale stanowi naruszenie immunitetu podatkowego Wspólnot przewidzianego w art. 3 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 1964 r. W stosunku do poprzednio obowiązującej regulacji, zarządzenie to dodaje do obciążenia podmiotów korzystających z nieruchomości, podatek obciążający właścicieli w razie wykorzystania do celów zawodowych nieruchomości przekraczających ustalony próg powierzchni. Jak wskazują prace przygotowawcze do zarządzenia z dnia 23 lipca 1992 r., owo opodatkowanie właścicieli stanowi w rzeczywistości konstrukcję prawną mającą na celu obejście immunitetu podatkowego przysługującego niektórym osobom i instytucjom korzystającym z nieruchomości. W istocie to te osoby, a wśród nich Wspólnota, ponoszą ciężar ekonomiczny podatku bądź z powodu zapisów zawartych w umowach najmu, w świetle których ponoszą one ciężar wszystkich podatków i opłat obciążających nieruchomości, chyba że uzyskają zwolnienie z nich na rzecz wynajmującego, bądź z powodu wpływu podatku na cenę najmu. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości, wszystkie przepisy prawne, które nie nakładają wyraźnie podatku na Wspólnotę, mają skutek i wyraźny cel w postaci obciążenia Wspólnoty podatkiem, w tym również pośrednio choć w sposób nieuchronny, naruszają zasadę immunitetu.

Skarga wniesiona 15 października 2004 r. przeciwko Królestwu Belgii przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-437/04)

(2004/C 300/69)

Dnia 15 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Królestwu Belgii wniesiona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez J.-F. Pasquier, w charakterze pełnomocnika, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że ustanawiając podatek, który narusza immunitet podatkowy Wspólnot Europejskich, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 3 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich;
- obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Skarga wniesiona dnia 21 października 2004 r. przez Królestwo Hiszpanii przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-442/04)

(2004/C 300/70)

Dnia 21 października 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Radzie Unii Europejskiej wniesiona przez Królestwo Hiszpanii, reprezentowane przez Enrique Braquehais Conesa, Abogado del Estado, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału Sprawiedliwości o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 do 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1415/2004 ⁽¹⁾ z dnia 19 lipca 2004 r. ustalającego maksymalny roczny nakład połowowy odnoszący się do niektórych obszarów połowowych i łowisk, które wykonuje art. 3 i art. 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 1954/2003 ⁽²⁾ z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie zarządzania nakładami połowowymi, odnoszącego się do niektórych obszarów i zasobów połowowych Wspólnoty i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2847/93 ⁽³⁾, oraz uchylające rozporządzenia (WE) nr 685/95 ⁽⁴⁾ i (WE) nr 2027/95 ⁽⁵⁾, oraz
- obciążenie kosztami pozwanej instytucji.

Zarzuty i główne argumenty

Naruszenie zasady niedyskryminacji,

a) ponieważ rozporządzenie nr 1415/2004, przeciwko któremu wniesiona została niniejsza skarga, wykonuje rozporządzenie (WE) nr 1954/2003, w szczególności jego art. 3 i 6, dotyczące maksymalnego rocznego połowu dla każdego Państwa Członkowskiego i dla niektórych obszarów i łowisk przewidzianych w wymienionych przepisach, które to rozporządzenie zostało zaskarżone przez Królestwo Hiszpanii (sprawa C-36/04), gdyż traktuje się w nim jako okres referencyjny lata od 1998 do 2002, co prowadzi do dyskryminacji floty hiszpańskiej z powodu przynależności państwowej, jako że w tych latach, zgodnie z postanowieniami Aktu o Przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii do Wspólnot Europejskich, a także rozporządzenia (WE) nr 685/95 i 2027/95, flota hiszpańska miała ograniczony dostęp do obszarów CIEM V b, VI, VII i VIII a, b, d, i e;

b) ponieważ ustanowienie obszarów wrażliwych, których dotyczą postanowienia art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1954/2003, wykonywanego przez zaskarżone rozporządzenie (WE) nr 1415/2004 również stanowi dyskryminację floty hiszpańskiej, wzięwszy pod uwagę fakt, iż nowy obszar wrażliwy pokrywa się w części z tak zwanym „irlandzkim box-em”, do którego to obszaru także znajdowały zastosowanie ograniczenia dla floty hiszpańskiej, zgodnie z Traktatem o przystąpieniu Królestwa Hiszpanii i Republiki Portugalii.

Nadużycie władzy,

ponieważ ochrona obszaru wrażliwego, uregulowana w art. 6 rozporządzenia (WE) nr 1954/2003, wykonywanego przez zaskarżone rozporządzenie (WE) nr 1415/2004 powinna zostać osiągnięta przy zastosowaniu procedur przewidzianych w rozporządzeniu (WE) nr 850/1998 w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich i odnosić się do wszystkich stref, co do których naukowo udowodniono spełnianie tego warunku.

(¹) Dz.U. L 258, z 5.8.2004., str. 1.

(²) Dz.U. L 289, z 7.11.2003, str. 1.

(³) Dz.U. L 261 z 20.10.1993, str. 1.

(⁴) Dz.U. L 71 z 31.3.1995, str. 5.

(⁵) Dz.U. L 199 z 24.8.1995, str. 1.

Wykreślenie spraw połączonych C-451/02 i C-452/02 (¹)

(2004/C 300/71)

Postanowieniem z dnia 27 lipca 2004 r. Prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie spraw połączonych C-451/02 et C-452/02 (wnioski Bundesfinanzhof o wydanie orzeczeń w trybie prejudycjalnym): Hauptzollamt Bremen przeciwko Joh. C. Henschen GmbH & Co. KG (C-451/02) i ITG GmbH Internationale Spedition (C-452/02).

(¹) Dz.U. C 55 z 8.3.2003.

Wykreślenie sprawy C-237/03 (¹)

(2004/C 300/72)

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-237/03 (wniosek tribunal d'instance de Roubaix o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym), SA Banque Sofinco przeciwko Daniel Djemoui, Carole Djemoui.

(¹) Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

Wykreślenie sprawy C-256/03 (¹)

(2004/C 300/73)

Postanowieniem z dnia 25 sierpnia 2004 r. prezes Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy C-256/03 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii.

(¹) Dz.U. C 184 z 2.8.2003.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 28 września 2004 r.

w sprawie T-310/00 MCI, Inc. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Konkurencja — Kontrola koncentracji — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes do wniesienia skargi — Kompetencja Komisji)*

(2004/C 300/74)

(Język postępowania: angielski)

W sprawie T-310/00, MCI, Inc., dawniej MCI WorldCom, Inc., a następnie WorldCom, Inc., z siedzibą w Ashburn, Wirginia (Stany Zjednoczone), reprezentowaną początkowo przez K. Lasoka QC, J.-Y. Arta i B. Hartnetta, adwokatów, a następnie przez K. Lasoka, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, popieraną przez Republikę Federalną Niemiec (pełnomocnicy: W.-D. Plessing i B. Muttelsee-Schön), przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: początkowo P. Oliver, P. Hellström i L. Pignataro, a następnie P. Oliver, P. Hellström i N. Khan, barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), popieranej przez Republikę Francuską (pełnomocnicy: G. de Bergues i F. Million, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/790/WE z dnia 28 czerwca 2000 r. w sprawie uznania koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem i Porozumieniem EOG (Sprawa nr COMP/M.1741 – MCI WorldCom/Sprint) [tłumaczenie nieoficjalne] (Dz.U. z 2003 r. L 300, str. 1), Sąd Pierwszej Instancji (druga izba), w składzie: J. Pirrung, prezes, A.W.H. Meij i N.J. Forwood, sędziowie; sekretarz: J. Plingers, administrator, wydał w dniu 28 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Zostaje stwierdzona nieważność decyzji Komisji 2003/790/WE z dnia 28 czerwca 2000 r. w sprawie uznania koncentracji za niezgodną ze wspólnym rynkiem i Porozumieniem EOG (Sprawa nr COMP/M.1741 – MCI WorldCom/Sprint);
- 2) Komisja zostaje obciążona kosztami własnymi oraz poniesionymi przez MCI, Inc.

3) Republika Federalna Niemiec i Republika Francuska poniosą koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 9.12.2000.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 30 września 2004 r.

w sprawie T-246/02, Albano Ferrer de Moncada przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾*(Urzędnicy — Sprawozdanie z oceny — Zwłoka w sporządzeniu — Naprawienie poniesionej szkody)*

(2004/C 300/75)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-246/02, Albano Ferrer de Moncada, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Luksemburgu (Luksemburg), reprezentowany przez G. Vandersanden, L. Levi i A. Finchelstein, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: C. Berardis-Kayser, wspomagana przez D. Waelbroeck, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, z jednej strony, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji, na mocy której Komisja w sposób dorozumiany oddaliła wniosek skarżącego z dnia 28 sierpnia 2001 r. o odszkodowanie z powodu zwłoki w sporządzeniu dotyczących go sprawozdań z oceny za okresy 1995/1997 i 1997/1999 oraz, o ile to konieczne, decyzji, na mocy której Komisja w sposób dorozumiany oddaliła zażalenie skarżącego z dnia 14 stycznia 2002 r., a z drugiej strony, wniosek o odszkodowanie za szkody poniesione przez skarżącego z powodu zwłoki w sporządzeniu tych sprawozdań z oceny, Sąd (trzecia izba), w składzie: J. Azizi, prezes, M. Jaeger i F. Dehousse, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 30 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Komisja zostaje obciążona zapłatą sumy w wysokości 7 000 euro na rzecz skarżącego, dodanej do sumy 1 000 euro uiszczonych już przez Komisję.

2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona.

3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 247 z 12.10.2002.

2) Skarżący zostają obciążeni własnymi kosztami, jak również kosztami poniesionymi przez Komisję.

3) Republika Finlandii poniesie własne koszty.

(¹) Dz.U. C 305 z 7.12.2002.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 30 września 2004 r.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 30 września 2004 r.

w sprawie T-313/02 David Meca-Medina, Igor Majcen przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Konkurencja — Swoboda świadczenia usług — Przepisy antidopingowe przyjęte przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski (MKOl) — Przepisy czysto sportowe)

(2004/C 300/76)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-313/02, David Meca-Medina, zamieszkały w Barcelonie (Hiszpania), Igor Majcen, zamieszkały w Ljublanje (Słowenia), reprezentowani przez J.-L. Dupont, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: O. Beynet i A. Bouquet, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), wspieranej przez Republikę Finlandii (pełnomocnik: T. Pynnä, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 1 sierpnia 2002 r. oddalającej skargę wniesioną przez skarżących w sprawie uznania niezgodności niektórych przepisów wydanych przez Międzynarodowy Komitet Olimpijski (MKOl), wdrożonych następnie przez Międzynarodową Federację Pływacką (FINA), jak również pewnych praktyk dotyczących kontroli dopingu ze wspólnotowymi regułami konkurencji i swobodą świadczenia usług (sprawa nr COMP/38158 - Meca-Medina i Majcen przeciwko MKOl), Sąd Pierwszej Instancji (czwarta izba), w składzie H. Legal, prezes, V. Tiili i M. Vilaras, sędziowie; sekretarz: J. Palacio González, główny administrator, wydał w dniu 30 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Skarga zostaje oddalona.

W sprawie T-16/03, Albano Ferrer de Moncada przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (¹)

(Urzednicy — Sprawozdanie z oceny — Nieprawidłowości w postępowaniu — Uzasadnienie — Stwierdzenie nieważności sprawozdania — Naprawienie poniesionej szkody)

(2004/C 300/77)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-16/03, Albano Ferrer de Moncada, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Luksemburgu (Luksemburg), reprezentowany przez G. Vandersanden, L. Levi i A. Finchelstein, adwokatów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: J. Currall i C. Berardis-Kayser, wspomagani przez D. Waelbroeck, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot, z jednej strony, wniosek o stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny za okres 1995/1997 dotyczącego skarżącego, a z drugiej strony, wniosek o odszkodowanie; Sąd (trzecia izba), w składzie: J. Azizi, prezes, M. Jaeger i F. Dehousse, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 30 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) Stwierdza się nieważność sprawozdania z oceny skarżącego za okres 1995/1997.

2) Komisja zostaje obciążona zapłatą sumy w wysokości 1 000 euro na rzecz skarżącego.

3) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 83 z 5.4.2003.

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 28 września 2004 r.

w sprawie T-216/03, Mario Paulo Tenreiro przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾**(Urzędnicy — Mobilność — Odmowa awansu — Porównawcze uwzględnienie zasług)**

(2004/C 300/78)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie T-216/03, Mario Paulo Tenreiro, urzędnik Komisji Wspólnot Europejskich, zamieszkały w Kraainem (Belgia), reprezentowany przez D. Vandersandena, adwokata, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: A. Bordes i L. Lozano Palacios, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosku o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji, opublikowanej dnia 14 sierpnia 2002 r., ustanawiającej listę urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania A4 w roku 2002, w zakresie, w jakim nie zawiera ona nazwiska skarżącego, Sąd Pierwszej Instancji (w składzie jednoosobowym: M. Pirrung, sędzia); sekretarz: D. Christensen, administrator, wydał w dniu 28 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Każda ze stron poniesie swoje własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 200 z 23.8.2003.

POSTANOWIENIE SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 2 września 2004 r.

w sprawie T-291/02, González y Díez SA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich ⁽¹⁾**(EWWiS — Pomoc Państwa — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezasadność skargi — Umorzenie postępowania — Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów)**

(2004/C 300/79)

(Język postępowania: hiszpański)

W sprawie T-291/02, González y Díez SA, z siedzibą w Villabona-Llanera (Hiszpania), reprezentowana początkowo przez adwokatów J. Folguera Crespo, A. Martíneza Sáncheza i J.C. Engra Moreno, a następnie przez J. Folguera Crespo i A. Martíneza Sáncheza, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: V. Kreuzschitz et J.L. Buendía Sierra), mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 5

decyzji Komisji z dnia 2 czerwca 2002 r. w sprawie przyznania przez Hiszpanie pomocy na rzecz przedsiębiorstwa González y Díez SA w latach 1998, 2000, 2001, 2002/827/EWWiS (Dz.U. L 296, str.80), Sąd (izba druga w składzie powiększonym), w składzie: J. Pirrung, prezes izby, A. W. H. Meij, N. J. Forwood, I. Pelikánová i S. S. Pappasavvas, sędziowie; sekretarz: H. Jung, wydał w dniu 2 września 2004 r. postanowienie, w którym orzeka, co następuje:

1) Niniejsza sprawa zostaje zakończona bez wydania wyroku.

2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 23.11.2002.

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 21 września 2004 r.

w sprawie T-310/03 R, Kreuzer Medien GmbH przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej**(Środki tymczasowe — Wniosek o zawieszenie wykonania — Dopuszczalność wniosku wniesionego przez interwenienta)**

(2004/C 300/80)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-310/03 R, Kreuzer Medien GmbH z siedzibą w Lipsku (Niemcy), reprezentowana przez M. Lenza, adwokata, wspierana przez Falstaff Verlags GmbH, z siedzibą w Klosterneuburg (Austria), reprezentowaną przez W.-G. Schärfa, adwokata, przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (pełnomocnicy: E. Waldherr oraz U. Rösslein, z adresem do doręczeń w Luksemburgu) oraz Radzie Unii Europejskiej (pełnomocnik: E. Karlsson) wspieranych przez Komisję Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: M.-J. Jonczy, L. Pignataro-Nolin i F. Hoffmeister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), Królestwo Hiszpanii (pełnomocnik L. Fraguas Gadea, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), a także Republikę Finlandii (pełnomocnicy A. Guimaraes-Purokoski i T. Pynnä, z adresem do doręczeń w Luksemburgu), mającej za przedmiot wniosek zgłoszony przez Falstaff Verlags GmbH na podstawie art. 243 WE, mający na celu uzyskanie zawieszenia wykonania dyrektywy 2003/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 152, str. 16), prezes Sądu wydał w dniu 21 września 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

POSTANOWIENIE PREZESA SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI

z dnia 19 lipca 2004 r.

w sprawie T-439/03 R II, Ulrike Eppe przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Środki tymczasowe — Konkurs — Nowy wniosek — Dopuszczalność — Okoliczności niecierpiące zwłoki — Nieobecność)

(2004/C 300/81)

(Język postępowania: niemiecki)

W sprawie T-439/03 R II, Ulrike Eppe, zamieszkałej w Hannoverze (Niemcy), reprezentowanej przez D. Rogallę, adwokata, przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (pełnomocnicy: J. de Wachter oraz N. Lorentz), mającej za przedmiot, po pierwsze, wniosek o unieważnienie postępowania konkursowego EUR/A/167/02, a także powtórzenie postępowania w obecności skarżącej, i, ponadto, wniosek o zakazanie Parlamentowi Europejskiemu przystąpienia do rekrutacji na podstawie rezultatów tego konkursu, prezes Sądu wydał w dniu 19 lipca 2004 r. postanowienie, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

- 1) Wniosek o zarządzenie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2004 r. przez Vitakraft-Werke Wührmann Sohn GmbH Co. KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-277/04)

(2004/C 300/82)

(Język postępowania do określenia na mocy art. 131 § 2 regulaminu — język, w którym sporządzono skargę: niemiecki)

W dniu 9 lipca 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Vitakraft-Werke Wührmann Sohn GmbH Co. KG, z siedzibą w Bremie (Niemcy), reprezentowaną przez adwokata U. Sandera, przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była także Johnson's Veterinary Products Limited z siedzibą w Sutton Coldfield (Zjednoczone Królestwo).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej z dnia 27 kwietnia 2004 r. w sprawie R 560/2003-1;
- obciążenie pozwanego Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Johnson's Veterinary Products Limited

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „VITA-COAT” dla towarów z klas 3, 5 i 21 (szampony, odżywki, preparaty do skóry i do włosów, dezodoranty, preparaty do niszczenia roztoczy, wszy, pcheł i innych pasożytów; wszystko dla zwierząt, oraz szczotki i grzebienie dla zwierząt)

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:

Skarżąca

Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:

Niemiecki słowny znak towarowy „VITAKRAFT”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów:

Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej:

Odrzucenie odwołania skarżącej

Podniesione zarzuty:

- - Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94;
- Błędna ocena pierwotnego charakteru odróżniającego jak również wzmocnionego w następstwie używania charakteru odróżniającego znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie;
- Błędna ocena wpływu identyczności spornych oznaczeń w początkowej części AVITA@;
- Błędna ocena podobieństwa spornych oznaczeń pod względem koncepcyjnym i brzmienia;
- Nieuwzględnienie daleko idącej identyczności towarów.

Skarga wniesiona dnia 6 sierpnia 2004 r. przez F przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-324/04)

(2004/C 300/83)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 6 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez F zamieszkałego w Rhode St Genèse (Belgia), reprezentowanego przez Erica Boigelota, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji PMO2 (Biuro administracji i rozliczania uprawnień indywidualnych – wynagrodzenie, misje, eksperci) z dnia 8 stycznia 2004 r. ustalającej warunki pierwszego ściągnięcia kwot nienależnie pobranych przez skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji PMO1 (Biuro administracji i rozliczania uprawnień indywidualnych – administracja indywidualnych uprawnień pieniężnych) z dnia 18 listopada 2003 r. anulującej dodatek zagraniczny za rozłąkę wypłacany wcześniej skarżącemu;
- stwierdzenie nieważności decyzji PMO2 z dnia 9 lutego 2004 r. ustalającej warunki ściągnięcia kwot nienależnie pobranych przez skarżącego;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 2 lipca 2004 r. doręczonej skarżącemu dnia 7 lipca 2004 r. w sprawie odpowiedzi na skargę wniesioną przez skarżącego;
- stwierdzenie nieważności jakiegokolwiek późniejszego i/lub odnoszącego się do tych decyzji aktu, który podjęty by został po wniesieniu skargi;
- orzeczenie zwrotu wszystkich kwot, które zostały i/lub będą potrącone z wynagrodzenia skarżącego poczynawszy od lutego 2004 r. powiększonych o odsetki w wysokości 5,25 % naliczane od dnia wniesienia skargi,
- przyznanie skarżącemu za szkody moralne kwoty ocenionej ex aequo et bono na kwotę 3000 euro tytułem zadośćuczynienia, z zastrzeżeniem jego podwyższenia w toku postępowania;
- obciążenie we wszystkich wypadkach strony pozwanej kosztami postępowania, włączając w to koszty i honoraria doradcy konsultowanego przez skarżącego przed wniesieniem skargi.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący wstąpił do służby w Komisji w dniu 16 września 1987 r. Początkowo pracował w Luksemburgu, a od 1 kwietnia 1989 r. pracuje w Brukseli. Skarżącemu wypłacano dodatek zagraniczny za rozłąkę zarówno w Luksemburgu jak i w Brukseli.

Zaskarżonymi decyzjami Komisja anulowała ten dodatek z mocą wsteczną od przeniesienia skarżącego do Brukseli, po tym jak stwierdzono, że skarżący mieszkał i pracował w Brukseli w odpowiednim okresie referencyjnym od dnia 16 marca 1982 r. do dnia 15 marca 1987 r. Komisja ustaliła także warunki zwrotu kwot nienależnie pobranych przez skarżącego.

Na poparcie swej skargi skarżący podnosi naruszenie art. 69 i 85 Regulaminu Pracowniczego, art. 4 załącznika VII do Regulaminu Pracowniczego, a także zasad dobrej administracji, ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania. Podnosi także naruszenie obowiązku staranności i oczywiste błędy w ocenie. W tym kontekście skarżący podnosi przede wszystkim, że w okresie referencyjnym pracował dla zagranicznej organizacji handlowej przedsiębiorstw metalurgicznych. Według skarżącego, organizacja ta winna być uznana za międzynarodową i tym samym okres, podczas którego w niej pracował nie powinien być brany pod uwagę. Skarżący podnosi także, że w każdym bądź razie podczas przeważającej części okresu referencyjnego nie przebywał w Brukseli stale, a jego aktywność gospodarcza koncentrowała się w tym okresie za granicą.

Skarga wniesiona dnia 11 sierpnia 2004 r. przez House of Donuts International przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-333/04)

(2004/C 300/84)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 11 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) wniesiona przez House of Donuts International, George Town, Kajmany Wielkie (Brytyjskie Indie Zachodnie) reprezentowana przez N. Deckera, prawnika z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również Panrico S.A.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- orzeczenie o uwzględnieniu złożonego przez skarżącą zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 474 486
- stwierdzenie nieważności decyzji czwartej Izby Odwoławczej OHMI z dnia 12 maja 2004 r. (sprawa R 1034/2001-4);
- obciążenie strony przeciwnej kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	Strona skarżąca
Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem zgłoszenia:	Znak graficzny „House of donuts” dla towarów i usług z klas 30, 32 and 42 (np. pączki, muffiny, croissanty, wody mineralne gazowane i niegazowane, usługi z zakresu restauracji, kawiarni i cateringu) zgłoszenie nr 474 486
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia na które powołano się w sprzeciwie:	Panrico S.A.
Znak towarowy lub oznaczenie na które powołano się w sprzeciwie:	Hiszpański słowny i graficzny znak towarowy „DONUT” oraz „donuts” dla towarów i usług z klas 30, 32 and 42 (np. wszelkie rodzaje wyrobów cukierniczych, ciast, słodczy i cukierków, napojów i soków owocowych oraz usług z zakresu kawiarni, barów, restauracji, hoteli i kampingów)
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego
Decyzja Izby Odwoławczej:	Nie uwzględnienie odwołania strony skarżącej
Podniesione zarzuty:	Konkurujące znaki towarowe nie są podobne. Sprzeciwiający się nie powinien mieć wyłącznego prawa do używania słów „donut” lub „donuts”.

Skarga wniesiona dnia 23 sierpnia 2004 r. przez Parfümerie Douglas GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa T-349/04)

(2004/C 300/85)

(Język, w którym sporządzono skargę: niemiecki)

Dnia 23 sierpnia 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) przez Parfümerie Douglas GmbH z siedzibą w Hagen (Niemcy), reprezentowaną przez Christopa Schumanna, Rechtsanwalt. Stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą był również Jürgen Heinz Douglas zamieszkały w Hamburgu (Niemcy).

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- dopuszczenie niniejszej skargi wraz z załączonymi dokumentami, stwierdzenie, iż skarga skierowana przeciwko decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 24 maja 2004 r. w sprawie odwoławczej R 795/2002-4 została złożona prawidłowo i w terminie oraz stwierdzenie nieważności tej decyzji, odrzucenie sprzeciwu i obciążenie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy:	skarżąca
Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy:	Słowny znak towarowy „Douglas beauty spa” dla usług z klasy 39 (planowanie i organizowanie podróży; towarzyszenie podróżnym w czasie podróży; rezerwacja pokoi hotelowych i innych kwater) – zgłoszenie nr 1 459 197
Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie:	Jürgen Heinz Douglas
Znak towarowy lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie:	Niemiecki znak towarowy „Douglas Touristik” dla usług z klasy 39 (planowanie i organizowanie podróży; wynajem pojazdów mechanicznych i łodzi).
Decyzja Wydziału Sprzeciwów:	Odrzucenie zgłoszenia
Decyzja Izby Odwoławczej:	Odrzucenie odwołania skarżącej
Podniesione zarzuty:	Naruszenie art. 42, 43, 74 i 79 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 w związku z zasadami 15, 16 i 18 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95.

Skarga wniesiona w dniu 1 września 2004 r. przez Republikę Austriacką przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-361/04)

(2004/C 300/86)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 1 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Republiki Austriackiej, reprezentowanej przez Ministerialrat dr. Haralda Dossiego, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji stanowiącej podstawę pisma z dnia 22 czerwca 2004 r., w drodze której Komisja odmówiła przedstawienia projektu nowej regulacji w zakresie ekopunktów lub podobnej regulacji mającej na celu zapewnienie ochrony środowiska i zdrowia ludzkiego w oparciu o trwałą podstawę i poszanowanie środowiska w rozumieniu przepisów protokołu nr 9 do Aktu Przystąpienia z 1994 r. i tym samym ostatecznie odrzuciła wezwanie Republiki Austriackiej do zajęcia stanowiska skierowane do Komisji dnia 31 marca 2004 r.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Protokół nr 9 w sprawie transportu drogowego i kolejowego oraz transportu kombinowanego w Austrii⁽¹⁾ załączony do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Królestwa Norwegii, Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej z dnia 24 czerwca 1994 r. zawiera szczególną regulację dotyczącą tranzytu samochodów ciężarowych przez Austrię mającą na celu ochronę środowiska naturalnego i zdrowia ludzkiego. Według skarżącej przedmiotowa regulacja stawia sobie za cel redukcję ogólnego poziomu emisji NOx (tlenków azotu) o 60 % powodowanych przez samochody ciężarowe w ruchu tranzytowym przez Austrię w okresie od dnia 1 stycznia 1992 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. zgodnie z tabelą znajdującą się w załączniku 4. Zgodnie z celem tego przepisu ogólny poziom emisji NOx powinien być zmniejszony o 60 %.

Skarżąca podtrzymuje, że art. 11 ust. 4 protokołu stanowi, że redukcja emisji NOx o 60 % powodowanych przez samochody ciężarowe w ruchu tranzytowym powinna zostać osiągnięta w oparciu o trwałą podstawę i poszanowanie środowiska naturalnego i że w konsekwencji wychodzi ona z założenia, że cel zawarty w protokole może być nadal realizowany, mimo formalnego wygaśnięcia przepisów dotyczących tranzytu z dniem 31 grudnia 2003 r. Według Republiki Austriackiej cele protokołu są nadal wiążące i przyjęcie nowej regulacji w sprawie ekopunktów zgodnej z prawem pierwotnym lub regu-

lacji gwarantującej w podobny sposób cel zawarty w protokole o tranzycie jest prawnie nakazane.

Skarżąca podnosi, że rozporządzenie (WE) nr 2327/2003⁽²⁾ przyjęte tymczasem przez Radę i Parlament Europejski nie odpowiada wymaganiom zapewnienia ochrony środowiska naturalnego i zdrowia ludzkiego w oparciu o trwałą podstawę i poszanowanie środowiska naturalnego w rozumieniu protokołu nr 9 i dlatego zaskarżyła ona to rozporządzenie w drodze skargi o stwierdzenie nieważności⁽³⁾. Należy więc uznać, że obecnie nie istnieje żadna regulacja wspólnotowa w sprawie takiej ochrony, która by odpowiadała nadal wiążącym celom prawa pierwotnego zawartym w protokole. Tym samym Komisja nie wypełnia ciążącego na niej zobowiązania polegającego na niezwłocznym przedstawieniu projektu w sprawie przepisów przejściowych do chwili wydania nowej dyrektywy w sprawie kosztów infrastruktury drogowej.

Skarżąca podnosi w konsekwencji, że należy stwierdzić nieważność ostatecznej odmowy Komisji z dnia 22 czerwca 2004 r. w rozumieniu tego zobowiązania, które nakłada na nią obowiązek działania.

⁽¹⁾ Tłumaczenie nieoficjalne.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2327/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 grudnia 2003 r. ustanawiające w ramach stałej polityki transportowej system punktów tranzytowych mający zastosowanie w 2004 r. do samochodów ciężarowych przejeżdżających przez Austrię (Dz. U. L 345, str. 30).

⁽³⁾ Sprawa C-161/04 Republika Austriacka przeciwko Radzie i Parlamentowi (Dz. U. 2004 C 106, str. 49).

Skarga wniesiona dnia 13 września 2004 r. przez Luca Verheydena przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-368/04)

(2004/C 300/87)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 13 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Luca Verheydena, zamieszkałego w Angera (Włochy), reprezentowanego przez Erica Boigelota, adwokata.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji przełożonego skarżącego z dnia 4 lutego 2004 r., dnia 24 lutego 2004 r. i dnia 27 lutego 2004 r.;
- Stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego zawierającej odpowiedź na skargę (R/159/04) z dnia 1 czerwca 2004 r. otrzymaną dnia 14 czerwca 2004 r.;

- Stwierdzenie nieważności jakiegokolwiek decyzji, która zostanie przyjęta w toku postępowania;
- Zasądzenie od strony pozwanej, przy zastosowaniu art. 4 drugiego akapitu załącznika V do Regulaminu Pracowniczego, zapłaty odszkodowania kompensującego 30 dni niewykorzystanego i niezapłaconego urlopu rocznego powiększonego o kwotę odsetek w wysokości 5.25 % naliczonych od momentu wniesienia niniejszej skargi;
- Przyznanie odszkodowania z tytułu krzywdy i uszczerbku na karierze obliczonego ex aequo et bono na 12 500 euro, z zastrzeżeniem powiększenia lub zmniejszenia tej kwoty w trakcie postępowania;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący sprzeciwia się decyzji, na mocy której nie przeniesiono jego dni urlopu z roku 2004. Na poparcie swojej skargi powołuje się na naruszenie art. 25 i 57 Regulaminu Pracowniczego, naruszenie art. 4 załącznika V do Regulaminu Pracowniczego ustanawiającego zasady przyznawania urlopów oraz na brak poszanowania zasady dobrej administracji, równości traktowania, poszanowania uzasadnionych oczekiwań i oczywisty błąd w ocenie.

Skarga wniesiona dnia 15 września 2004 r. przez Coopérative d'Exportation du Livre Français (C.E.L.F.) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-372/04)

(2004/C 300/88)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 15 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Coopérative d'Exportation du Livre Français, z siedzibą w Paryżu, reprezentowaną przez Oliviera Schmitta, adwokata.

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich nr C(2004)1361 fin z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie wprowadzenia przez Francję w życie pomocy na rzecz Coopérative d'Exportation du Livre Français (C.E.L.F.) w części, w której w zdaniu pierwszym art. 1 pomoc na rzecz C.E.L.F. w zakresie obsługi niewielkich zamówień książek w języku francuskim udzielona przez Francję w

latach 1980 – 2001 została zakwalifikowana jako pomoc Państwa objęta dyspozycją art. 87 ust. 1 WE;

- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich obowiązkiem zapłaty kwoty 5.000 euro tytułem kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wykonuje działalność polegającą na bezpośredniej obsłudze zagranicznych zamówień książek, broszur oraz wszelkich materiałów informacyjnych, jak również – bardziej ogólnie - prowadzi ona działania mające na celu promocję kultury francuskiej na świecie. Skarżąca wskazuje, że w ramach wykonywania tejże właśnie działalności w interesie ogólnym skorzystała z różnych subwencji wypłaconych przez Państwo francuskie. Rozpatrywana subwencja jest subwencją na funkcjonowanie przyznaną skarżącej celem zrekompensowania jej dodatkowych kosztów związanych z obsługą niewielkich zamówień pochodzących od zagranicznych księgarń.

Na poparcie swojej skargi skarżąca wskazuje przede wszystkim na niedostateczne uzasadnienie zaskarżonej decyzji. Dalej skarżąca wskazuje na naruszenie art. 86 ust. 2 i art. 87 ust. 1 WE.

Skarżąca twierdzi, że jako przedsiębiorstwo świadczące usługi w ogólnym interesie gospodarczym, została ona obciążona jasno określonymi obowiązkami z zakresu usług publicznych. Zatem kwoty wypłacone przez Państwo nie należą do kategorii pomocy Państwa, o której mówi art. 87 ust. 1 WE.

Skarga wniesiona dnia 17 września 2004 r. przez Grandits GmbH i pięciu pozostałych skarżących przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-375/04)

(2004/C 300/89)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 17 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Grandits GmbH, z siedzibą w Kirchsschlag (Austria), Scheucher-Fleisch GmbH, z siedzibą w Ungerndorf (Austria), Tauernfleisch Vertriebs GmbH, z siedzibą w Flattach (Austria), Wech-Kärntner Truthahnverarbeitung GmbH, z siedzibą w Glanegg (Austria), Wech-Geflügel GmbH, z siedzibą w St. Andrä (Austria) i Joann Zsifkovichs, zamieszkały w Wiedniu (Austria), reprezentowanych przez adwokatów J. Hofer i T. Humer.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2004 r. (C(2004) 2037 fin), dotyczącej pomocy Państwa NN 34A 2000/Austria „Programy jakościowe oraz oznaczenie bio – AMA i pieczęć jakości – AMA”;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zarzucają po pierwsze naruszenie przepisów postępowania. Komisja potraktowała środki, stanowiące przedmiot zaskarżonej decyzji, jako zgłoszoną pomoc, chociaż ze strony Austrii nie nastąpiło żadne zgłoszenie. Komisja naruszyła art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 659/1999, ponieważ nie przysługiwała jej swoboda oceny i powinna była wszcząć formalną procedurę dochodzenia. Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, ponieważ nie zbadała starannie i bezstronnie wszystkich argumentów prawnych i faktycznych, przedstawionych jej przez odwołujących się. Okres 52 miesięcy nie jest współmierny w ramach wstępnego badania i stanowi naruszenie zasady współmiernego czasu trwania postępowania.

Skarżący zarzucają następnie naruszenie art. 87 ust. 3 lit. c) WE. Komisja przyjęła na podstawie niewystarczającego zbadania i twierdzeń dotyczących stanu faktycznego, że zostały spełnione przesłanki dopuszczające wyjątek, zawarte w art. 87 ust. 3 lit. c) WE.

Ponadto, skarżący zarzucają naruszenie zakazu wprowadzania w życie zawartego w art. 88 ust. 3 zdanie 3 WE oraz w art. 3 rozporządzenia nr 659/99. Niezgłoszona pomoc nie może zostać wprowadzona w życie. Wsteczna konwalidacja przez decyzję końcową nie jest dopuszczalna.

Skarga wniesiona dnia 22 września 2004 r. przez Ioannisa Terezakisa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-0380/04)

(2004/C 300/90)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 22 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Ioannisa Terezakisa zamieszkałego w Brukseli (Belgia) reprezentowanego przez L. Defalque, Lawyer.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w formie listu datowanego dnia 12 lipca 2004 r. i otrzymanego przez powoda dnia 16 lipca 2004 r. odmawiającej mu dostępu do umowy głównej, umowy na prace podwykonawcze, kosztów materiałów budowlanych, faktur i protokołu odbioru budowy lotniska Spata;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W związku z odmową Komisji udzielenia powodowi dostępu do umowy głównej, podnosi on po pierwsze zarzut naruszenia prawa i błędnej oceny stanu faktycznego poprzez brak jasnego określenia przez Komisję czy autor dokumentu, Athens International Airport (Międzynarodowy port lotniczy w Atenach), jest stroną trzecią, inną niż Państwo Członkowskie, czy też jest organem Państwa greckiego, i czy w konsekwencji winien mieć zastosowanie art. 4 ust. 4 rozporządzenia 1049/2001 (!) lub ust. 5 tego samego artykułu. Powód podnosi również, że Komisja nie przedstawiła żadnych dowodów na okoliczność, iż rozważała udzielenie dostępu bez porozumienia z osobą trzecią. Uważa on również, iż opowiadając się za rozszerzającą wykładnią pojęcia ochrony interesów handlowych Komisja naruszyła zasadę możliwie najszerszego dostępu do dokumentów, ustanowioną w art. 1 ust. a) rozporządzenia 1049/2001.

W związku z tym samym dokumentem, powód twierdzi również, iż Komisja naruszyła art. 4 ust. 4 rozporządzenia 1049/2001 oraz art. 5 ust. 3 i 4 decyzji 2001/937 (?) poprzez brak dokonania oceny przedstawionego przez stronę trzecią uzasadnienia odmowy wyrażenia zgody na ujawnienie i poprzez brak wskazania powodowi elementów tej oceny. Powód wskazuje ponadto, że Komisja naruszyła art. 4 ust. 6 rozporządzenia 1049/2001 nie uwzględniając możliwości przyznania częściowego dostępu (do dokumentów), i wreszcie, że naruszyła obowiązek uzasadnienia decyzji.

Zaskarżoną decyzją, Komisja odmówiła również dostępu do faktur i protokołu odbioru budowy portu lotniczego powołując się na fakt, iż są one przedmiotem badania w ramach niezakończony jeszcze audytu zleconego przez DG Regional Policy (Dyrektoriat Generalny Polityka Regionalna). Odnosząc się do tej części decyzji Komisji powód podnosi, iż Komisja dokonała błędnej wykładni art. 4 ust. 2 rozporządzenia 1049/2001 popełniając oczywisty błąd poprzez uznanie, że przedmiotowy audyt objęty jest zakresem przepisu. Powód podnosi również naruszenie zasady możliwie najszerszego dostępu jak również naruszenie przepisów Załącznika V do decyzji Komisji przyznającej pomoc z Cohesion Fund (Fundusz Spójności), który stanowi, iż zainteresowane Państwa Członkowskie winny zapewnić otwarty i łatwy dostęp do odpowiednich informacji, o które ubiegają się osoby trzecie. Podnosi on ponadto, że Komisja nie rozważyła możliwości udzielenia częściowego dostępu (do dokumentów).

Co do odmowy Komisji udzielenia dostępu to wykazu kosztów materiałów budowlanych powód podnosi iż Komisja błędnie uznała, iż wniosek ten nie stanowi wniosku o udzielenie dostępu do dokumentów i tym samym naruszyła art. 7 i 8 rozporządzenia 1049/2001.

Wreszcie, powód przywołuje oczywisty brak dobrej woli i naruszenie przez Komisję zasady dobrego administrowania, która w zaskarżanej decyzji nie określiła, kiedy spodziewa się być w posiadaniu umów na prace podwykonawcze.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, 31.5.2001 str. 43-48.

⁽²⁾ Dz.U. L 345, 29.12.2001 str. 94-98.

Skarga wniesiona dnia 22 września 2004 r. przez RB Square Holdings Spain S.L. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego

(Sprawa T-384/04)

(2004/C 300/91)

(Język wniesienia skargi: francuski)

Dnia 22 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego przez RB Square Holdings Spain S.L., z siedzibą w Barcelonie (Hiszpania), reprezentowaną przez Katię Manhaeve, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Unelko N.V. była również stroną w postępowaniu przed czwartą izbą odwoławczą.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji R 652/2004-4 czwartej izby odwoławczej Urzędu;
- obciążenie Urzędu wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Unelko N.V.

Wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku: Graficzny znak towarowy „clean x” – wniosek nr 222 471 złożony dla produktów klasy 3 (środki wybielające, itp.)

Właściciel znaku towarowego lub oznaczenia będącego przedmiotem sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak towarowy lub oznaczenie będące przedmiotem sprzeciwu:

Krajowy słowny i graficzny znak towarowy „CLEN”

Decyzja wydziału sprzeciwów:

Odrzucenie sprzeciwu

Decyzja izby odwoławczej:

Oddalenie skargi

Podniesione zarzuty:

Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) Rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 11 z 14.1.1994, str. 1-36).

Skarga wniesiona dnia 23 września 2004 r. przez Republikę Federalną Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-389/04)

(2004/C 300/92)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 23 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga Republiki Federalnej Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich. Pełnomocnikiem procesowym strony skarżącej jest C.-D. Quasowski, wspierany przez adwokata G. Quardt.

Strona skarżąca wnosi o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2004)2641 z dnia 14 lipca 2004 r. w sprawie pomocy na reorganizację dla MobilCom w zakresie, w jakim Komisja nakłada na Republikę Federalną Niemiec obowiązek zapewnienia, aby MobilCom jak również wszystkie spółki należące do jej koncernu zawiesiły działalność prowadzonych przez nie sklepów internetowych (online) w odniesieniu do zawierania bezpośrednio przez internet umów o świadczenie usług w dziedzinie telefonii komórkowej z MobilCom na okres 7 miesięcy oraz aby na okres zamknięcia tych sklepów zawieszona została działalność polegająca na zawieraniu bezpośrednio przez internet umów o świadczenie usług w dziedzinie telefonii komórkowej z MobilCom za pośrednictwem strony internetowej (portalu) MobilCom Shops, jak również aby MobilCom i spółki należące do jej koncernu zaniechały wszelkich działań zmierzających do obejścia tych warunków oraz aby klient nie był automatycznie odsyłany za pomocą zautomatyzowanego linka na wskazanych stronach do strony internetowej partnera handlowego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, że art. 88 ust. 2 (...) nie zezwala Komisji na nałożenie na Państwo Członkowskie innych środków dla ograniczenia lub zniwelowania zjawisk naruszających konkurencję wynikających z przyznania pomocy państwa aniżeli żądanie jej zwrotu. Środków przewidzianych w art. 2 zaskarżonej decyzji nie można również uznać za zmianę pomocy ani za warunki, wymienione w art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) 659/1999 (z dnia 22 marca 1999r.). W konsekwencji Komisja przekroczyła zdaniem strony skarżącej swoje kompetencje i naruszyła art. 10 WE, który ustanawia obowiązek lojalnej współpracy Państw Członkowskich z organami Wspólnot, zwłaszcza, że Republika Federalna Niemiec jednoznacznie oświadczyła, że nie jest w stanie dotrzymać tych warunków.

Strona skarżąca powołuje się ponadto na rażące przekroczenie granic swobody uznania przez Komisję w ramach kontroli zgodności pomocy państwa ze wspólnym rynkiem.

Skarga wniesiona dnia 28 września 2004 r. przez Carlę Piccinni-Leopardi, Carlosa Martíneza Mongaya i Georgiosa Katalagianakisa przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-390/04)

(2004/C 300/93)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 28 września 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Carlę Piccinni-Leopardi i Carlosa Martíneza Mongaya zamieszkałych w Brukseli oraz przez Georgiosa Katalagianakisa, zamieszkałego w Overijse (Belgia), reprezentowanych przez Sébastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa, Etienna Marchala, adwokatów z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strony skarżące wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji przyznającej punkty zasług oraz pierwszeństwa stanowiących bagaż skarżących a także decyzji o nie awansowaniu ich do grupy zaszeregowania A4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszym postępowaniu skarżą decyzję strony pozwanej o nie przyznaniu im szczególnych punktów zasług lub punktów pierwszeństwa w ramach przyznawania awansów

w roku 2003 w uwzględnieniu zmiany ich klasyfikacji przy naborze oraz decyzję o nie awansowaniu ich do grupy zaszeregowania A4 w ramach tego samego przyznawania awansów.

Na poparcie swych żądań, skarżący podnoszą:

- naruszenie art. 43 i 45 Regulaminu Pracowniczego przez to, że chociaż raporty ocen zostały sporządzone uprzednio, skarżącym przyznano jedynie ryczałtowe punkty za zasługi w przeszłym okresie. Skarżący podkreślają w tym kontekście, że według nich przyznanie przejściowego punktu pierwszeństwa za staż pracy w grupie zaszeregowania nie uwzględnia zasady, według której awans przyznawany jest po porównawczej ocenie zasług urzędników;
- naruszenie zasady równego traktowania i zasady niedyskryminacji, a także art. 5 ust. 3 Regulaminu Pracowniczego oraz zasady prawa do kariery. Skarżący oceniają w tym punkcie, że urzędnicy, którzy nie mogli skorzystać z awansu od długiego czasu z uwagi na niewystarczającą ocenę ich zasług, skorzystali i skorzystają w roku 2004 ze szczególnych punktów pierwszeństwa.

Za to skarżący, których zasługi nie mogły być oceniane od początku ich kariery zgodnie z ich rzeczywistą wartością, traktowani są w taki sam sposób jak urzędnicy nie mogący w czasie swego naboru skorzystać ze sklasyfikowania w wyższej grupie zaszeregowania;

- naruszenie artykułu 233 traktatu WE. Podnoszą w tym względzie, że według nich, pytanie, które się nasuwa w tym konkretnym przypadku brzmi, czy po tym, jak ogólne przepisy dotyczące wprowadzania w życie [przepisów] dotyczące kryteriów klasyfikowania zastały uznane za niezgodne z prawem oraz po tym, jak Komisja przystąpiła do ponownego badania klasyfikowania licznych urzędników, których nabór przeprowadzony został przy zastosowaniu tych ogólnych przepisów, decyzja ustalająca klasyfikację naboru skarżących w wyższej grupie zaszeregowania kariery może ograniczyć się do poziomu, tak, aby pozbawić ją pełnej skuteczności.

Skarga wniesiona 5 października 2004 r. przez Guido Stracka przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-394/04)

(2004/C 300/94)

(Język postępowania: niemiecki)

Dnia 5 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przez Guido Stracka, Wasserliesch (Niemcy) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Pełnomocnikiem procesowym strony skarżącej jest adwokat J. Mosar z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi o:

- uchylenie decyzji w sprawie odmowy przyznania wyższej grupy zaszergowania stronie skarżącej, wydanej na podstawie art. 45 Regulaminu Pracowniczego Wspólnot Europejskich w ramach postępowania w sprawie awansu wobec strony skarżącej za rok 2003 oraz dokonanego w niej przydziału punktów;
- obciążenie strony pozwanej wszelkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zwraca się przeciwko sposobowi przeprowadzenia postępowania w sprawie awansu za rok 2003, odmowie przyznania stronie skarżącej punktów preferencyjnych oraz decyzji organu powołującego w ramach postępowania w sprawie awansu za rok 2003 o nie przyznaniu jej następnej wyższej grupy zaszergowania A5.

Strona skarżąca wskazuje na naruszenie następujących przepisów i ogólnych zasad prawnych:

- art. 26 Regulaminu Pracowniczego
- art. 25 Regulaminu
- art. 24, zdanie 4 i 5 Regulaminu
- art. 110 w związku z art. 45 Regulaminu
- art. 43 Regulaminu
- art. 45 ust. 1 Regulaminu i zasady równego traktowania
- nałożonego na organy obowiązku opieki względem ich urzędników
- przepisów wykonawczych do art. 45 Regulaminu
- art. 41 Karty Praw Podstawowych, prawa do sprawiedliwego postępowania administracyjnego, zasady opieki oraz nakazu zagwarantowania prawa do wysłuchania przed sądem
- obowiązku uzasadnienia (decyzji) oraz zakazu arbitralnego działania
- obowiązku ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady „patere legem quam ipse fecisti”

Skarga wniesiona w dniu 5 października 2004 r. przez Air One S.p.A. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-395/04)

(2004/C 300/95)

(Język postępowania: włoski)

Lucę Belottiego i Matteo Padellaro przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy Traktatu WE, nie zajmując stanowiska, choć została do tego formalnie wezwana na podstawie wniesionego w dniu 22 grudnia 2003 r. zawiadomienia dotyczącego bezprawnej pomocy Państwa, którą władze włoskie przyznały przewoźnikowi lotniczemu Ryanair;
- nakazanie Komisji zajęcie stanowiska bez zbędnego opóźnienia w przedmiocie zawiadomienia złożonego przez skarżącą poprzez przyjęcie w tej kwestii formalnego aktu, jak również w przedmiocie wniosków dotyczących środków tymczasowych;
- obciążenie pozwanej w każdym razie wszystkimi kosztami postępowania, nawet jeśli postępowanie stanie się bezprzedmiotowe z powodu przyjęcia przez Komisję odpowiedniego aktu przed wydaniem orzeczenia w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojej skargi na bezczynność skarżąca podnosi, że w piśmie z dnia 22 grudnia 2003 r. przekazała Komisji Europejskiej zawiadomienie o bezprawnej pomocy, z której skorzystał irlandzki przewoźnik lotniczy Ryanair na różnych włoskich lotniskach w postaci wyjątkowo konkurencyjnych taryf lotniskowych i cen usług świadczonych na jego rzecz we włoskich portach lotniczych oraz niekiedy w postaci rzeczywistych zwolnień ze wszelkich kosztów.

Ze względu na brak weryfikacji ze strony Komisji, Air One wezwał ją formalnie do zajęcia stanowiska na podstawie art. 232 WE w kwestii zawiadomienia. Po bezskutecznym upływie czterech miesięcy Air One postanowił wnieść skargę do Sądu.

Wobec powyższego należy podkreślić, że termin dziewięciu miesięcy, w ciągu którego nie doszło do weryfikacji ani do podjęcia przez Komisję działań wobec władz włoskich w kwestii rzekomo bezprawnej pomocy i najprawdopodobniej niezgodnej ze wspólnym rynkiem, mimo to, iż otrzymała ona zawiadomienie wraz ze szczegółami dotyczącymi faktów, które w dużej mierze i w analogicznych przypadkach uznane już zostały przez Komisję za pomoc Państwa, może zostać jedynie poddany ocenie Sądu.

Ponadto, skarżąca uważa za użyteczne zwrócenie uwagi na to, że sporna pomoc została przyznana przedsiębiorstwu należącemu do sektora lotniczego, który stanowi obecnie przedmiot szczególnej uwagi Komisji, także w zakresie pomocy Państwa.

W dniu 5 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła skarga Air One S.p.A., reprezentowanej przez Gian-

Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. r. przez André Bonneta przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-406/04)

(2004/C 300/96)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 4 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich przez André Bonneta, zamieszkałego w Saint Pierre de Vassols (Francja), reprezentowanego przez Hervé de Lépinau, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji z dnia 11 lutego 2004 r., z dnia 4 marca 2004 r. i z dnia 2 lipca 2004 r., jak również decyzji mianującej inną osobę na stanowisko, które miał objąć skarżący;
- Orzeczenie, iż nabór z dnia 4 lutego 2004 r. staje się w pełni skuteczny od dnia 1 marca 2004 r.;
- Zasądzenie od Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich kwoty 100.000 euro tytułem poniesionej przez niego szkody moralnej, jak również sumy 5.000 euro miesięcznie począwszy od dnia 1 marca do chwili rzeczywistego podjęcia obowiązków przez skarżącego;
- Ewentualnie, przy założeniu, że Sąd Pierwszej Instancji nie przychyliłby się do żądania skarżącego w zakresie podjęcia przez niego obowiązków, zasądzenie od Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich na rzecz skarżącego sumy ogółem 260 000 euro wraz z odsetkami ustawowymi naliczanymi od dnia złożenia niniejszej skargi;
- W każdym przypadku, o obciążenie kosztami Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty podniesione przez skarżącego są identyczne z zarzutami podniesionymi przez niego w sprawie T-132/04 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 z 26.6.2004, str. 7.

Skarga wniesiona dnia 1 października 2004 r. przez Benedictę Miguelez Herreras przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-407/04)

(2004/C 300/97)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 1 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Benedictę Miguelez Herreras, zamieszkałą w Brukseli, reprezentowaną przez Marca van der Woudego i Valérie Landes, adwokatów.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora generalnego Służby Prawnej, przyznającej skarżącej jeden tylko punkt pierwszeństwa dyrekcyjnej generalnej w ramach procesu przyznawania awansów 2003, utrzymanej w mocy i tym samym uznanej za ostateczną przez decyzję organu powołującego, stanowiącą o oddaleniu skargi o ponowne rozpatrzenie sprawy;
- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego, przyznającej skarżącej w sumie 23 punkty w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy zasług urzędników grupy zaszerogowania C2 w ramach procesu przyznawania awansów 2003, listy urzędników awansowanych do grupy zaszerogowania C1 w ramach procesu przyznawania awansów 2003 oraz, w każdym razie, decyzji odmawiającej wpisania jej nazwiska na te listy;
- stwierdzenie nieważności, o ile zachodzi taka potrzeba, decyzji odrzucającej skargę;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i argumenty podniesione w tej sprawie są podobne do przytoczonych w sprawie T-311/04 José Buendía Sierra przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Anke Kröppelin przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-408/04)

(2004/C 300/98)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 4 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Anke Kröppelin zamieszkałej w Brukseli, reprezentowanej przez adwokatów Sebastiena Orlandiego, Alberta Coolena, Jean-Noëla Louisa i Etienne Marchala, z adresem do doręczeń w Luksemburgu przeciwko Radzie Unii Europejskiej,

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Rady odmawiającej przyznania skarżącej dodatku zagranicznego za rozłąkę i praw jej przysługujących od momentu wstąpienia do służby z dniem 1 listopada 2003 r;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Przed wstąpieniem do służby w Radzie, skarżąca zatrudniona była w Kancelarii kraju związkowego Meklemburgii – Pomorza Przedniego w Brukseli. Niniejszą skargą zaskarża ona decyzję odmawiającą przyznania jej dodatku zagranicznego za rozłąkę.

Na poparcie swojej skargi, skarżąca wskazuje na naruszenie art. 4 ust. 1 lit. a Załącznika VII do Regulaminu, polegającego na tym, że Rada nie wzięła pod uwagę tego, iż skarżąca znajdowała się w sytuacji wynikającej ze świadczenia pracy na rzecz innego Państwa. Skarżąca zarzuca ponadto naruszenie zasady równego traktowania i niedyskryminacji.

Skarga wniesiona dnia 4 października 2004 r. przez Benito Latino przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-409/04)

(2004/C 300/99)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 4 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Benito Latino, zamieszkałego w Lauzun (Francja), reprezentowanego przez Juana Ramóna Iturriagoitia, adwokata.

Strona skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Stwierdzenie nieważności sprawozdania lekarskiego z dnia 6 maja 2002 r., o którym skarżący został powiadomiony w dniu 11 listopada 2003 r. i który został przez niego przyjęty w dniu 15 listopada 2003 r.,
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2003 r., którą skarżący otrzymał w dniu 15 listopada 2003 r., w zakresie, w jakim dotyczy stwierdzonej u skarżącego trwałej niepełnosprawności oszacowanej na 5 % ubytek zdrowia oraz w zakresie, w jakim dotyczy obciążenia skarżącego niektórymi kosztami i honorariami członków komisji lekarskiej,
- Obciążenie Komisji zapłatą wszystkich kosztów i honorariów komisji lekarskiej,
- Obciążenie Komisji w całości kosztami honorariów oraz kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący, były urzędnik Komisji, który pracował w budynku „Berlaymont” w Brukseli w latach od 1969 r. do 1991 r., zażądał w 1994 r. uznania, że choroba dróg oddechowych, na którą cierpi, ma pochodzenie zawodowe w związku z tym, że jakoby podlegał wystawieniu na azbest. Sąd w sprawie T-300/97⁽¹⁾ wniesionej przez skarżącego stwierdził nieważność pierwszej decyzji Komisji uznającej zawodowe pochodzenie jego choroby i szacującej niepełnosprawność na 5 % ubytek zdrowia, która została wydana w odpowiedzi na to żądanie.

W następstwie wspomnianego wyroku, Komisja zwróciła się po raz kolejny do komisji lekarskiej i po przyjęciu przez nią nowego sprawozdania lekarskiego w dniu 6 maja 2002 r., wydała zaskarżoną decyzję.

Na poparcie swej skargi, skarżący podnosi przede wszystkim, że sprawozdanie komisji lekarskiej ustalone większością głosów narusza art. 73 regulaminu pracowniczego w zakresie, w jakim nie uwzględniła sprawozdania przedstawiającego zdanie odrębne. Ponadto, to sprawozdanie nie odpowiada warunkom ustalonym przez orzecznictwo Sądu oraz zawiera sprzeczną i niezrozumiałą ocenę.

Skarżący powołuje się również na naruszenie art. 3, 17 i 20 zasad ubezpieczenia od ryzyka wypadku oraz chorób urzędników Wspólnot Europejskich, trzeciego akapitu załącznika do tego rozporządzenia oraz art. 381-383 i 387 i następnych belgijskiej urzędowej tabeli dotyczącej inwalidztwa. Podnosi on też brak obiektywizmu komisji medycznej, jak również rzekomą wobec niego wrogość dwóch jej członków. Według skarżącego, w celu poszanowania prawa do obrony powinna być ustanowiona nowa komisja lekarska.

⁽¹⁾ Ogłoszona w Dz.U. 1998 C41, str. 23

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2004 r. przez Jean-Paul Keppenne przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-411/04)

(2004/C 300/100)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 6 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Jean-Paul Keppenne, zamieszkałego w Etterbeek (Belgia), reprezentowanego przez adwokata Paul-Emmanuel Ghislain, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie decyzji Komisji odmawiającej mu podwyższenia ilości punktów pierwszeństwa DG przyznanych w ramach oceny pracowników za rok 2003 oraz odmawiającej awansowania skarżącego na stopień A5 w ramach awansowania za rok 2003, jak również uchylenie decyzji organu uprawnionego do mianowania (APIN) zawierającej stanowisko tego organu w przedmiocie roszczeń skarżącego (R/673/03 i R/716/03),
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego kwoty 3.000 euro tytułem zadośćuczynienia za wyrządzoną krzywdę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza skarga stanowi ciąg dalszy skargi wniesionej w sprawie T-272/04, w której przedmiotem zaskarżenia były dorozumiane decyzje o oddaleniu zarzutów wniesionych przez skarżącego. Skoro APIN wydał wreszcie wyraźne decyzje o odmowie, w niniejszej skardze żąda się uchylenia tych właśnie decyzji.

Na poparcie swych zarzutów skarżący w istocie podnosi, że przedmiotowe decyzje stanowią ukrytą sankcję wobec niego w związku z jego przeniesieniem w interesie wydziału do Trybunału Sprawiedliwości oraz nie uwzględniają we właściwy sposób jego zasług.

Podniesione przez skarżącego zarzuty opierają się w głównej mierze na naruszeniu zasad dokonywania oceny i awansowania urzędników, zasad niedyskryminacji i proporcjonalności oraz rzekomym zaistnieniu nadużycia władzy w przedmiotowym stanie faktycznym.

**Skarga wniesiona dnia 6 października 2004 r. przez
Vittorię Tebaldi i innych przeciwko Komisji Wspólnot
Europejskich**

(Sprawa T-415/04)

(2004/C 300/101)

(Język postępowania: francuski)

Dnia 6 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Vittorię Tebaldi, zamieszkałą w Tervuren (Belgia), Vicente Tejera Gaza, zamieszkałego w Sterrebeek (Belgia), Victora Gonzáleza Martíneza, zamieszkałego w Brukseli (Belgia) i Alessandra Giovannettiego,

zamieszkałego w Ernster (Luksemburg), reprezentowanych przez adwokatów Gillesa Bounéou i Frédéric Frabettiego z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie listy urzędników awansowanych w roku 2003, w zakresie, w jakim lista ta nie zawiera nazwisk skarżących, jak również wszelkich czynności przygotowawczych prowadzących do wydania niniejszej decyzji;

a ponadto o:

- uchylenie decyzji o przyznaniu punktów w ramach procedury awansowania urzędników w roku 2003, w szczególności po przedłożeniu zaleceń komitetów ds. awansów;
- orzeczenie o kosztach, wydatkach i wynagrodzeniach oraz nakazanie Komisji Wspólnot Europejskich ich zapłacenie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszej sprawie kwestionują decyzję organu uprawnionego do mianowania odmawiającą im awansu do wyższej grupy zaszerogowania w roku 2003.

Na poparcie swoich żądań wskazują na naruszenie:

- art. 45 regulaminu pracowniczego i zasad ogólnych jego wykonywania;
- przepisów administracyjnych w zakresie oceny i awansowania urzędników;
- zasad niedyskryminacji i zakazu postępowania w sposób arbitralny, jak również obowiązku uzasadniania aktów;
- zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i
- obowiązku dbałości o dobro urzędników.

**Skarga wniesiona 15 października 2004 r. przez Regione
Autonoma Friuli-Venezia Giulia przeciwko Komisji
Wspólnot Europejskich**

(Sprawa T-417/04)

(2004/C 300/102)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 15 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Regione Autonoma Friuli-Venezia Giulia, reprezentowanego przez Enzo Bevilacqua i Fausto Capellię, przeciwko Komisji Europejskiej.

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności uwagi do pkt. 103 Załącznika I do Rozporządzenia Komisji nr 1429/2004, dotyczącej okresowego ograniczenia używania nazwy „Tocai friulano” do 31 marca 2007 r.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Art. 1 ust. 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1429/2004⁽¹⁾ zmieniającego rozporządzenie nr 753/2002, również wydane przez Komisję, zastępując załącznik II rozporządzenia nr 753/2002 nowym załącznikiem (załącznik I), podtrzymał dla wina wytwarzanego z odmian winorośli „Tocai friulano” - na mocy dodanej uwagi wyjaśniającej (nr 103 nowego załącznika I) - ograniczenie czasowe dla używania przedmiotowej nazwy do 31 marca 2007 r., już wcześniej zawarte w załączniku II rozporządzenia nr 753/2002. Niniejszą skargą wnosi się o stwierdzenie nieważności uwagi dotyczącej używania nazwy „Tocai friulano”.

Na poparcie swojego wniosku strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- w świetle art. 59 ust. 1 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, wraz z wejściem w życie w dniu 1 maja 2004 r. Traktatu o przystąpieniu Republiki Węgierskiej i innych Państw Członkowskich, wszelkie przepisy zawarte we wcześniejszych umowach zawartych między Węgrami i Wspólnotą Europejską, które nie zostały wyraźnie włączone do powyższego Traktatu o przystąpieniu utraciły moc obowiązującą;
- brak właściwości Komisji do wyłączenia uprawnień wynikających z art. 19 rozporządzenia nr 753/2002 w zakresie w jakim, pomimo że Komisja na podstawie art. 53 Rozporządzenia podstawowego nr 1493/1999 była właściwa do określenia w którym kraju może być uprawiana określona odmiana winorośli, nie miała ona właściwości do wyłączenia odmiany winorośli uprzednio uprawianej w Państwie Członkowskim, gdyż do podejmowania tego typu decyzji uprawnione są wyłącznie Państwa Członkowskie;
- naruszenie ustanowionego w art. 34 ust. 2 WE zakazu dyskryminacji. Zakaz ten, który nie mógł być stosowany w odniesieniu do Węgier przed ich przystąpieniem, ma pełne

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1429/2004 z dnia 9 sierpnia 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 753/2002 ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1493/1999 odnośnie opisu, oznaczenia, prezentacji i ochrony niektórych produktów sektora wina (Dz. U. L 263, str. 11)

zastosowanie od chwili, gdy Węgry stały się Państwem Członkowskim;

- ponadto, skarżąca wskazuje na naruszenie zasady proporcjonalności i prawa własności.

Skarga wniesiona dnia 15 października 2004 r. przez Confcooperative i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-418/04)

(2004/C 300/103)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 15 października 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Confcooperative, Unione regionale della Cooperazione FVG Federagricole, Consorzio Friulvini S.C.a.r.l., Cantina Sociale di Ramoscello, S. Vito S.C.a.r.l., Cantina Produttori Cormòns S.C.a.r.l. i Luigiego Soini, reprezentowanych przez adwokata prof. Fausto Capellego, przeciwko Komisji Europejskiej.

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności uwagi do pkt. 103 Załącznika I do Rozporządzenia Komisji nr 1429/2004, dotyczącej okresowego ograniczenia używania nazwy „Tocai friulano” do 31 marca 2007 r.,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są identyczne jak podniesione w sprawie T-417/04, Regione Autonoma Friuli Venezia Giulia przeciwko Komisji⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Jeszcze nie opublikowana w Dz.U. UE

Skarga wniesiona w dniu 10 października 2004 r. przez par Kennetha Blacklera przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-420/04)

(2004/C 300/104)

(Język postępowania: francuski)

Do Sądu Pierwszej Instancji wpłynęła w dniu 10 października 2004 r. skarga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu wniesiona przez Kennetha Blacklera, zamieszkałego w Ispra (Włochy), reprezentowanego przez Patricka Goergena, adwokata, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżący wnosi do Sądu o:

- uchylenie decyzji Sekretarza Generalnego Parlamentu Europejskiego z dnia 11 lipca 2004 r. zatwierdzającej decyzję o niedopuszczeniu skarżącego do egzaminów ustnych podjętą przez komisję konkursową konkursu PE/98/A, przeprowadzonego w celu utworzenia listy według przydatności do pracy inżynierów – specjalistów w zakresie telekomunikacji, mającej służyć za rezerwę rekrutacyjną głównych administratorów (A 5/A 4);
- unieważnienie wszystkich dalszych czynności i aktów wydanych w ramach ww. konkursu;
- ewentualnie, w razie gdyby Sąd nie uznał żądania unieważnienia postępowania konkursowego, zasądzenie od Parlamentu na rzecz skarżącego kwoty 100 000 euro tytułem zadośćuczynienia za straty majątkowe i moralne;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący w niniejszej sprawie sprzeciwia się odmowie dopuszczenia go przez komisję konkursową konkursu ogólnego PE/98/A do egzaminów ustnych, uzasadnioną tym, że ocena jego kandydatury sytuowała go na 38 miejscu klasyfikacji, podczas gdy do egzaminów ustnych dopuszczono pierwszych 15 kandydatów. Konkurs ten przeprowadzono w celu utworzenia listy rezerw rekrutacyjnych głównych administratorów, specjalistów w zakresie telekomunikacji.

Na poparcie swoich żądań skarżący podnosi:

- Naruszenie zasad zawartych w ogłoszeniu o konkursie poprzez przyjęcie w zaskarżonej decyzji kryterium oceny czasu trwania studiów przy punktacji dyplomów przedstawionych przez kandydatów, pominięcie niektórych dokumentów dostarczonych przez skarżącego wraz z jego kandydaturą oraz dokonanie punktacji dyplomów niezgodnie z warunkami zawartymi w ogłoszeniu o konkursie.
- Oczywisty błąd w ocenie polegający na błędnym obliczeniu okresu doświadczenia zawodowego skarżącego, a także na pominięciu jego publikacji oraz wykazu wykonanych przez niego podczas pracy zawodowej robót, przy badaniu czy rzeczywiście posiada umiejętności w ośmiu dziedzinach na 13 wymienionych w ogłoszeniu o konkursie.

Wykreślenie sprawy T-251/99 ⁽¹⁾

(2004/C 300/105)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 5 października 2004 r. prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-251/99, Texaco Nederland B.V. e.a. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 20 z 22.1.2000.

Wykreślenie sprawy T-305/99 ⁽¹⁾

(2004/C 300/106)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 5 października 2004 r. prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-305/99, OK Nederland B.V., popieranej przez Królestwo Niderlandów, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

Wykreślenie sprawy T-313/99 ⁽¹⁾

(2004/C 300/107)

(Język postępowania: niderlandzki)

Postanowieniem z dnia 5 października 2004 r. prezes drugiej izby w składzie powiększonym Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich zarządził wykreślenie sprawy T-313/99: Veka B.V. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 4.3.2000.

III

(Powiadomienia)

(2004/C 300/108)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 284 z 20.11.2004.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 273 z 6.11.2004.

Dz.U. C 262 z 23.10.2004.

Dz.U. C 251 z 9.10.2004.

Dz.U. C 239 z 25.9.2004.

Dz.U. C 228 z 11.9.2004.

Dz.U. C 217 z 28.8.2004.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>

SPROSTOWANIA

Sprostowanie komunikatu opublikowanego w Dzienniku Urzędowym w sprawie C-310/01

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 55 z dnia 8 marca 2003 r.)

(2004/C 300/109)

W komunikacie w Dz.U. w sprawie C-310/01 Comune di Udine, Azienda Multiservizi SpA (AMGA) i Diddi Dino Figli Srl, Associazione Nazionale Imprese Gestione servizi tecnici integrati (AGESI) tekst należy zastąpić następującym tekstem:

POSTANOWIENIE TRYBUNAŁU

(czwarta izba)

z dnia 14 listopada 2002 r.

w sprawie C-310/01 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato): Comune di Udine, Azienda Multiservizi SpA (AMGA) i Diddi Dino Figli Srl, Associazione Nazionale Imprese Gestione servizi tecnici integrati (AGESI) ⁽¹⁾

(Art. 104 § 3 regulaminu — Pytanie, na które odpowiedź może w sposób jednoznaczny zostać wyprowadzona z istniejącego orzecznictwa — Dyrektywa 92/50/EWG — Zamówienia publiczne, których przedmiotem są jednocześnie produkty i usługi — Wartość produktów przekraczająca wartość usług — Zastosowanie dyrektywy 93/36/EWG)

(2003/C 55/50)

(Język postępowania: włoski)

W sprawie C-310/01, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym w kwestii wykładni art. 1 lit. b), art. 2 i art. 6 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi, skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Consiglio di Stato (Włochy) w sporze zawisłym przed tym sądem, pomiędzy Comune di Udine, Azienda Multiservizi SpA (AMGA) i Diddi Dino Figli Srl, Associazione Nazionale Imprese Gestione servizi tecnici integrati (AGESI), Trybunał (czwarta izba) w składzie: C.W.A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, D.A.O. Edward i S. von Bahr, sędziowie, rzecznik generalny: S. Alber, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 14 listopada 2002 r. postanowienie, którego sentencja brzmi następująco:

Art. 2 dyrektywy Rady 92/50/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącej się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi należy interpretować w ten sposób, że powołana dyrektywa nie ma zastosowania do zamówienia publicznego, którego przedmiotem są jednocześnie produkty w rozumieniu dyrektywy Rady 93/36/EWG z dnia 14 czerwca 1993 r. koordynującej procedury udzielania zamówień publicznych na dostawy oraz usługi w rozumieniu dyrektywy 92/50, jeśli wartość produktów objętych zamówieniem publicznym przekracza wartość świadczonych usług.

Dyrektywa 93/36 ma zastosowanie do takiego zamówienia, chyba że instytucja zamawiająca sprawuje nad dostawcą podobną kontrolę do tej, jaką sprawuje w stosunku do własnych usług, i że rzeczony dostawca wykonuje istotną część swojej działalności wspólnie z instytucją lub instytucjami zamawiającymi, które sprawują nad nim kontrolę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 289 z 13.10.2001.